

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “என் தொகுப்புகள் புனித பீடங்களின் மீது
என்னால் வீச முடிந்த எரிசூண்டுகள்”
- கவிஞர் லீனா மணிமேகலையுடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- மூன்றாமாண்டுத் தொடக்கம் - வாழ்த்துக்கள் -பக். 15
- திராவிடமும் தமிழும்
- சந்திரா -பக். 19
- ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்
- கடையநல்லூர் பென்ஸி -பக். 23
- கி.ரா.வின் வழக்குச் சொல்லகராதி
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 31
- இந்திரனின் இரண்டு பூனைகள்
- நா வே அருள் -பக். 34
- நகுலாதிபதிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு
- கவிஞர் விக்ரமாதீத்யன் -பக். 36
- “எழுத்திற்குள் ஆண்/பெண்/பிறர் என்ற
அட்டவணைக்குக்கீழ் இயங்க முடியாது”
- கவிஞர் மு.முருகேஷ் மற்றும் கவிஞர்
அ.வெண்ணிலாவுடனான நேர்காணல் -பக். 44
- பயணம்.. பயணம்.. பயணம்..
- கவிஜி -பக். 50
- கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான்
- ப.தனஞ்செய்யன் -பக். 53
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 58
- அம்மா மைதிலி சீவராமன்
- தமிழ்க்காதலி தாரணி -பக். 61
- அப்பல்லோ என்னும் சரித்திரப் புனைவு
- சுகன்யா ஞானசூரி -பக். 63

சிறுகதைகள்

- **மஞ்சள் வண்ண சுவர்த்தாள்**
 - மூலம்: ஷார்லட் பெர்கின்ஸ் ஸ்டெட்சன் (கில்மன்)
 - மொழியாக்கம்: கார்த்துழலி -பக். 26
- **காவிரிக் கரையோரம்**
 - பிரேமபிரபா -பக். 41
- **ஓஹானிக்கிளி**
 - ஜெயாபுதீன் -பக். 56

கவிதைகள்

- **ஊர்மிளை**
 - கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 16
- **கூடல் தாரிக்**
 - பக். 30
- **அப்பாவிர்கான_காதல்_மகனுக்கானது**
 - கதிர் அவன் -பக். 39
- **மதுசூதன்**
 - பக். 40
- **நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் - 19**
 - ஜின்னா அஸ்மி -பக். 55

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' இருபத்தைந்தாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

'தகவு' மூன்றாம் வருடப் பயணத்தில் அடியெடுத்து வைத்திருக்கிறது. இரண்டாமாண்டு பயணமும் இனிய தடங்களை உருவாக்கிவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறது. பலவித ஆளுமைகளின் நேர்காணல்கள், செறிவுமிக்க கட்டுரைகள், உணர்வோவியங்களான கவிதைகள், ஆழ்ந்த கருத்துரைக்கும் சிறுகதைகள் எனத் தகவு பல்பரிமாண இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுத்திருக்கிறது.

வாசிக்கும்போது ஈர்க்கும் வரிகள், உயிருடன் உருக்குலைக்கும் கருக்கள், வசீகர மொழியாடல்கள் என எவருக்கும் ஏதோ ஒரு நூல் ஏதோ ஒரு எழுச்சியை உண்டுபண்ணியிருக்கும். அவ்வெழுச்சியை அந்நூலுக்கான அறிமுகமாகவோ விமர்சனமாகவோ திறனாய்வாகவோ கட்டுரையாளர் முன்வைக்கும்போது தகவு அதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறது. நூல்கள், படைப்புகள் குறித்த கட்டுரைகள் பெருமளவில் தகவில் வெளிவர இதுவே காரணமாகிறது. மாணவப் பருவத்தினர் வாசித்த அனுபவங்கள் தொடர்ந்து வெளியாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

கீழடி நம் சமகாலத் தொல்லியல் சாதனை. தமிழனின் ஆதியைக் கண்டெடுக்க முனைந்த ஆழமான முயற்சி. கீழடி குறித்த அகழ்வாய்வுத் தகவல்களை அகழ்வு வரலாற்றோடு இணைத்துக் கூறிய கீழடி - தமிழ் மண்ணின் தாய்மடி' சிறப்புற வெளிவந்தது. எழுத்தாளர் சுகன் குறித்த அனுபவப் பதிவுகளும், சற்றே மறைக்கப்பட்ட ஆளுமைகளை முன்னிறுத்திய அகழ்வும் நிகழ்வும் தொடரும் வெற்றிகரமாக நிறைவுபெற்றன. சிறந்த கட்டுரைப் பகுதிகளும் இந்த ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டன. இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் நினைவுகூரத்தக்க ஆவணமாகத் திகழவுள்ள 'நகுலன் விக்ரமாதீத்யனுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்', பிறநாட்டுச் சிறந்த திரைப்படங்களின் மையப் பொருண்மையை வெளிப்படுத்தும் 'உலக சினிமா' போன்றன வெளியாகின்றன. எழுத்தாளர் கரிகாலனின் சிறுசிறு சீரிய பதிவுகள் 'தேநீர் சாலை' பதிவுகளாய் இடம்பெறுகின்றன. இலக்கிய இயக்கங்கள் அறிமுகம், படைப்பாளர்கள் அறிமுகம் எனக் கட்டுரை இலக்கிய வகைமை தகவில் செழித்து வளர்கிறது.

வரலாற்றுத் தொன்மங்கள் வீரக்கல் சிறுகதைகளாய் உருவாகி வெளிவருகின்றன. உலகளாவிய இலக்கிய அனுபவங்களை வழங்கும் மொழிபெயர்ப்புகளுக்கெனத் தனித்த தேவை உள்ளது. தகவில் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் கவிதைகள் போன்ற படைப்புகள் மலையாளம், ஆங்கிலம் போன்ற மூலமொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்த்தன வெளியிடப்பட்டுவருகின்றன.

வார்த்தைகளுக்குள் புகுந்த உணர்வுகள் கவிதைகளாய் நம்முள் ஊடுருவும் கணம்தான் இலக்கிய அனுபவக் கணமாகிறது. கவிச்சித்திரங்களாக.. படைப்புலகமாக அக்கவிதைகள் தகவில் உலா வருகின்றன. காதலை உயிர்ப்பாய் உரைக்கும் கஸல், சொற்கள் துள்ளி விளையாடும் ஊர்மினை எனத் தனித்த கவிதைத் தொடர்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

தகவு என்னும் இலக்கிய வனத்துள் மாதாமாதம் புகுந்து வாசிப்பாழத்தை உணரும் எம் மதிப்பிற்குரிய வாசக அன்பர்கள் அனைவருக்கும் தகவின் தலைதாழ்ந்த நன்றிகள். தகவின் தகவினைப் பேணும்வகையில் தகவிற்குப் பல்லாற்றானும் பங்களித்துவரும் படைப்பாளர்கள் அனைவருக்கும் எம் நன்றிகள். எவ்ஆண்டிலும் இவ்ஆதரவினை வேண்டுகிறோம்.

'மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் மகள்' படைப்பாளர் லீனா மணிமேகலையின் நேர்காணல் இவ்இதழில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் நூல்விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதிப்புகள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“என் தொகுப்புகள் புனித பீடங்களின் மீது என்னால் வீச முடிந்த எரிகுண்டுகள்”

–கவிஞர் லீனா மணிமேகலையுடனான நேர்காணல்

ஈதெக்கும் ரத்தத்துக்கும் இடையில் கதகதப்பாகப் பரவுகிற எழுத்துக்கள் லீனா மணிமேகலையுடையவை. மொழியின் கூட்டுத்திரள் விளைவுகளைக் கலையாக்குகிற மனம் கொண்டவர்.

மாணிக்கத் திசுக்கள் நட்சத்திரங்களென முணுமுணுக்கும் கலைவானம் அவருடையது.

பெண்ணிய இலக்கியத்தில் காலம்தொட்டுக் காத்திருக்கிற வெற்றிடங்கள் இவரை விரும்பிக் கேட்டுத் தங்களை நிரப்பிக்கொள்கின்றன. புகழ்பெற்ற கவிஞராய் நிழற்படக் கலைஞராய் அவரது வேகம் அபரிமிதமானது. தடைகள் அவர்முன் வந்து நிற்க அஞ்சுகிற அசாத்திய வேகமது.

தகவு இதழுக்காக.. தான் கடந்துவந்த பாதைகளின் பொன்தடங்களைப் புரட்டிப்பார்க்கிறார்....

சதுரகிரி மலை போல, அத்தியாறு போல, புன்னை மரம் போல, மாவூத்து போல நூற்றாண்டுகள் கடந்துநிற்கும் ஒரு சொல்லை எழுதிவிட வேண்டும் என்ற வேட்கை கூடிய உங்களின் முயற்சி எந்த அளவில் கைகூடி வந்திருக்கிறது?

எழுத முடியாமலே கூட போய்விடலாம். ஆனால் அந்த இறவாச் சொல்லை நோக்கிய பயணம்தான் என்னை உயிர்ப்புடன் இயங்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மலையை ஏறிவிட்டோம் என்று எக்கிப் பார்த்தால் இன்னும் ஈரேழு மலைகள் அதற்குப் பின்னாலும் அவ்வளவு நிர்மலமாய் நிற்கின்றன. ஒரு ஆற்றின் முடிவைப் பார்த்துவிடலாம் என நீந்திச் சென்றால் அது சமுத்திரத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது. ஒரு மரத்தின் ஆயுளைக் கணிக்க முயற்சி செய்து அதன் வேரடியின் நுனியைத் தேடத் தொடங்கினால் என் ஆயுள் போதாது போலிருக்கிறது.

பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள் என்றுதான் ஆரம்ப காலச் சங்கக்கவிதைகள் பேசிவந்துள்ளன. பெண்வழிச் சமூகம் ஆண்வழிச் சமூகமாகத் திரிபடைந்த காலம் தொட்டு பெண்களின் ஆளுமை குறைந்துவருவதைக் காண முடிகிறது. எனினும் லிங்க மைய வாத்தின் மேல் ரணசிகிச்சை மேற்கொண்டிருக்கும் தற்காலப் பெண் எழுத்துக்களுக்குச் சங்கக் கவிதைகள்தான் ஆரம்பமாக அமைகின்றன என்பதை மறுக்க இயலுமா?

ஒளவையாரும், வெள்ளிவீதியாரும், ஆண்டாளும், காரைக்கால் அம்மையாரும், ஆவுடையக்காள்-உத்திரநல்லூர்மங்கை என்றும் தொகுக்கப்படும் தொகுக்கப்படாமலும் விடப்பட்ட பெண் கவிஞர்களின் சூலில் உருவான வீர்யமான கருமுட்டை நான். ஒப்பாரி, தாலாட்டு, அம்பா, கும்மி, கூத்து, நடவு என்று நாட்டார் பாடல்களின் வாய்வழி வரலாற்றில் ஊறும் எச்சிலில் இருக்கும் உப்புக்கல் நான். நான் ஒரு விளைவே. ஆனால் நாளைக்கான வித்தாகவும் இருக்கிறேன். நான் என்பது இங்கு என் கவிதை. கவிதையாக இருக்கும்போது மட்டும்தான் நான் நிகழ்கிறேன். அதிகாரத்தின் மையமாக இருக்கும் மொழியைப் பிளந்து சுக்கு நூறாக்கி அதன் துகள்களை என் பதத்தில் சமைக்கிறேன். என்னோடு எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பெண்கள் எல்லோரும் அதைத்தான் செய்கிறார்கள். மொழி எங்களால் உய்கிறது. பெண்களின் ஆளுமை எப்போதும்

குறைந்ததில்லை. வரலாறு தன் கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு உலகம் இருட்டாக இருந்தது என்கிறது. வரலாறுகள் யாரால் எழுதப்படுகிறது என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டே இருப்போம்.

உங்களது முதல் கவிதைத் தொகுப்பில் இருந்து சமீபமாக வெளிவந்திருக்கக்கூடிய கவிதைத் தொகுப்புரை காலந்தோறும் உங்கள் கவிதைகள் வடிவத்திலும் உத்தியிலும் அடைந்திருக்கிற மாற்றங்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள். தற்போது கவிதை உலகில் உங்களைச் சுற்றி நிகழ்ந்துவரும் மாற்றங்களை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

தொடக்கத்தில் மொழியோடான ஒரு மொழிக் கலைஞியாக என் சமரில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் அளவுக்குத்தான் அனல் இருந்தது. அடுத்தடுத்த தொகுப்புகளில் போர் வலுத்தது. முழு வீச்சான ஆயுதப் போராட்டம். பழைய நாற்றமெடுக்கும் ரத்தத்தை இழந்தால் தானே புதிய ரத்தம் ஊறும் என நம்பினேன். ஒரு பலிக்களத்தில் தன் தலையைத் தானே கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கும் சன்னதம் அது. அதிகாரம் ஏவிய சூனிய வேட்டையால் எரிக்கப்பட முடியாத மொழியுடல் பிரதிகளை எழுதுவதில் முழுக் கவனம் இருந்தது. ஒற்றையிலையென, உலகின் அழகிய முதல் பெண், பரத்தையருள் ராணி, அந்தரக்கன்னி, சிச்சிலி என்று என் தொகுப்புகள் புனித பீடங்களின் மீது என்னால் வீச முடிந்த எரிகுண்டுகள் எனலாம். சில வெடித்திருக்கலாம், சில பிசுபிசுத்தும் போயிருக்கலாம். சில இலக்கு தவறியிருக்கலாம், சில தன் நேரத்திற்காக இன்னும் காத்திருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு படைப்பாளனும் தனக்கான ஒரு தனிமொழியைக் கண்டடைந்துவிட்டதாகக் கூறுவது ஒரு பாசாங்குதான். உண்மையில் அவர்கள் கண்டடைந்து இருப்பது தங்களைப் பாதித்த பல்வேறு படைப்பாளர்களின் கூட்டுமொழிதான் என்று சொன்னால் அதை ஒப்புக்கொள்வீர்களா?

மொழியை ஆண்களும் பெண்களும் மற்ற பாலினங்களும் பயன்படுத்துகின்றனர் என்றாலும், ஒரே தகுதிப்பாட்டில் இனங்காட்டப்படுகின்றனர் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் மொழியில் இல்லை. உடைமை வர்க்கத்திற்கும், உயர் சாதி வகுப்பினருக்கும், ஆணாதிக்கத்திற்கும் சேவை செய்யத் தொழிற்பட்டிருக்கும் மொழியைப்

பெண்களும், ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரும், பாலின பாலியல் சிறுபான்மையினரும் கைப்பற்றித் தமதாக்கும் பணியைக் கடந்த முப்பதாண்டுகளில்தான் தீவிரமாகச் செய்யத் தொடங்கியுள்ளோம். பல கோட்டைகளைத் தரைமட்டமாக்கித்தான் இந்த மொழி மீட்சி சாத்தியப்படும். பல நூற்றாண்டு கால உள் காலனியாதிக்க மொழியுடல்களை மீட்டுத் தமக்கான குரலைக் கண்டடைவதில் பண்பாட்டுத் தளத்தில் நடந்த, நடந்துகொண்டிருக்கும் பெண்ணிய - சாதி மறுப்பு - தலித் விடுதலை - குயூர் (Queer) போராட்டங்களின் பங்குண்டே தவிர இலக்கியத்தில் முன்னுதாரணங்கள் இல்லை. தமிழ் இப்போதுதான் மொழிப் புதுமையாக்கத்தில், சமத்துவப் பாதையில் காலடி எடுத்துவைத்திருக்கின்றது.

உங்கள் சமகாலப் பெண் கவிஞர்களின் பெண்ணியம் சார்ந்த நிலைப்பாடுகளில் நீங்கள் உடன்படுகிற அல்லது முரண்படுகிற விஷயங்கள் என்னென்ன?

பெண்ணியம் கலகச் செயல்பாடு மட்டுமல்ல. கூட்டு ஒருமைப்பாடு மிக அவசியம். இல்லையென்றால் மாற்றத்திற்கான தலைப்பாடுகள் தேக்கங்களாக நின்றுவிடும். எல்லா அதிகார அமைப்புகளின் தலையாய ஆயுதமும் பிரித்தானும் சூழ்ச்சியே. சக பெண்ணை முழுமையாக நம்புவதிலிருந்து, அரவணைப்பதிலிருந்துதான் பெண்ணியச் செயல்பாடு துலங்க வேண்டும்.

மொழி, செயல், இயக்கம், வெளிப்பாடு

என்று எல்லாத் தளங்களிலும் அனைத்துவிதத் தணிக்கை முறைகளிலிருந்தும் விடுபடுவதில் விடாப்பிடியாக இருந்தால் மட்டுமே முழு விடுதலையான சுயம் சாத்தியப்படும்.

பாலின சமத்துவம் என்பது சாதி மத இன நிற வர்க்க பேதங்களையும் களையும் பரந்துபட்ட செயல்திட்டம். ஒன்றில் தோற்று மற்றொன்றில் வெல்ல முடியாது.

இந்த அடிப்படைகள் பலப்படுத்தப்பட்டால் மற்றவை எல்லாமும் உரையாடலால் சரிபடுத்தக் கூடியவையே.

ஆக, செல்லவேண்டிய தூரம் மிக அதிகம்.

ஆண் பெண் இருமை எதிர்வுகளற்ற ஓர்மையான எழுத்து முறை கொண்டு படைப்புலகம் இயங்குவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளைத் தமிழ்ச்சூழலில் உருவாக்குவதன் அவசியம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

திருநங்கைகள், திருநம்பிகள், ஹோமோசெக்சுவல்ஸ், லெஸ்பியன்ஸ், பை செக்சுவல்ஸ் என்று பாலின பாலியல் சிறுபான்மையினர் மொழியை முழுமையாகக் கைப்பற்றும்போதுதான் மொழி உலகத்துக்குள் அசைக்க முடியாத ஆற்றல் பாயும். இதுவரை எழுதப்பட்டவை எல்லாமும் கேள்விக்குட்படுத்தப்படும். வரலாறு எவ்வளவு பெரிய மோசடி என்பது விளங்கும். நம் சிந்தனை முறையில் இருக்கும் புற்று ரண சிகிச்சைக்குட்படுத்தப்படும். அதுவரைக்கும் இரவுக்கும் பகலுக்கும் இடையில் இருக்கும் அந்தியையும் பகலாகவே

கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் துயரம் அரங்கேறிக்கொண்டே இருக்கும். இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் இருமை எதிர்வைக் கட்டுடைப்பதிலும் முற்றிலும் கலைத்துப் போடுவதிலும்தான் இருக்கிறது முழுமையான பாலின விடுதலை.

மாத்திவ் அர்னால்ட் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் (ம) கலைவிமர்சகர் தன்னுடைய காலத்துக்குச் சற்று பின்பு மதத்தின் இடத்தைக் கவிதை நிரப்பிவிடும் என்று எழுதி இருக்கிறார். இன்றில்லா விட்டாலும் கவிதைகளை மதமாகக் கொண்டாடும் ஒரு தலைமுறை தமிழில் உருவாகும் என்று நம்புகிறீர்களா?

எந்தச் சமூகத்தையும் விட தமிழ்ச் சமூகம், போர்களையும், பக்தியையும், காமத்தையும், இயற்கையையும், மார்க்கங்களையும், அறங்களையும், திணைபாற் பட்ட வாழ்வு நெறிகளையும், தத்துவங்களையும் கவிதையாகத்தான் எழுதி வைத்திருக்கிறது. சங்க இலக்கியங்களும், காப்பியங்களும், பக்தி இயக்கங்களும், இலக்கண நூல்களும் கவிதை நூல்கள்தானே!. செம்மொழிகள் தோறும் கவிதைதான் வரலாறு, ஆவணம், சாட்சியம் என எல்லா முமாகத் துலங்குகிறது. தமிழில் கவிதை தவிர மற்ற வடிவங்கள் எல்லாமும் வெளியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டவையும் சமீபத்திய மாற்றங்களும் தான். கவிதையை மலிந்து நோக்கும் ஒரு போக்கு உள்ளது. ஆனால் கவிதைதான் தமிழின் மரபும் புதுமையுமாக இருக்கிறது என்பதுதான் நிதர்சனம்.

ஆரம்ப காலத்தில் கம்யூனிச மேடைகளில் புரட்சிப் பாடல்களைப் பாடி இருந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் இசைப்பயணத்தின் தொடர்ச்சி பற்றிச் சொல்லுங்கள். இசை உங்கள் கவிதையின் இயங்குதன்மையில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி இருப்பதாக உணர்கிறீர்களா?

கர்நாடக சங்கீதத்தை ஐந்து ஆண்டுகளும், பரத நாட்டியத்தைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளும் முறையாகப் பயின்றிருக்கிறேன். இயக்கப் பாடல்களையும், நாட்டுப்புறப் பாடல்களையும் கற்று கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மேடைகளிலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கூட்டங்களிலும் பாடி இருக்கிறேன். இசைப் பயிற்சி புலன்களையும், நினைவுத்திறனையும் கூர்மைப்படுத்திக் கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதற்கான

அடிப்படை ஒழுங்கையும் பெற்றுத்தரும். சொற் சேர்க்கைகளை எண்ணக் கோர்வைகளைப் பலவிதமாகப் பரிசோதனை செய்து பார்க்கச் சொல்லி இசை நுட்பமான வழிகளைத் திறந்துவிடும். ஒரு கலைஞியாக இருப்பதற்கு முதலில் ரசிகையாக இருப்பது அவசியம். வாழ்வின் எல்லா இரைச்சல்களுக்கிடையேயும் புற்கள் அசையும் ஓசைக்கு என் காதுகள் நீள்வது இசையின் ரசிகையாக இருப்பதால்தான் என்று நம்புகிறேன்.

பாலியல் நுகர்வில் போதைப்பொருளாக இருக்கிற நிர்வாணம் போராட்டக் களங்களில் ஒரு போர்க்கருவியாக மாறிப்போகிறது. இந்நிலையில் ஆபாசம் என்கிற தெளிவற்ற கருத்துநிலையை ஆணாதிக்கவாதிகள் உடலரசியல் குறித்த பெண் எழுத்துக்களைக் கொச்சைப்படுத்த பயன்படுத்திக்கொள்கிற நிலை இங்கு தொடர்வதற்கான காரணங்கள் என்னவாக இருக்கும் என்று கருதுகிறீர்கள்?

பெண் தன் பல்லாற்றல் கூடிய உணர்வுகளின் வெப்பத்தை மூல நெருப்பாகக் கொண்டு மொழி வெளிப்பாடுகளை, ஒலி அதிர்வுகளை உருவாக்கும்போது தன் உடலை, வேட்கையை, வெளியை, எழுதப்படாத வரலாறுகளை, ஆற்றலை மீட்கிறாள். இதுவரை

அவற்றையெல்லாம் மேலாண்மை செய்துவந்த நிறுவனங்கள் பேரச்சத்தால் ஆபாசம் என்று அலறுகின்றன. அடிப்படையில் ஆபாசம் என்ற கருத்து அடிப்படையாக மூளையிலிருந்து வழியும் சீழ்.. பெண்ணோ தலத்தோ திருநங்கையோ தங்கள் உடலுறுப்புக்குறித்து எழுதினால் அது அந்த உடலுறுப்புக்குறித்ததல்ல.. சாதியப் பாலினத் தீட்டென்ற அடிமைக் கருத்தை வேறுபடுத்து அதிகாரம் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் புனிதங்களை உடைப்பதைக் குறித்தது. மொழியை மீட்பது உடலை மீட்பதும் தான். வரலாறு முழுக்க ஒடுக்குதலுக்குள்ளாக்கப்பட்ட உடல்களின் குரல்களை, ஒடுக்குபவர்கள் ஏற்கெனவே உருவாக்கி வைத்திருக்கும் கோட்பாடுகள் மூலமாகவோ, விதிகளைக் கொண்டோ, எல்லைகளுக்குட்படுத்தியோ வரையறுத்துவிட முடியாது. அப்படி முடியாதென்பதாலேயே அக்குரல்கள் இல்லை என்றாகிவிடாது. தள்ளிவிடப்பட்ட லிங்கத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழாமல், புதிதாக உருவாகியிருக்கும் சுதந்திர வெளிகளைப் பற்றிக்கொண்டு வினையாற்றும் வரை விடுதலை சாத்தியமில்லை.

பாலின சமத்துவம் பெண்ணுரிமைக் கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றில் நம்மை விட மிக உயர்மட்டத்தில் இருக்கும் தேசங்களும் தாழ்நிலையில் இருக்கின்ற நாடுகளும் இருக்கின்றன. இரண்டுவிதமான நாடுகளிலும் தொடர்புணம் செய்கிறபோது நம் நாட்டைப் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன?

பெரியார் சொன்னது போலத் தேசாபிமானம், மொழியாபிமானம், சாதி மத அபிமானம் என்று எல்லா அபிமானங்களையும் என் விடாத பயணங்கள் முற்றிலும் இல்லாமல் செய்துவிட்டன. வேண்டுமென்றால் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் மகள் என்று சொல்லிக்கொள்வேன். பறவைகளும் விலங்குகளும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் செடிகொடிமரங்களும் என்ற இந்த மகா பிரபஞ்சத்தின் பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களுக்கிடையே மூச்சு விட வாய்ப்பு பெற்ற சிறு மனித உயிர் நான் என்ற பிரக்ஞை மட்டும் இருக்கிறது. பொருளாதார வளர்ச்சிதான் தராசு என்றால் அந்தத் தராசைக் கீழே போட்டு உடைக்க விரும்புகிறேன். எல்லா மக்களும் என் மக்களே. எல்லா நிலப்பரப்பும் என் திணைகளே. எல்லா மொழியும், நிறமும், உணவும், கலாச்சாரமும் என் பண்பாடுகளே. தேசியமும்

மதம் போன்று மக்களைப் பிரித்துவைக்கும் நோய்தான். எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் சக உயிரை மதித்து அன்பு செய்து அரவணக்கக் கற்றுக்கொண்டே இருக்கிறேன். அதையே பின்பற்றவும், பரப்பவும் விழைகிறேன். அது ஒன்றுதான் எல்லாவிதச் சமத்துவத்திற்கும் ஒரே வழி.

பாலியல் தத்துவ முரண்களுக்கு எதிராகவும் பாலியல் ஒழுங்கு முறை என்கிற மனவியல் கட்டமைப்பில் உள்ள குறைபாடுகளையும் தொடர்ந்து விமர்சித்துவருகிறீர்கள். பாலியல் தொடர்பான விழிப்புணர்வு குறித்து உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன? பெண் உரிமை குறித்த முன்னெடுப்புகளை எந்த அளவுக்கு இம் முரண்கள் கேலிக்குள்ளாக்குகின்றன?

ஒரு சிசு உடலின் இந்தப் பாகத்திலிருந்து வெளியே வரும் என்று கூட தெரியாத வயதில் நீ பிறந்தாய் என்று என் தாயார் இரமா சொல்வார். நான் பிறந்தபோது அவருக்குப் பதினைந்து வயது. என் தாத்தா தோழர் அ. வெங்கடசாமி அப்போது இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் பொதுச் செயலாளர். என் பெற்றோரின் சுயமரியாதைத் திருமணத்தை நடத்திவைத்தது தோழர் தலைவர் தா.பாண்டியன். என் அம்மாவை விட பதினைந்து வயது மூத்த அவரின் தாய்மாவான என் தந்தை எங்கள் விவசாயக் குடும்பத்தின் முதல் பட்டதாரி இரா.இரகுபதி. இப்படித்தான் இந்தச் சமூகத்தின் இலட்சணம். இந்தியா போன்ற தந்தைவழி லிங்கமையச் சமூகங்களில் பிறக்கும் குழந்தைகள் 90 விழுக்காடுகள் சாதி-இனத் தூய்மைக்கான பாலியல் துய்ப்பில் பிறந்தவையே. பெண்கள் நிலப்பிரபுத்துவ பாலியல் அடிமைகளாகத்தான் வாழ்ந்து மடிகிறார்கள். தங்கள் நிலத்திற்குப் பட்டா போடுவது போல பெண்ணின் யோனிக்குப் பூட்டு போடுவதுதான் இங்கு பண்பாடு என்று சொல்லப்படுகிறது. பாலியல் பற்றிய பேச்சை எங்கிருந்து தொடங்குவது தோழர்களே? என் கிளிட்டோரியஸைக் கண்டுபிடிக்கவே குடும்பம், சாதி, மதம், வளர்ப்பு, கலாச்சாரம், கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாசிப்பு, ஒழுக்கம்-புனிதம் பற்றிய தவறான படிப்பினைகள், அரைகுறை புரிதல்கள் என்று அவ்வளவு பூட்டுகளை உடைக்கவேண்டியிருந்தது. என் உடலில் இருக்கும் பாகங்களும், வெளிவரும் உதிரமும், திரவங்களும், முளைத்திருக்கும் மயிரும் - பேசாப் பொருளோ, சமூகத்தின்

கௌரவம் உறையும் இடங்களோ அல்ல என்று பகுத்தறிய அவ்வளவு வாசிப்பும், தேடலும், மீறலும், ஏச்சும், பேச்சும் அவசியப்பட்டன. சரி தவறுகளோடு என்னைப் பரிபூரணமாக மதிக்கின்ற, என் சிறு உடலசைவுகளைக்கூட அவதானித்து என் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புகிற, என் ஆசைகளை அக்கறையோடு அறிய முயற்சி செய்கிற, என் சுயத்தைச் சரிசமமாக நடத்துகிற, என் ஆன்மாவைத் தொடுகிற இணையோடுதான் உறவாக இருக்க முடியும் என்கிற மனம் வாய்த்தவருக்குத் தனிமைதான் பரிசாகக் கிடைக்கிறது. அவரவர் உடல்களை அவரவர்கள் வேட்கையை அவரவர்கள் அவரவர்களுக்கென மீட்க வேண்டியிருக்கிறது. அதுவரை அதிகாரத்திற்கான உடல்களை உற்பத்தி செய்யும் வெறும் அடிமை இயந்திரங்களாகத்தான் வாழ்ந்து மடிய வேண்டியிருக்கும்.

பெண்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஆண்கள் தங்களது மனக்குமுறலை வெளிப்படுத்த, வி டீ என்ற ஹேஸ்டேக் இயக்கம் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. சமூக வலைதளங்களில் பிரபலமாகிவரும் அந்த ஹேஸ்டேக் மூலம், 1600 பேர் தங்களுக்குப் பெண்களால் நேர்ந்த பாலியல் தொல்லைகள் குறித்துப் பதிவிட்டுள்ளனர் என விக்கிபீடியா தரவுகளைத் தருகிறது. இவ்வியக்கம் குறித்த உங்களது பார்வை என்ன?

ஆண் பெண் பாலினங்கள் தாண்டி குழந்தைகள் பாதிப்புக்குள்ளாகிறார்கள் என்பதுதான் யதார்த்தம். குடும்பம்

என்கிற நிறுவனம் அதிகாரத்தின் - அரசின் நுண்களம். அதில் பெண்களுக்கிணையாகக் குழந்தைகளும் வன்முறைக்குள்ளாகிறார்கள். இன்னும் நுட்பமாகப் பார்த்தால் லிங்கமைய சமூகம் ஆண்களையும் ஒடுக்கித்தான் வைத்திருக்கிறது. ஆண்மை-பெண்மை என்கிற கற்பிதங்களுக்கேற்ப வாழ எத்தனித்துத் தங்கள் உண்மையான சுயத்தைத் தொலைத்துவிட்டு யாருக்கோ எதையோ நிரூபிப்பதே வாழ்க்கை என்று மனிதக்கூட்டம் நம்புகிறது. மற்றபடி எல்லாத்துறைகளிலும் பாலின ரீதியாக நடத்தப்படும் அதிகார துஷ்பிரயோகங்களை, பாலியல் துன்புறுத்தல்களை, அத்துமீறல்களை அம்பலப்படுத்துவதற்கும், “அவமான உணர்வு” குற்றம் புரிந்தவர்களுக்கானதே ஒழிய பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கானதல்ல என்ற நீதியை யதார்த்தமாக்குவதற்கும் உலகமெங்கும் எழும்பிய “மீ டீ” குரல்களில் ஒரு சிறிய அளவு, பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பற்ற நாடுகள் வரிசையில் முதலிடம் வகிக்கும் இந்தியாவிலும் எதிரொலித்தது. அதைச் சிதறடித்து, மழுங்கடித்து, மௌனமாக்கி, கேலிக்குட்படுத்தி, அவதூறு வழக்குகள் போட்டு, கோர்ட்டுக்கு இழுப்பவர்களின் கையில் குற்றத்தின் ரத்தம் இருக்கிறது. அவர்களை நோக்கி என் நடு விரலைக் காட்டிட விரும்புகிறேன்.

திரைத்துறை ஒரு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பாக இருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைக்கிறீர்கள். பெண்ணியச் சிந்தனைகள் பொதுவெளியில் கலந்ததில் தமிழ்த்திரையுலகின்

அதிகபட்சமான சாதனைகள் எவை அல்லது பெண்ணுரிமைத் தத்துவங்களின் சீர்குலைவுக்குத் தமிழ்த்திரையுலகம் எந்த அளவிற்குக் காரணமாக இருக்கிறது?

ஒரு சுயமரியாதை இருக்கும் பெண்ணாக, தமிழில் எடுக்கப்பட்ட படங்கள் மொத்தத்தையும் என்னால் நிராகரிக்க முடியும். தமிழ் சினிமாவில் பெண் இன்னும் பாலியல் பண்டமே. தப்பித் தவறி ரத்தமும் சதையுமாகச் சில பெண் கதாபாத்திரங்களைத் தமிழ்த்திரை கண்டிருக்கிறது. ஆனால் விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். பெண்ணுரிமை, பெண்ணியம், தத்துவம் என்றெல்லாம் தமிழ் சினிமாவில் தேடுவது முட்டையில் மயிர் பிடுங்கும் விவகாரம். 3000 வருடம் பழமையான மொழியின் வரலாற்றிலேயே அசலான பெண்ணெழுத்தின் வரவு மிகவும் சமீபமானதே. நூறாண்டு கண்டிருக்கும் நவீனத் தொழில்நுட்பக் கலையான சினிமாவையும் பெண்கள் அழுத்தமாகக் கைப்பற்றுவார்கள் என்பதற்கு அறிகுறிகள் தென்பட ஆரம்பித்திருக்கின்றன.

இந்தப் படம் முழுக்க முழுக்க உண்மையே.. கற்பனையில்லை என்று தெரியமான முன்னொட்டோடு வெளியான உங்களது செங்கடல் திரைப்படத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். மக்கள் பங்கேற்புச் சினிமா எடுப்பதற்கான ஊக்கத்தை அதற்கான முன்னுதாரணங்களை எங்கிருந்து பெற்றீர்கள்?

எனக்கு முன்பே இந்த நிலத்தில் விவசாயிகளிடம் நிதி வசூல் செய்து இயக்குனர் அருண்மொழி 'காணி நிலம்' திரைப்படத்தை எடுத்தார். கேரள ஜான் ஆபிரகாம் ஓடெஸ்ஸா இயக்கம் மூலம் உழைக்கும் மக்கள் ஒரு கோடி பேரிடம் ஒரு ரூபாய் கொடை பெற்று 'அக்கிரகாரத்தில் கழுதை' போன்ற படங்களை எடுத்தார். ஹாலிவுட், ஐரோப்பிய சினிமா போன்ற காலனித்துவக் கலாசார ஏகாதிபத்தியங்களை எதிர்த்து 'மூன்றாம் சினிமா இயக்கம்' மூலம் லத்தீன் அமெரிக்காவில் புரட்சிகர சினிமாக்களை உருவாக்கினார்கள். உருவாக்கும் முறைகள், விநியோகிக்கும் வழிகள், சொல்லப்படும் கதையில் மக்களின் பங்கேற்பு மற்றும் பிரதிநிதித்துவம் என்று திரைப்பட உருவாக்கத்தின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும் ஜனநாயகப்படுத்துவது குறித்த விஞ்ஞாபனங்கள் எழுதப்பட்டும், பரிசோதிக்கப்பட்டும், விவாதிக்கப்பட்டும் முன்னோடிகளாக இருக்கின்றன. என் மண்ணில்

நான் அதைச் செய்துபார்த்த முயற்சிதான் செங்கடல்.

எழுதப்பட்ட பிரதியை எறிந்துவிட்டு, படைப்புச் செயல் உறவுகளை மாற்றி, "நடிகர்களை" நீக்கி, பாதிக்கப்பட்ட மீனவர்களையும், அகதிகளையுமே பங்கேற்பாளர்களாகக் கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கையை, அவர்களின் தலத்திலேயே மறு உருவாக்கம் செய்த "செங்கடல்", தணிக்கைக்கும் தலை குனியாது உச்ச நீதிமன்றம் வரை சென்று தடை நீங்கி வந்தாலும், தலையீட்டளவில் கடுமையான அடக்குமுறைகளைச் சந்தித்த ஒரு படைப்பு. கதைக்களம் இலங்கை இந்திய எல்லைக் கிராமமான தனுஷ்கோடி என்பதால், காவல் துறை, க்யூ பிராஞ்ச், கடற்கரை ரோந்துப்படை, ரயில்வே காவல் துறை, நேவி என்று நாளும் கிழமையும் கண்காணிப்போடும், அனுமதி விதிமுறைகளோடும் போராடிக் களைத்த நாட்களும், வானிலைச் சவால்களும், சிக்கல் மிகுந்த மக்கள் தொகுதியை ஈடுபடுத்தியதில் இருந்த கடுமையான நடைமுறைச் சிக்கல்களும்

RATHEESH SUNDRAM FOTOGRAFIE 2012

படைப்பின் சாரத்தைப் பாதிக்கவே செய்தன. சொந்த மீனவர்களைக் காப்பாற்ற திராணியில்லாமல் ஈழக்கூப்பாடு போடும் போலித்தனமான தமிழக அரசியல், ஊடக, விமர்சனக் கோட்பாட்டு அறிவுத்துறைகளும் தயாரிப்பிற்கு முன்னும் பின்னும் படத்தை மோசமாக ஒடுக்கின. மூன்றாம் உலகப் “பசி”யை டிராப்பிகல் சர்ரியலிசமாகப் பார்க்கும் பன்னாட்டுத் திரைப்பட ரசிகர்களை மட்டுமே சென்று சேர்ந்திருக்கும் செங்கடலின் தலைவிதிக்கு, படைப்பாளி மட்டுமே அவமானப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதுதான் தமிழ் சுயாதீன சினிமா சந்திக்கும் சாபக்கேடு.

ஆவணப் படத்தின் கூறுகளையும் திரைப்படத்தின் குண இயல்புகளையும் இணைத்து புனைவு ஆவணப்படம் (docu-fiction) என்பது மாதிரியான புதியதொரு வகை மாதிரியைத் தமிழில் உருவாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எதனால் ஏற்பட்டது? அதற்கான அவசியம் குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

ஆவணம் புனைவு போன்ற வடிவங்களைக் கறார் தன்மையோடு அணுகுவது சந்தைதானே தவிர, கலை அல்ல. நான் தேர்ந்தெடுக்கும் கதை தனக்கான வடிவங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு என் மூலம் தன்னைச் சொல்லிச் செல்கிறது. கதை நடக்கும் திணையும் அதன் மக்களுமே சூத்திரதாரர்கள். நான் ஒரு ஊடகம்தான். தமிழில் நான் உருவாக்க நினைப்பது, காலனித்துவ அழகியலை நொறுக்கிய, நம் மண்ணில் இருந்து தோண்டி எடுக்கப்பட்ட ஈரம் காயாத கிழங்கு போன்ற சொரசொரப்புடனும் வாசத்துடனும் கூடிய தற்பண்பு வாய்ந்த படைப்புகள்.

நடிப்புத் துறையில் அனுபவமற்ற பொதுமக்களை ஒருங்கிணைப்பது, தணிக்கைத்துறையின் கெடுபிடிகளுக்கு எதிராகப் போராடியது, தயாரிப்பில் மக்கள் முதலீட்டு (crowd funding) முறையைக் கொண்டுவந்து படத்தை வெளிக்கொண்டுவரப்

போராடியது என்று பெருங்களமாலுக்குப் பிறகு போராடிப்பெற்ற அனுமதியோடு சென்னைத் திரைப்பட விழாவில் அரங்கு நிறைந்த காட்சியாகச் செங்கடலைத் திரையிட்டபோதும் டோக்கியோவில் சிறந்த ஆசியப் பெண் திரைப்பட விருது உள்ளிட்ட விருதுகளை அத்திரைப்படம் உங்களுக்கு ஈட்டித்தந்த போதும் உங்கள் மனநிலை எப்படி இருந்தது?

அத்தகைய தருணங்களில் எல்லாம் தொடர்ந்து படைப்பூக்கத்தோடு செயல்படும் ஆன்ம பலம் எனக்கு வாய்க்க வேண்டும் என்று எனக்கு நானே ஆழ்ந்து சொல்லிக்கொள்வேன்.

திரைப்படத்தில் புதிரை வண்ணார் இனத்தின் வாழ்வியலைப் படமாக்க வேண்டும் என்ற அளவுக்குக் கள ஆய்வில் உங்களைப் பாதித்த அவ்வினத்தின் வாழ்நிலை கூறுகளைப் பற்றிக் கூறுங்கள்?

மூர்த்தி ஐயாதான் அவர் குடும்பத்தில் முதல் பட்டதாரி. புதிரைவண்ணாராகத் தலித் மக்களின் துணிகளை வெளுத்துக்கொண்டிருந்தவர் பல போராட்டங்களுக்குப் பிறகு சாதிச் சான்றிதழ் பெற்றுப் படித்து முன்னேறி தாசில்தாராகப் பணி ஓய்வு பெற்றவர். விக்ரமசிங்கபுரத்தில் அவர் வீட்டில் தங்கித்தான் ஆய்வும், எழுத்தும், படப்பிடிப்பும் செய்தேன். முதல் சுற்றில் கிட்டத்தட்ட முப்பது கிராமங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று புதிரை வண்ணார் குடும்பங்களைச் சந்தித்து உரையாட வைத்தார். அவரும் சரி சமூகத்து மக்களும் சரி எப்போதும் கைகள் கூப்பியவாறேதான் இருப்பார்கள். தொட்டதற்கெல்லாம் வணக்கமும் நன்றியும் வைப்பார்கள். ஏன் ஐயா என்ன காரணம் என்று அவரிடம் கேட்டபோது ‘கூப்பிய கைகள் தாழ்ந்தா எங்களை வாழவிட மாட்டாங்கம்மா’ என்றார். அப்படியே உறைந்துவிட்டேன். அவரோடு நடந்து செல்லும்போது அந்த ஊரின் ஒடுக்கும் சாதியைச் சார்ந்த குடிகாரர்கள் அவரின் வயதுக்கோ படிப்புக்கோ பதவிக்கோ மரியாதை தராமல் அவரின் பேரைக் கூவி அழைக்கும்போதெல்லாம் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டே அவர் சாலையைக் கடந்ததன் வலியை நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். அவருடைய சகோதரர் செல்வம் அண்ணா இன்னும் இறந்தவர்களின் துணியை வெளுத்துக்கொண்டும், பாடைகள் கட்டிக்கொண்டும், தலைக்கரிசியைக் கூலியாகப் பெற்றுக்கொண்டும் மரபான வண்ணார் பணிகளைத்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

அவரோடு கூடவே வண்ணாந்துறைக்கும் வேட்டைக்கும் போவேன். அவர் பகிர்ந்துகொண்ட வாழ்வனுபவங்கள் இந்தச் சாதிப் பீடை பிடித்த சமூகத்தில் பிறந்ததற்காக என் மீது நானே காறித்துப்பிக்கொள்ளத் தூண்டியது. லீலாவதி பாட்டியை அவர் வெளுத்த துணியைக் கரையான் அரித்ததற்காக ஊரை விட்டே விலக்கம் செய்தார்களாம். தூமைத் துணியை வெளுக்கும்போது உங்கள் மனம் எப்படியிருக்கும் என்று கேட்டதற்கு, “என் புள்ளைங்க என் கூடப் பிறந்துதுங்கன்னு நினைச்சிப்பேன்”னு சொன்னார். அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினேன். புதிரை வண்ணார் பெண்கள் மருத்துவச்சி வேலைகளும் செய்வதால் அதைப்பற்றிய உரையாடலில் “நான் பிரசவம் பார்த்துத் தலை இழுத்துப் போட்ட புள்ளைங்க வளர்ந்த பின்னாடி நம்மளையே பேர் சொல்லிக் கூப்பிடும்போது உடம்பு கூசும்” என்று சொல்லி முடிக்கும்போது அவர் தலை கவிழ்ந்திருந்தார். கர்ப்பிணிகள் மரணிக்க நேர்ந்தால் புதிரை வண்ணார் பெண்கள்தான்

இறந்த பெண்ணின் வயிற்றை அறுத்துப் பிள்ளையை எடுத்துப் போட வேண்டுமாம். சமூகத்தின் அழுக்கையும் நாற்றத்தையும் தினமும் சுத்தம் செய்யும் அரும்பணியைச் செய்யும் மக்கள் திரளைத் ‘தீண்ட வண்ணார்’ என்று ஒதுக்கி, பார்க்கவும் தகாதவர்களாக அடிமைப்படுத்திக்கொண்டுவரும் கேடு கேட்ட சாதி அமைப்பை, நாண்டுகொண்டு சாகிற மாதிரி கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்ற வெறியில் எடுக்கப்பட்டதுதான் ‘மாடத்தி’ என்ற என் திரைப்படம். புதிரை வண்ணார்களின் பழந்தெய்வம் மாடத்தியை என் திரைத் தெய்வமாக மாற்றி அவளின் உக்கிரப் பார்வையைச் சாதீய இழிவின் மீது திருப்பியிருக்கிறேன்.

நீங்கள் திரையில் எழுதுகிற கவிதை - காகிதத்தில் எழுதுகிற கவிதை இரண்டுக்கும் இடையிலான வித்தியாசங்கள் என்று எவற்றைக் கருதுகிறீர்கள்? இரண்டில் சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கருவி எதுவென்று நினைக்கிறீர்கள்?

கவிதையைத் திரையிலோ, காகிதத்திலோ நான் எழுதுவதில்லை. என் மனதில் எழுதுகிறேன். என் நேசத்தில், காமத்தில், ரொளத்திரத்தில், நெகிழ்வில், கொந்தளிப்பில், ஆன்மத் தெறிப்பில் எழுதுகிறேன். கவிதை மானுடத்தின் மனசாட்சியாக ஒலித்துக்கொண்டே இருப்பவர். மாறிக்கொண்டே இருக்கும் கருவிகள் அவற்றின் சக்திக்கு ஏற்ப அதைப் பதிவுசெய்து வைத்துக்கொள்கின்றன.

உங்கள் அலமாரியில் உள்ள புத்தகங்களில் ஒவ்வொரு ஆணும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய நூல் என்று எந்தெந்த நூல்களைப் பரிந்துரைப்பீர்கள்? அதற்கான காரணங்களோடு குறிப்பிடுங்கள்.

மனித குல வரலாற்றில் ஆதியிலேயே உருவான ஆண் பெண் பிரிவினையையும், பாலின ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் புரிந்துகொள்ள பெரியாரின் “பெண் ஏன் அடிமையானாள்” புத்தகத்தையும், இன்னும் இந்த உலகம் இருப்பவர்களுக்கும் இல்லாதவர்களுக்கும்ான பாரதூரமான இடைவெளியிலேயே உழன்றுகொண்டிருக்க வேண்டுமா என்று கேட்பவர்களுக்குக் கார்ல் மார்க்ஸின் “கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை”யையும், பிறப்பால் சக மனிதனை அடிமைப்படுத்தும் இழிவான சாதி அமைப்பிலிருந்து வெளியே வர யத்தனிப்பவர்களுக்கு அண்ணல்

அம்பேத்காரின் “சாதி இழிவு” நூலையும் வாசிக்கப் பரிந்துரைப்பேன். இலக்கியப் படைப்புகளைப் பரிந்துரைக்காமல், அரசியல் பிரதிகளைப் பரிந்துரைக்கிறீர்களே என்று நீங்கள் கேட்கலாம். மனிதத்தைக் கண்டடையாமல், சமத்துவத்திற்கான யத்தனிப்பு இல்லாமல், அநீதிகளைக் கண்டு கொதிக்காமல், அதிகாரத்தை நோக்கி உண்மைகளைப் பேசாமல் படைத்தென்ன பயன்?

உங்களுக்கு எதிராக வைக்கப்படுகிற எதிர் விமர்சனங்களை நீங்கள் எந்த அளவுக்கு மதிக்கிறீர்கள்? உங்கள் எதிர்காலத் திட்டங்களைக் கூர்தீட்டிக்கொள்ள அவை எந்த அளவில் உங்களுக்கு உதவி இருக்கின்றன?

விமர்சனங்கள் தமிழ்ச்சூழலில் பிரதி மேல் நடப்பதை விட பிரதியாளர் மேல்தான் நடக்கின்றன. குறிப்பாக பெண் எழுத்தையொட்டிய உரையாடல்கள் பெரும்பாலும் எழுதுபவளின் அவயங்களின் அறிவுசார் அளவீடுகளாக, அவளின் இருப்பைக் குறித்த உளவுக் குறிப்புகளாக, ஆணதிகாரத்தின் குறியை நீவி விட்டுக்கொள்ளும் சுய இன்ப நடவடிக்கைகளாகத்தான் இருந்துவருகின்றன. வரையறைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட, தன் போக்கில் சுதந்திரமான, நிறைகுறைகளோடு சுயமாக இருக்கும் பெண்ணின் இருப்பையும் வெளிப்பாடுகளையும் அவதானிக்கவோ, புரிந்துகொள்ளவோ, விமர்சிக்கவோ வேண்டுமென்றால், வரலாறு முழுவதும்

தான் அனுபவித்து வந்த பீடத்திலிருந்து இறங்குவதற்கும் ஆணியத்திலிருந்து துண்டித்துக்கொள்ளவும் தயாரான ஆண் வேண்டும். அல்லது அடிமைத்தனத்திலிருந்து வெளிவருவதற்கு முற்றிலும் துணிந்த, சில எலும்புத் துண்டு சலுகைகளுக்காக அதிகாரத்திற்குக் காட்டிக் கொடுக்கும் வேலைகளைச் செய்யாத பெண்ணோ பால்புதுமையினரோ வேண்டும். அப்படி யாரும் இருக்கிறார்களா என்று கடந்த பதினைந்து வருடங்களாகத் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறேன். தமிழ் இலக்கிய அடையாள அரசியல் தூர் அப்பிய நாற்றமெடுக்கும் ஒரு குட்டை. அதிலிருந்து ஒரு ஆக்கப்பூர்வமான விமர்சனம் சாத்தியமா என்ற கேள்விக்கு என்னிடம் இப்போதைக்கு ஒரு பெருமூச்சுதான் விடை.

எதிர்காலத்திட்டங்கள் என்றெல்லாம் என்னிடம் பெரிதாக எதுவும் இல்லை. எல்லா வசைகளையும் அவதூறுகளையும் பேச்சுக்களையும் எதிர்கொண்டாகிவிட்டது. எல்லாத் தரப்பினரோடும் முட்டி மோதியாகிவிட்டது. என் காலஞ்சென்ற தந்தை தமிழ்ப் பேராசிரியர் ரகுபதி 'கடும் உழைப்பாளிகளைத் தோற்கடிக்கலாம்.. ஆனால் அழிக்க முடியாது' என்று சொல்வார். இன்னும் முப்பது வருடங்கள் உழைக்கும் திறனுடன் இருப்பேனா தெரியாது. விடாமல் வேலை செய்து நான் வாழும் காலத்தின் வெடிப்பாகச்சில படைப்புகளை விட்டுச் செல்ல விரும்புகிறேன்.

படைப்பு 'தகவு'

மூன்றாமாண்டுத் தொடக்கம்

வாழ்த்துக்கள்

தகவு மின்னிதழ் மூன்றாம் ஆண்டில் அடியெடுத்து வைப்பது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. காலத்தின் கட்டாயம், மின்னிதழ்களின் தேவையை வலியுறுத்தும் இந்த வேளையில் தகவு போன்ற தரமான இதழ்களின் இருப்பு மகிழ்வைத் தருகிறது. இந்த இதழில் எனது பேட்டியும் வந்தது எனக்கு மிகப் பெருமையைத் தரும் விஷயம். அந்த நேர்காணல் எனது நேர்காணல்களில் மிக நுணுக்கமானதுவும்கூட. தகவின் வளர்ச்சிக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!!

- ஒவியர் ஜீவாநந்தன்

தகவு எனும் பெயரிய மின்னிதழ் தனது மூன்றாம் அகவையில் பயணப்படுகிறது. அச்ச ஊடகங்களில் பெரும்பான்மையானவை இன்று அரசியல் தலைமைகளின், பன்னாட்டுக்குழுமங்களின் செல்வாக்கின்கீழ் ஏவல் செய்கின்றன. ஊதியத்துக்கு உழைப்பவர்களை நாம் நொந்து பயனில்லை. தீவிரமான ஆற்றலுள்ள நேர்மையான இலக்கிய முயற்சிகள் தகுதியான இடம் மறுக்கப்பட்டு புறக்கணிப்புக்கு ஆளாகின்றன. எனவே சுதந்திரமான செயல்பாட்டுக்குத் தனியான களம் அவசியமாகிறது. தகவு எனும் சொல்லுக்குத் தகுதி, உவமை, குணம், பெருமை, அருள், நடுவுநிலைமை, வலிமை, அறிவு, தெளிவு, கற்பு, நல்லொழுக்கம் எனப் பதினோரு பொருள் தருகிறது பேரகராதி. இவை யாவற்றுக்கும் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டு ஊக்கத்துடன் தகவு செயல்பட வாழ்த்துக்கள். தக்காராக இருப்போம். தகவிலாரை மறுப்போம்.

- நாஞ்சில் நாடன்

ஊர்மிளை

தான்

தேர்ந்தெடுத்த பாதை
எதுவென
இராமன்
தெள்ளத்தெளிவாகத் -
தெரிவித்தான்
தானொரு
உத்தமன் என்பதை
தம்பியின்
மனைவிக்கு மட்டுமல்ல
இந்தத் தரணிக்கே -
அறிவித்தான்

சிவதனுசை-
ஒடித்தவன்
சீதையைக் கரம்-
பிடித்தவன்
அரசு கட்டளைக்குப் பணிந்து
ஆரண்யம் செல்ல -
துடித்தவன்

அகிலத்தார்
மனங்களில் எல்லாம்
அகலாது இடம் -
பிடித்தவன்
ஆயகலைகளோடு
ஆகும் நியதிகளையும் -
படித்தவன்
பேசி முடித்துவிட்டு
ஊர்மிளையை
நோக்கி
யாசிக்கும் விதமாக
தன் கரங்களைக் -
குவித்தான்
ஆகப்பெரிய
ஆளுமை கொண்ட
தனது அண்ணன்
ஒரு
அடங்காப்பிடாரியிடம்
யாசிப்பதைக் கண்டு
ஆருயிர் தம்பி -
தவித்தான்
என்பிலாத
நாக்கும்
அன்பிலாத
வாக்கும்
பண்பிலாத
சீக்கும் கொண்டவளிடம்
பணிந்து பேசும்
அண்ணனைப் பார்த்து
அங்கம் பதறிட
ஆத்திரத்தோடு
ஊர்மிளையை -
சுபித்தான்...

பிரளயம்போல்
உள்ளத்தில்
பெருங்கவலை
சூழ
அதைக்
காட்டிக்கொள்ளாமல்
உணர்வற்று
நின்றாள்-
ஊர்மிளை

தமையனைத்
தந்தையாய் -
துதிப்பவன்
தன்
மதினியை
மாதாவாய் -
மதிப்பவன்
இந்த
மாய்மாலக்காரியைக்
கண்டு -
மனங்கொதித்தான்
அதை
வெளிக்காட்டாமல்
மண்டியிட்டுத் தழுதழுத்து
தன்
அண்ணனை-
துதித்தான்

இறுதியாய் ஊர்மிளை-
ஆமோதித்தாள்
இலக்குவனை
இட்டுச்செல்ல -
சம்மதித்தாள்
கலங்கும் விழிகளை
கவிழ்த்தபடியே
அவள் -
கண்ணசைத்தாள்
கார்வண்ண மேனியனிடம்
தன் கணவனைக் -
கையளித்தாள்
அவர்கள்
கண்மறையும் வரையில்

நின்று -
கையசைத்தாள்

அனைவருக்கும்
ஆசிவழங்கியபடியே
ஆரண்யம் நோக்கி
நகர்ந்தது அந்த
மூவர் -
அணி
அரண்மனைச் சாளரங்களை
அடைத்துவிட்டு
அமுது புலம்பும்
ஊர்மிளையின் நெஞ்சில்
அடித்துக்கொண்டே
இருந்தது
ஆற்றாமை என்னும் -
மணி.....!

கார்வண்ண மேனியன்
முன்செல்ல
கண்ணீரோடு
அயோத்தி தேசமே
அவன்-
பின் சென்றது
கைகேயி செய்த
வஞ்சகத்தால்
அங்கே
களங்கம் -
வென்றது
தனக்குவமை இல்லாத
தசரத ராஜனை
உடன் தொடர்ந்து வந்த
ஊழ்வினை -
கொன்றது
தர்மம் மட்டும்
அந்தத் தருணத்தில்
தலைகுனிந்து -
நின்றது

இரவு எப்போது -
முடியும்
இருள் வெள்ளம்
எப்போது -
வடியும்
எனக்கு எப்போது -
விடியும்
என
காலகாலமாக
கண்ணீர் சிந்தும்

பெண்ணினத்தை
முன்னிறுத்தியபடியே
தொடர்கிறது
இந்த
முடிவில்லா -
பயணம்

அணைக்க-
பெண் வேண்டும்
அமுதூட்ட-
பெண்வேண்டும்
மணக்கப் -
பெண் வேண்டும்
மடிசாய்க்க -
பெண் வேண்டும்
ஆணாதிக்க உலகத்தில்
அனைத்துக்கும்
அவள் -
வேண்டும்
அவளுக்கொரு
துயர் என்றால்
ஆண்டவன்தான் -
வர வேண்டும்..!

இறைவன் படைத்த
தியாகச் சுடருக்கு
இக வாழ்வில்தான்
எத்தனை எத்தனை -
இடர்..?
கட்டியவன் மீதுள்ள
அக்கறையில்
கரிசனங் கொள்வது -
தவறா
கட்டுப்பாடற்றுப்
போய்விடக்கூடாது
என்பதால்தானே
கன்னியரைக் கொண்டு
கால்-
கட்டுப்போடுகிறார்கள்
விட்டேற்றியாய்த் திரிந்து
வெறுங்கனவாய்
போகும் ஆடவனின்
வாழ்க்கைக்கு
விளக்கேற்றத்தானே
இருக்கிறது
பெண்ணென்னும்-
பெருந்தீபம்
பிறகு ஏன்
அவள்மீது மட்டும்

பிரபஞ்சத்துக்குப் -
பெருங்கோபம்....?
கண்ணீர்க்கடலில்
காலமெல்லாம்
நீந்த வேண்டும் என்பதுதான்
காலகாலமாகப்
பெண்ணைப் பிடித்திருக்கும் -
பெருஞ்சாபம்....!

இங்கே
அன்பை எதிர்த்தே
அணிவகுத்து வருகின்றன
அத்தனை -
ஆயுதங்களும்.. .
இங்கே
பெண்ணினத்துக்கு
எதிராகத்தான்
பிரபஞ்சத்தைக்-
கட்டமைத்திருக்கிறார்கள்
ஊர்மிளை மட்டும்-
விதிவிலக்கா
என்ன
உலக மாதர்களின்
துயர் நீக்க வந்த -
விடிவிளக்கா
என்ன.....

அன்பு கொண்ட
இலக்குவனை
அவமதித்தாள்
அல்லவா
அச்சம் மடம் நாணம்
என்னும்
அருங்குணங்களை
எல்லாம்
துச்சமாக மிதித்தாள்
அல்லவா
ஆருயிர் தமக்கை
சீதையின் மீதே
அவதூறு சொன்னாள்
அல்லவா
அகிலத்தார் முன்
அவமதிக்கப்பட்டாள்
அல்லவா

மனமாற்றம்
என்னும்
மடைமாற்றத்தை
மந்தரை

கைகேயிக்கு மட்டுமின்றி
 உஊர்மிளைக்கும்-
 போதித்தாள்
 அவளை
 உருவேற்றி உசுப்பேற்றி
 தனது
 சபதம் முடித்து -
 சாதித்தாள்.....!

ஆரண்ய
 எல்லையெங்கும்
 அயோத்தி நாடு -
 கூடியது
 ஆற்றொணாப்
 பெருந்துயரம்
 அகிலத்தை -
 மூடியது
 சுற்றமெல்லாம்
 சூழ்ந்திருக்க
 அங்கே
 சோகம் வழிந்து -
 ஓடியது
 அத்தனை நாவுகளும்
 அயோத்திராமன்
 புகழ் -
 பாடியது
 ஆகாயம் கூட
 அழுது கண்கள் -
 மூடியது
 வசந்த கால
 பூக்களெல்லாம்
 வருத்தம் கொண்டு -
 வாடியது
 திசைகாட்டும் பொருட்டு
 தென்றல் வந்து
 வனத்தை
 வகிட்டுத்தபடி -
 ஓடியது
 காரிருள் விலக்கும்
 கதிரவனைக்
 கரம்பிடித்து
 அழைத்துப்போகும்
 களிப்பில்
 கானகம்
 தலைவிரித்து -
 ஆடியது
 அனைவரிடமும்
 ஆசி பெற்று வரும்
 அரசனின்

பிள்ளைகளை
 அடர்ந்த இருளுக்குள்
 தள்ளி
 அந்த ஆரண்யம்
 தன்னை -
 மூடியது.....!

அங்கே....
 உடையிட்ட நரிகளெல்லாம்
 ஓய்ந்தது போல்
 ஒரு
 மயான அமைதி வந்து
 அந்த மாளிகையைச் -
 சூழ்ந்தது
 மங்கல ஒலியோடு
 வளைய வரும்
 மன்னனின் மணிக்கொடி-
 தாழ்ந்தது
 ஆணவம் கன்மம்
 மாயையென்னும்
 அவலத்தில் சிக்கி
 ஒரு தேசமே
 அதலபாதாளத்தில் -
 வீழ்ந்தது

கரம்பிடித்தவர்கள்
 கைநழுவிப்
 போனபிறகுதான்
 கைகேயிக்கும்
 உஊர்மிளைக்கும்
 கண்ணீரும் தீயாகி -
 சுட்டது
 சொல்புத்தி
 கேட்டதால்தான்
 தங்களின்
 சுயபுத்தி கெட்டதென்று
 அவர்களின்
 சிந்தைக்குப்-
 பட்டது
 சூனியம் வந்து
 சூழ்ந்தபிறகுதான்
 அவர்களை
 சோகம் வந்து -
 தொட்டது
 அந்தோ பரிதாபம்
 விதி
 யாரைத்தான் -
 விட்டது...?

என்ன செய்வது
 இனி
 இந்த உலகம்
 உஊர்மிளையை
 இழிவாகத்தான் -
 பேசும்
 அவளை நோக்கி
 சொல்லம்புகளை -
 வீசும்
 இதயமில்லாதவள்
 என
 அவளை -
 ஏசும்
 அவமானமும்
 ஆற்றாமையும்
 சூழ
 உஊர்மிளை
 அந்த
 அரண்மனை எங்கும் -
 ஓடினாள்
 அனலிடைப்பட்ட
 மலராக -
 வாடினாள்
 சாளரக் கதவுகளை
 எல்லாம் -
 மூடினாள்
 இருட்டறையில் அமர்ந்து
 கதறியழுதபடியே
 தன் எதிர்காலத்தைத் -
 தேடினாள்.....!

- உஊர்மிளை வருவாள் ■

திராவிடமும் தமிழும்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் உருவான திராவிட இயக்கத்தின் புதிய எழுச்சிதான் தமிழையும் அதன் படைப்புகளையும் வெவ்வேறு புதிய அடையாளங்களை நோக்கி அழைத்துச் சென்றது... பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரை தோன்றிய தமிழறிஞர்களின் வரிசை மிக நீளமானது... அதில் திராவிட நேரடி ஆதரவு, மறைமுக ஆதரவு நிலைப்பாடு கொண்டவர்கள் அனேகம். எதிர்க் கருத்து கொண்டவர்களும் உண்டு. இக்கால கட்டங்களில் தேவநேயப் பாவாணர் தொடங்கி.. தனித்தமிழ் நடையை உருவாக்கியவர் என்ற பெருமைக்குரிய மறைமலையடிகள், மனோன்மணியம் மீனாட்சி சுந்தரனார், திருவிக எனப் பல தமிழறிஞர்கள் பழந்தமிழ் நூல்கள் குறித்த உரைகளையும் பழந்தமிழர் நூல்களைப் படைத்த புலவர்கள் குறித்தும் சமயம் இலக்கியம் வரலாறு எனப் பல தளங்களிலும் தங்களின் படைப்புகளைத் தந்து தமிழின் மீது புதிய வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சத்தொடங்கினர்.

இதில் சிலர் நீதிக்கட்சியில் அல்லது திராவிட இயக்க தொடர்புகளிலிருந்து விலகியிருந்தவர்களென்றாலும் சைவ மரபைக் கடைபிடித்தவர்களென்றாலும் அவர்களின் மறைமுக ஆதரவு திராவிட இயக்கச் செயல்பாடுகளுக்கும் மொழிக்கொள்கைகளுக்கும் மறைமுக ஆதரவளிப்பதாகவே இருந்தது...

ஏனெனில் இடைக்கால இலக்கியங்களும் அதன் பின் வந்தவைகளின் மீது இவர்களுக்கு இருந்த பல முரண்களும் சங்க இலக்கியங்களின் மீது நடத்தப்பட்ட இருட்டடிப்புகளும் திராவிட இயக்கம் தாங்கிப்பிடித்த தமிழின் மீது கொண்ட தீரா நேசமும் அவர்களைத் திராவிட அரசியல் ஆதரவு நிலையை எடுக்க வைத்தது.

தமிழ் நிலத்தின் ஆதியடையாளங்களை மீட்கவும் அதன் தொன்மங்களை மக்கள் திரளிடம் வெளிக்கொணரவும் மக்களை ஒரு குடைக்குள் ஒன்று திரட்டும் சக்தி அன்று திராவிடர் என்ற ஒற்றைக்குறியீட்டின் மூலமே சாத்தியமானது எனலாம். திராவிடத்தின் பெயரால் தந்தை பெரியார் தலைமையில் சுய மரியாதை இயக்கமும் திராவிடர் கழகமும் உருவான காலத்தில் தமிழ் புதிய வடிவத்தில் தன்னை உருவாக்கிக்கொள்ளத்தொடங்கியது. அதுவரை வசதி படைத்தவர்களிடமும் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தோரிடமும் மட்டுமே சிக்கிக்கிடந்த தமிழின் செய்யுள் வடிவங்கள், பக்திப்பாசுரங்கள், வடமொழிச்சொற்கள் கலந்த எழுத்து பேச்சு நடைகளை மாற்றித் தமிழையும் அதன் படைப்பு வடிவங்களையும் எல்லோருக்கும் எளிமையாய்ப் புரியும் வண்ணத்தில் திராவிட இயக்கங்களின் எழுத்தும் சிந்தனைகளும் புதிய அலையை மக்களிடம் தோற்றுவித்தன...

இலக்கியத்தன்மைக்குள் கடவுளை அடைத்துப் புனித போர்வை போர்த்தியிருந்ததை அலசித் தெளிவுபடுத்தியதோடு நில்லாமல் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்த பழந்தமிழரின் நாகரிகங்களையும் அறம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் ஆரியக்கலப்பில்லாத அதன் தொன்மங்களையும் கலாச்சார அடையாளங்களையும் தோண்டியெடுத்து மீண்டும் புதிய அறிவுப்பலகையின் மீது தமிழை அமர்த்தி வைத்தது திராவிட இயக்கத்தினரின் புதிய எழுத்துக்கள். இலக்கியங்கள் என்பது மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இருக்க வேண்டும். படைப்புகள் மனிதர்களின் வாழ்வைப்பற்றி அவர்களின் வலிகளை மகிழ்ச்சியை பிரச்சினைகளை உணர்வின் நுணுக்கங்களைப் பிரதிபலிப்பதோடு

தீர்வுகளையும் முன்வைப்பதாய் இருத்தல் வேண்டும்... வெறுங்கற்பனைகளால் புகழ் மாலைகள் பாடும் அந்தாதிகளால் எந்தப் பயனும் விளையப்போவதில்லை... மாறாக, கற்பனைகளினூடே உண்மைத்தன்மையும் பகுத்தறிவுக்கு ஏற்கும்படியாக எழுத்தும் கருத்துக்களும் அனைத்திலும் வியாபித்திருப்பதே நல்ல இலக்கியங்களின் அடையாளமாக இருக்க வேண்டும் என்ற சித்தாந்தத்தைத் தன்னிடம் நிலைநிறுத்திக்கொண்டன திராவிட இயக்கப் படைப்புகள்.

1930 காலகட்டத்திற்குப்பிறகு தமிழில் திராவிட இயக்கச் சிந்தனையாளர்களின் புதிய புதிய படைப்புகள் பெருகத்தொடங்கின... சிறுகதைகள் உரைகள் எனப் பல தளங்களில் அது பயணித்தது. அதுவரையில் தமிழும் வடமொழியும் கலந்து பயன்படுத்தப்பட்ட மணிப்பிரவாள நடையிலான முறைகளைப் புறந்தள்ளிப் புதிய தமிழ் எழுத்துக்களை உருவாக்கி எழுத்ததொடங்கினர். இது பெருத்த வரவேற்பையும் மொழி ஆர்வத்தையும் மக்களிடம் விதைத்தது.

எழுத்து நடையில் மட்டுமல்லாமல் மேடைப்பேச்சுகளிலும் புதிய தமிழ் பாணி உருவாக்கப்பட்டது. உதாரணத்திற்கு அறிஞர் அண்ணா கலைஞர் தொடங்கி பலரது மேடைத்தமிழ் மக்களைக் கிறங்கச்செய்தது. புதிய புதிய தமிழ்ச்சொற்கள் உருவாயின. பின்னாளில் தமிழுக்கெனச் சொற்களஞ்சியங்கள் உருவாக்கப்பட்டதென்றும் கூறலாம். தூய தமிழ்ப் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டன. பழந்தமிழர் இலக்கியங்களையும் அதன் கலாச்சார அடையாளங்களையும் காதல் வீரம் மானம் அறம் எனத் தமிழர்களின் பெருமை மிகு அடையாளங்களையும் சிற்றிதழ்கள் நாடகங்கள் மேடைகள் வாயிலாக எல்லாவிடத்திலும் கொண்டு சென்றது திராவிட இயக்கம்...

பல இலக்கிய நூல்களிருந்த ரசனையும் முரண்களும் விவாதங்களுக்குட்படுத்தப்பட்டன. எல்லாத் தளங்களிலும் மக்களுக்குதவாத படைப்புகளின் மீது கேள்வியெழுப்பப்பட்டது.. சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களுக்குள்ளிருந்த பழம்பெரும் வாழ்க்கை முறைகளும் நெறிகளும் புதிய பேசுபொருளாயின. இரு வேறு கருத்துக்களைக்கொண்ட விவாத நிகழ்ச்சி பட்டிமன்றம் என்ற பெயரில் புதிய களத்தை அமைத்துத் தமிழ் மக்களிடம் புதுவிதமான சிந்தனை எழுச்சியை உருவாக்கியது. அதுவரையில் பேசப்பட்டு வந்த கலப்பு மொழியிலிருந்து விடுபட்டுத் தெளிந்த சொற்களின் மூலம் தமிழைப் பேசவும் எழுதவும் புதிய களம் அமைத்துப் பயணிக்கத்தொடங்கியது திராவிட இலக்கியத்தளம்.

திராவிடர் கழகம் தோன்றிய காலத்திற்குப் பின்பு அவ்வியக்கத்தினரால் பல தமிழ் இதழ்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. தமிழ் மொழி தமிழர் உரிமை தன்மானம் சமூக நீதி சுயமரியாதை பகுத்தறிவு என மக்களின் உணர்வுகளை உலுக்கித் தட்டியெழுப்பும் திராவிடக் கொள்கைகள் சார்ந்த நூற்றுக்கணக்கான இதழ்கள் வெளியாகத்தொடங்கின. அதுவே தமிழகத்தில் பெரும் அறிவுப்பாய்ச்சலையும் பரவலான வாசிப்புக் களத்தையும் உருவாக்கியது எனலாம். திராவிட இயக்கங்கள் தமிழை நேரடியாக மக்களிடம் கொண்டு செல்லும் முயற்சியில் பெரும் வெற்றி பெற்றன. மக்களுக்கும் தங்களுக்குமான நெருக்கத்தை மேம்படுத்த மொழி உணர்வை ஊட்டி மக்களை மொழியால் ஒன்றிணைத்தனர். பட்டிதொட்டிகளுக்கெல்லாம் சென்று பொதுக்கூட்டம் மேடைகள் விழாக்கள் என மக்கள் பிரச்சினைகளை மக்கள் கலைகளுடன் தமிழையும் புகட்டி மக்களுடன் கலந்து அனைவரையும் ஓரணியில் திரட்டினர். திராவிட இலக்கிய உலகத்தில் புதிய எழுத்தாளர்கள் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தனர். மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள் உருவானார்கள், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் தொடங்கி பாவேந்தர் பாரதிதாசன் என விரியும் திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்களின் பட்டியலும் அவர்களின் ஆற்றல் மிக்க கவிதைகளும் எழுத்துகளும் மிக நீளமானவை. அதன் தொடர்ச்சியாய் இன்று தமிழகத்தில் பெரும்பான்மையாய் இயங்கிவரும் எழுத்தாளர்களில் கவிஞர்களில் பலரும் திராவிடச் சிந்தனைகளின் வழித்தோன்றல்களே.

ஒரு காலகட்டத்தில் தமிழ்ப் புலமையைப் பெற்றிருந்த ஒரு சில அறிஞர்களும் அரிதாய்க் கற்பதற்கான வாய்ப்பு பெற்றிருந்தவர்களும் சமூக சாதிய அதிகாரத்தின் மூலம் வாய்ப்புகளைப்

பெற்றிருந்தவர்களும் கல்வியையும் இலக்கியங்களையும் தங்களுக்குத்தாமே பிரித்துக்கொண்டு தங்களை மட்டுமே அறிவின் சொரூபமாகவும் கலைக் களஞ்சியங்களாகவும் உருவகப்படுத்திக்கொண்டு தனியானமை செய்துகொண்டிருந்ததைத் தகர்த்துத் தமிழிலக்கிய உலகத்தை மடைமாற்றி வேறு திசைக்கு அழைத்துச்சென்று அழகு பார்த்ததில் திராவிட இயக்கத்திற்கும் அதன் படைப்புகளுக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு.

எளியவர்களின் திண்ணைகளுக்குக் கல்வியையும் இலக்கியத்தையும் கொண்டு சென்றது. பாமரனின் குடிசையிலிருந்த காடா விளக்கொளியிலிருந்து தமிழ் மணம் வீசத்தொடங்கியது. நாளெல்லாம் உழைத்தவன் வாய் நிறைய தமிழ் பேச விரும்பினான். எளிய மனிதர்கள் வண்டிகட்டிக்கொண்டு உரை கேட்க விரும்பினார்கள். கொச்சையான தமிழிலிருந்து புதுச்சுவையான தமிழைத் திராவிட இயக்கம் மக்களிடம் அறிமுகம் செய்தது. வண்டியிழுக்கும் தொழிலாளி கல்விப்புலமில்லாத விவசாயிகள் எனப் பலரும் மொழிப்பற்று கொண்டு திராவிடச் சித்தாந்தங்களின் மீது தீராத நேசம் கொள்ளத்தொடங்கினர். கல்வியறிவு பெற்ற சமூகமாய்த் தமிழ்ச்சமூகம் மாற திராவிடம் தந்த தமிழும் ஒரு காரணமெனலாம். திராவிடத்தின் மேடைத்தமிழும் சிற்றிதழ்களின் வரவும் அரசியலும் படிக்கத்தெரியாதவரைக் கூட எழுத்துக்கூட்டி அரசியலையும் சிற்றிதழ்களையும் படிக்கும் விருப்பத்தை உருவாக்கின. பாமரன் கூட தன் பிள்ளைகளும் அழகிய தமிழில் பேச வேண்டுமென்ற ஆவல் கொள்ள காரணமாக அமைந்தது திராவிடம் தந்த தமிழே...

திராவிட இயக்க முன்னணிச் செயற்பாட்டாளர்கள் அரசியல் சமூக பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளை ஒருபுறமும் கலை இலக்கியம் தமிழ் என மறுபுறமும் அவரவர் திறன்களுக்கேற்ப அழுத்தமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு மக்களிடையே ஒன்றெனக் கலந்து வந்தனர். வெறும் பொழுதுபோக்குக்காக மட்டுமே கலையும் இலக்கியங்களும் இருத்தலாகாது. அவை சமூகத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் பயனுள்ளதாகவும் இருத்தல் வேண்டுமென்ற பரந்த சிந்தனையை விதைத்தது திராவிடச் சித்தாந்தம்... மேடைப்பேச்சுகள் உரைநடைகள் பாடல்கள்கதைகள் என அனைத்து எல்லைகளிலும் பல்வேறு எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் கவிஞர்களும் பயணிக்கத்தொடங்கினர். கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் தங்களைப் பிரதிபலிப்பதைப் பார்த்தார்கள். கதை மாந்தர்கள் தங்களில் ஒருவராய் இருப்பதைக்கண்டனர்.

தங்களின் வாழ்வையும் துன்பங்களையும் தங்களின் கொண்டாட்டங்களையும் பேசுவதாகக் கலைகளும் எழுத்துகளும் இருந்ததை மக்கள் விரும்பினர்.

திராவிட இயக்க நாடகங்கள் புதிய வெளிச்சத்தைச் சமூகத்தில் பாய்ச்சத் தொடங்கின. அவர்களின் நாடகங்கள் எளியவர்களின் வாழ்வை துக்கத்தை மகிழ்ச்சியை கண்ணீரை விடியலைப் பேசின. திராவிட இயக்கத்தின் சார்பில் ஏராளமான இதழ்கள் சமூக இன எழுச்சி அடையாளங்களைத் தாங்கி வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. அரசியல் இலக்கியம் என பன்முகத்தன்மையுடன் வெளிவந்த அவ்விதழ்களில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், இலக்கியத் திரட்டுகளில் புதுப்புது தலைப்புகளில் நாட்டு நடப்புகள், சமூக விழிப்புணர்வு, மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, கடவுள் மறுப்பு, பெண்ணிய விடுதலை, சாதி எதிர்ப்பு, நிகழ்கால அரசியல், பறிக்கப்பட்ட உரிமைகள், குழந்தைகள் கல்வி, எதிர்காலத்தின் வளர்ச்சி என முழு வீச்சுடன் எழுதப்பட்டு வந்தன. அந்த வகையில் திராவிடர் இயக்கத்திலிருந்து பழமைவாத சாதியக் கொடுமைகளுக்கெதிராக எழுதியவர்களின் வரிசை மிகப்பெரிது. அதன் வரிசையானது பெரியார் அண்ணா கலைஞர் எனத்தொடங்கி மிகப்பெரிய சங்கிலித்தொடராய் நீண்டு செல்லக்கூடியது. எண்ணற்ற எழுத்தாளர்கள் பேச்சாளர்கள் கவிஞர்கள் கட்டுரையாளர்கள் உரையாசிரியர்கள் திறனாய்வாளர்கள் பேராசிரியர்கள் திராவிட இலக்கியத்தத்தில் பயணித்துத் தொடர்ச்சியாய்த் தங்களின் பங்களிப்பைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

திராவிட இயக்கத் தோன்றலுக்குப்பிறகு அதன் சார்புடைய சமூக விழிப்புணர்வுடன் ஏராளமான நூல்கள் இயற்றப்பட்டாலும் அவையனைத்தும் வெறும் எதிர்ப்பு இலக்கியங்கள் மட்டுமே.. அவை முழு இலக்கியமாகாது. அடிமைத்தனங்களுக்கெதிராக உருவான வெறும் கலக இலக்கியம் மட்டுமே என்று வாதிப்போர் உண்டு. ஆனால் எளியவர்களின் விடியலுக்காக அவர்களின் உரிமைகளுக்காக முடக்கப்பட்ட அவர்களின் கல்வி பொருளாதார சாதிய சமூக விடுதலைக்காக... மூடத்தனங்களிலிருந்து அடிமைச் சிந்தனைகளிலிருந்து அவர்களை மொத்தமாய் விடுவிக்க ஒரு இயக்கம் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து ஆற்றிய சேவைகளுக்காகவும் யதார்த்தத்தில் அதன் பங்களிப்பும் உழைப்பும் சமூகம் முழுமைக்கும் பலனளித்ததற்காகவும் திராவிட இயக்கப் படைப்புகளைச் சமூக இலக்கியமாகவே பெரும்பான்மை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழில் சொற்களஞ்சியத்தை உருவாக்கியதும் தந்தை

பெரியாரின் தமிழ் எழுத்துச் சீர்த்திருத்தமும் மொழி வளர்ச்சி குறித்த திராவிடத்தின் முன்னோக்கிய அறிவியல் பார்வையே.

சந்தேகிக்கும் எதையும் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்ற சுய சிந்தனையைத் திராவிட எழுத்துக்கள் உருவாக்கின. சுய மரியாதை, சாதி ஒழிப்பு, பகுத்தறிவு, சமூக மாற்றம், பெண் விடுதலை, தொலைநோக்குப் பார்வை, விஞ்ஞான முன்னேற்றம் எனப் பல்வேறு மக்கள் நலன் சார்ந்த வழிகளில் பயணித்துக்கொண்டு இலக்கிய உலகத்திலும் வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களிடமும் இன்றைய இளம் தலைமுறையினரிடம் சிந்தனைகளில் பெருந்தாக்கத்தைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டிருப்பது திராவிட இயக்கப் படைப்புகள் என்றால் மிகையில்லை.

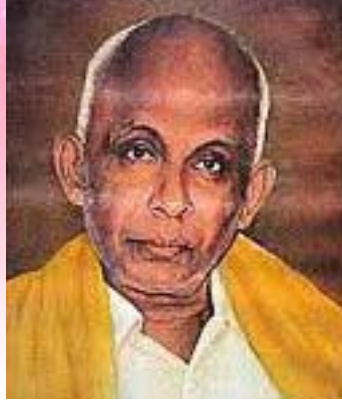
துவக்க காலத் திராவிட இயக்க எழுச்சியைப்போன்றே இன்றைய இளைஞர்களிடம் சந்தேகங்களும் கேள்விகளும் உயர்த்திப் பிடிக்கப்படுகின்றன. வாசிப்புத் தளங்களில் புதிய சிந்தனையாளர்கள் பெருகிவருகிறார்கள். கலை இலக்கியங்கள் என்பன மக்களுக்கானதே என்பதைத் திராவிட இயக்கங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே வலியுறுத்திவிட்டன. இலக்கியம் என்பது மக்களைப்பற்றிப் பேச வேண்டும் மக்களைப் பாட வேண்டும் மக்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.. கலை இலக்கியங்கள் வெறும் கற்பனாவாதங்களுக்குள்ளும் அழகியலுக்குள்ளும் மட்டுமே தன்னை அடைத்துவைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பதைத் திராவிடச் சிந்தனைகளும் படைப்புகளும் அந்தந்தச் சூழலில் நிரூபித்துவந்திருக்கின்றன. வெறும் சாதி அதிகாரத்தின் மீதான எதிர்ப்பு கடவுள் மறுப்பு நிலைப்பாடு மட்டுமே திராவிடர் இயக்கப் பார்வை என்று திணிக்கப்படும் சிந்தனை அகற்றப்படவேண்டும். திராவிட இயக்கத்தின் அல்லது திராவிடர்களின் இலக்கியப்படைப்புகள் சாதி இழிவுகளற்ற சமூகத்தின் அழகிய முகமாய் வெளிப்பட்டன. அவர்களின் படைப்புகளில் மக்கள் விடியல் முன்வைக்கப்பட்டது. விதவைகளை மறுமணம் செய்ய வைத்ததும் பெண்ணியம் குறித்துப் பேசவைத்ததும் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான கலகக்குரலை ஒலித்ததும் திராவிடச் சிந்தனையே.. சமூகத்தில் பயனற்ற பழமைவாதத்திற்கு மக்கள் பெரும் நேரம் ஒதுக்குவதை அது கண்டித்தது. மனிதர்கள் சுயமரியாதையாகச் சமூக அந்தஸ்துடன் அறிவுடனும் வாழ வேண்டிய அவசியத்தை எழுதியது. சுயமாய்ச்சிந்திக்கும் கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கியது.

திராவிட இயக்கச் சிந்தனைகள் பொதுவுடமையை வலியுறுத்தும் கம்யூனிசம் இரண்டுமே ஒப்பீட்டளவில் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தினாலும் அரசியல் மற்றும் வர்க்கப்பார்வையில் இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு நிலையில் நிற்பதாகவே கருதப்படுகிறது என்றாலும் இரண்டு கருத்துக்களுக்குமான உள்ளார்ந்த அடிப்படை நோக்கம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. அது அனைத்தும் மக்களுக்கானதே... மொழி எழுத்து கலை இலக்கியம் பாடல் இசை கேளிக்கை என எதுவும் யாருக்கும் வரமளிக்கப்பட்டதல்ல, அனைத்தும் மக்களிடமிருந்தே பிறந்தது.. மக்களுக்காகவே அது பயன்படவேண்டும். மக்களுக்குப் பயனற்றது எதுவாயிருப்பினும் அது புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியவையே என்ற சித்தாந்தத்தை இரண்டுமே அடி நாதமாய் வலியுறுத்துகின்றன. இன்றும் கூட இடது சாரி தத்துவங்களுக்குள் தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொண்டு பயணிக்கும் பல்வேறு சிந்தனையாளர்களும், திராவிட இயக்கத்தைச் சாராத அரசியல் இயக்கச் செயற்பாட்டாளர்களும், எழுத்தாளர்களும் கூட அடிப்படையில் திராவிடச் சிந்தாந்தங்களுக்குள் நுழைந்து பயணித்துச்சென்றவர்களே என்பதை மறுத்துவிட முடியாது.

திராவிட அரசியல் இயக்கங்களின் மீதும் அதன் சில தத்துவங்களின் மீதும் பலருக்கும் பலவிதச் சார்பு நிலை எதிர்ப்பு நிலைக் கருத்துக்கள் இருந்தாலும் திராவிடச் சித்தாந்தத்தின் திராவிட அரசியலின் தேவைகளுக்கான அவசியமும் இருக்கிறது. காரணம் இந்தச் சமூகம் அனைத்துத் தளங்களிலிருந்தும் அறிவார்ந்த சமூகமாய் ஒற்றுமையுள்ள சமூகமாய் முழுமையாய் விடுதலையடைந்துவிட்டதாய் ஒருபோதும் கருதமுடியாது. மக்கள் பழமை வாதங்களுக்குள் இன்னும் சிக்கிக்கொண்டு கிடக்கின்றனர். பெரும்பான்மை மக்களிடம் சாதியும் பழமைவாதங்களும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. புதிய சிந்தனைகள் மூலம் சமூகத்தை மேலெழுப்ப திராவிடச் சிந்தனைகள் மேலும் அவசியமாகின்றன. அனைவருக்கும் பொதுவான சமூக நீதித் தீர்வுகள் முழுமையாய் எட்டப்படும்வரை கல்வி பொருளாதார தன்னிறைவு சமத்துவம் போன்ற அடிப்படைப் பிரச்சினைகளுக்கு நிலையான விடிவு கிடைக்கும்வரை திராவிடச் சித்தாந்தமும் அது உருவாக்கி வைத்திருக்கும் அரசியல் சிந்தனைகளும் அது சார்ந்த முற்போக்குக் கலை இலக்கியப் படைப்புகளும் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டிருக்கும், தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டேயிருக்கும்..

ரோஜாமுத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம்

ஹாலகாஸ்ட் என்பது இரண்டாம் உலகப்போரின்போது ஹிட்லரின் நாஸிப்படை 1941ஆம் வருடம் தொடங்கி 1945ஆம் வருடம் வரை ஐரோப்பிய யூதர்கள் மீது நடத்திய மனிதத்தன்மையற்ற மிக மிகத் தெளிவாகத் திட்டமிடப்பட்ட அராஜக இன அழிப்புப் படுகொலை ஆகும்.

காலம் மாறுகிறது, காட்சிகள் மாறுகின்றன. அதுவரை யாழ்ப்பாண நூலகத்திற்குச் சென்று வருவோம், வாருங்கள்.

தனிநபர் சேகரிப்புகளுடன் தொடங்கிய யாழ் நூலகம், அப்பகுதி மக்களின் அளப்பரிய பங்கினால், 1933ஆம் ஆண்டில், முழுநூலகமாகத் தனக்கென்று புதிதாக ஒரு கட்டிடத்தையும் கட்டிக்கொண்டது. மக்களோடு யாழ் நூலகமும் இணைந்தே வளர்ந்தது. 1980களில் சுமார் 97, 000 அரிய நூல்களுடன் தென்கிழக்காசியாவின் மிகப் பெரிய நூலகமாகத் தன் எல்லைகளை விரித்துக் கொண்டது.

ஹிட்லர் ஐரோப்பாவின் யூதர்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பகுதி மக்களை இனப்படுகொலை செய்தானே, அது 20ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில். நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் சிங்கள அரசு வேறுமாதிரி யோசித்தது. இன அழிப்பாக.. அவர்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த

பண்பாடு, கலாச்சாரத்தின் பிரதிநிதியாக இருக்கும் யாழ் நூலகத்தைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியது.

யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு சர்வதேசத் தமிழர்களின் நெஞ்சில் ஆறா வடுவாக வளரத்தொடங்கியது. கோட்டையூரைச் சேர்ந்த ரோஜாமுத்தையாவின் நெஞ்சிலும் அந்தத் தீ கன்னுக்கொண்டிருந்தது. 1950களில் செம்மொழித் தமிழ்நூல்கள், ஆவணங்கள், அழியும் நிலையிலான செந்தமிழ்ச் சுவடிகள் போன்றவற்றைத் தேடும் தாகம் “தீ” போல் அவரை விரட்டியது எனும் அளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது யாழ் நூலக எரிப்பு.

நூலக வித்தகர் ரோஜாமுத்தையா :

சிவகங்கை மாவட்டம் காரைக்குடி வட்டத்தில் உள்ள கோட்டையூர் கிராமம்தான் ரோஜா முத்தையாவின் சொந்த ஊர். 1926ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 5ஆம் நாள் முத்தையா பிறந்தார். இவரது பெற்றோர் ராமநாதன் - அழகம்மாள். இவரது தாத்தா முத்தையாச் செட்டியார் பெரும் செல்வந்தர். அவருக்குக் கல்கத்தாவில் கப்பல், பம்பாயில் சர்க்கரை ஆலை இருந்தன. ஆனாலும் அவரால் 7ஆம் வகுப்புவரை மட்டுமே படிக்க முடிந்தது. 1962ஆம் ஆண்டு திருமணம்.

தன்னுடைய 25ஆம் வயதில் இவர் சென்னைக்குப் பயணிக்கிறார். தான் நேசித்த

ஓவியக்கலையைத் தன் வாழ்க்கையின் தொடக்கமாகக் கொண்டு, 'ரோஜா ஆர்ட்ஸ்' என்ற பெயரில் விளம்பரப் பலகை எழுதும் நிறுவனம் ஒன்றை நடத்துகிறார். நிறுவனங்களுக்கு போர்டு எழுதிச் சம்பாதிக்கிறார். ஓவியங்கள் வரைவதற்காக முதலில் புத்தகங்களை வாங்கிய முத்தையா பிறகு புத்தகம் படிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டு அவற்றைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினார். மூர் மார்க்கெட் இவருக்கு மிகவும் பிடித்த இடம். தான்சம்பாதித்தபணத்தில்சாலையில்விற்கப்படும் பழைய புத்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டே போவார். அன்றைய மவுண்ட் ரோடு முழுதும் நடந்தே மூர் மார்க்கெட் சென்றிருக்கிறார்.

ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு தன் சொந்த ஊரான கோட்டையூருக்குச் செல்ல நேரிட்டபோது தனது நண்பர் ஒருவரிடம் தான் சேகரித்திருந்த புத்தகங்களைக் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வைத்திருக்குமாறு கூறிச்சென்றார். சென்னைக்குத் திரும்பிய முத்தையா தனது நண்பர் அப்புத்தகங்களைத் தவறவிட்ட செய்தி அறிந்து வேதனைப்படத் தொடங்கினார். ஆன்மா இல்லாத வெற்றுடம்பானது அவர் நெஞ்சம். நூல்கள் இல்லாத இல்லம் ஆன்மா இல்லாத உடம்பு என்பாரே ரோமானியத் தத்துவ மேதை சிலரோ (மார்க்ஸ் டலீயஸ் சிலரோ). அதுபோல ஆகிப்போனார் ரோஜா முத்தையா.

நூல்களைச் சேமிப்பதில் இந்தச் சம்பவம் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. அதன்பிறகு அவர் நூல்களைவிட்டுப் பிரியவேயில்லை. கங்காரு தன் குட்டியைச் சுமப்பதைப்போலத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தானே நூல்களைச் சுமக்கத் தொடங்கினார். மீண்டும் அந்தப் புத்தகங்களைச் சென்னையின் மூர் மார்க்கெட்டில் தேடித்தேடி வாங்கிச் சேகரித்தார். அன்றிலிருந்து நூல்களைச் சேகரிப்பதையே தன் இலட்சிய வெறியாக்கினார்.

ரோஜா முத்தையா தன் வாழ்நாளில் சேகரித்த புத்தகங்கள் மட்டும் ஒரு லட்சத்திற்கும் அதிகம். இவற்றில் பழமையான தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களும், மருத்துவம், தத்துவம், வரலாறு, இசை, நாடகம், கலைக் களஞ்சியத் தொகுப்புகள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், அகராதிகள் ஆகியவையும் அடங்கும். இதைத்தவிர இரண்டு லட்சம் சிறுகதைகள், ஐந்து லட்சம் தினச்செய்தி துணுக்குகள், புத்தரைப் பற்றிய 2,000 கட்டுரைகள், வெள்ளையரால் தடை செய்யப்பட்ட புத்தகங்கள், விலங்குகள் தொடர்பான 5,000 கட்டுரைகள், 25,000 க்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள், 15 லட்சம் பழமொழிகள், செட்டிநாட்டு நகரத்தார் சமூகச்

சடங்குகள் பற்றிய ஏடுகள், 750 மரச்சிற்பங்கள், விற்பனைப் பத்திரங்கள், அடகுச்சீட்டுகள், 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த நாடக - திரைப்படத் துண்டுப் பிரசுரங்கள்.. பத்தொன்பது மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் வெளியான பத்திரிக்கைகளான 'செந்தமிழ்', 'செந்தமிழ்ச் செல்வி', 'ஒரு பைசாத் தமிழன்', 'உதயதாரகை', 'தமிழ்ப்பொழில்', 'மஞ்சரி', 'கலைமகள்', 'கல்கி', 'மாதர் மனோரஞ்சனி' திராவிட இயக்கம் சார்ந்த இதழ்களான 'குடியரசு', 'பகுத்தறிவு', 'புரட்சி', 'திராவிடநாடு', 'காஞ்சி' 'போர்வான்' 'புதுவை முரசு' போன்ற பல பத்திரிக்கைகள் உள்ளிட்ட ஏராளமான சேகரிப்புகளைக் கொண்ட அரிய பெட்டகமாக அவரது நூலகம் திகழ்கிறது.

1705ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட சார்லஸ் டிரிலில் லோல்டின் 'பியர்புதும் டெக்', 1804ஆம் ஆண்டின் 'கந்தர் அந்தாதி', 1828ஆம் ஆண்டின் 'போகர் வைத்திய நூல்வரிசை', 1850ஆம் ஆண்டின் 'மல்தான் பாடல்கள்', 1857ஆம் ஆண்டின் ஜி.யு. போப் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட 'இலக்கண நூல்' மற்றும் 1874ஆம் ஆண்டில் வெளியான 'தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம்' (Tamil Vocabulary), 1885ஆம் ஆண்டில் உ.வே. சாமிநாதய்யர் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்த 'ஸ்ரீமத்தியார்ச்சுனமான்மியம்', 1890ஆம் ஆண்டில் வெளியான 'நளச்சக்ரவர்த்தி' போன்றவை இவர் சேகரித்துள்ள அரிய நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

புத்தகங்களை நேசித்து அவற்றைச் சேமித்து எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு அவற்றை விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிச் செயல்பட்ட மனிதர் ரோஜாமுத்தையா ஒரு 'நடமாடும் நூலகம்' ஆகத் திகழ்ந்தவர். தெற்காசியச் சமூகக் கலாச்சார வரலாற்றுப் பெட்டகத்தின் திறவுகோலை உலகிற்கு வழங்கிய மாமனிதர் அவர். "திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு" என்பது "கொன்றைவேந்தன்" ஓளவையாரின் சமூக நீதி நூல் வாசகம். அரியவகை நூல்களைத் தேடுவதை வாழ்க்கைத் தொழிலாகவே கொண்டவர் அவர்.

புத்தகங்களை வாங்குவதோடு நிறுத்திவிடாமல் அவற்றைப் படித்து, தலைப்பு வாரியாகப் பிரித்து அட்டவணைப்படுத்தி, படிப்பவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அவற்றை அடுக்கி வைத்திருந்தார். ஒவ்வொரு நூலிலும் உள்ள செய்திகளைத் தொகுத்துக் களஞ்சியமும் தயாரித்திருந்தார். இது அவருடைய சொந்த முறையைத் தழுவினது. தன்னுடைய நூல்கள் அனைத்தையும் தேசத்தின் சொத்துபோல் கருதினார். தனது நூலகத்துக்கு 'LIBRARY SER-

ஆண்டு ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பித்த பரிமேலழகர் உரையுடன் கூடிய “திருக்குறள்” பதிப்பு அது. அதில் இருந்த சிறப்பு ஆறுமுக நாவலர் கொடுத்திருந்த அடிக்குறிப்புகள். பரிமேலழகருடைய உரையில் பல நூல்களில் உள்ள அடிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

சுவடியில் அவ்வடிகள் கொண்ட நூலின் பெயரோ அந்நூலின் ஆசிரியர் பெயரோ இருக்காது. நாம் இன்று செய்வது போல் நிறுத்தக் குறியீடுகளோ, மேற்கோள் குறியீடுகளோ இருக்காது. நாவலர் தன்னுடைய கல்விப் பயிற்சியாலும் நினைவாற்றலாலும் மேற்கோள் பகுதிகளுக்குக் குறியிட்டு அடிக்குறிப்புகளில் நூலின் பெயர் முதலியவற்றை அதில் கொடுத்துள்ளார். அடிக்குறிப்பில் “சீவக சிந்தாமணி”, “சிலப்பதிகாரம்”, “புறநானூறு” போன்ற நூல்களின் பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன. 1861ஆம் ஆண்டு இந்நூல்கள் அச்சில் வரவில்லை. உ.வே.சாமிநாதையர் அப்போது 6 வயதுக்குழந்தை என்பதை இங்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். ஆறுமுக நாவலரிடம் இருந்த சுவடிகளைக் கொண்டே இக்குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.

ஒரு குறளுக்கு எழுதப்பட்ட பரிமேலழகரின் உரையில் வரும் ஒரு அடிக்குத் தரப்பட்ட குறிப்புரையில் “திருக்களிறுப்படியார்” - இது சைவச் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் “பதினான்கினுள் ஒன்று” எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இந்தக் குறிப்பைப் படித்ததும் முனைவர் தி.ந.இராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கு ஒரு மின்னல் தோன்றி மறைந்தது. காரணம் இந்தக் குறிப்பு அறிஞர் மு.அருணாசலத்தின் முடிவைத் தகர்த்துவிட்டது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மு.அருணாசலம் அவர்கள் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் 14 என்னும் வழக்கு 1866ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகுதான் வந்தது என்று, “சதிமணிக்கோவை” நூலிற்கு எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்நூலிற்கு அணிந்துரை எழுதிய முனைவர் தி.ந. ராமச்சந்திரன் அவர்கள்தான் இந்த உண்மையை, ரோஜாமுத்தையா அவர்களின் சேமிப்பு நூலிலிருந்து கொண்டுவருகிறார். ஆனால் நாவலரின் கூற்று அதற்கு 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வந்தது என்ற உண்மையை உலகினுக்கு உணர்த்தியது. மேலும் இவ்வழக்கு தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி இலங்கையிலும் இருந்ததை இக்குறிப்புக் காட்டுகிறது. முதற்பதிப்பின் தேவையை உணர்த்த இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக வைத்துக்கொள்ளலாம். - தொடரும் ■

‘VICE OF INDIA’ என்று பெயரிட்டார். அவருடைய புத்தகங்களில் இந்தப் பெயரை முத்திரை பதித்தார். அது வெறும் சொற்றொடர் இல்லை, அவரது உள்ளக் கிடக்கை. தன்னுடைய சேகரிப்பு நாட்டுக்காக மட்டும் என்று கருதினார். நூல்களைப் பாதுகாப்பது, தேசியச் சேவை என்றும் கருதினார்.

ரோஜாமுத்தையாவின் சேகரிப்புகள் நமக்குக் கற்றுத்தரும் பாடங்களில் முதன்மையானது ‘உண்மை’ - என்ன உண்மை?

பார்க்கலாம்!

1984ஆம் ஆண்டு தரும்புரம் ஆதீனம் “சதி மணிக்கோவை” எனும் நூலை வெளியிட்டது. இந்த நூலுக்கு முன்னுரை எழுதியவர் தமிழறிஞர் மு. அருணாசலம்.

மு. அருணாசலம் 9ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 17ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான இலக்கிய வரலாற்றைக் கால முறைப்படி மிக விளக்கமாக ஆராய்ந்து 14 தொகுதிகளாக வெளியிட்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையில் முத்திரை பதித்த தமிழறிஞர். இவர் தனது ஆய்வு முன்னுரையில், “சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் 14 என்பது பிழை, அவைகள் 16” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அதற்கு ஆதாரமாக 1866ஆம் ஆண்டில் மதுரை நாயகம் பிள்ளை சித்தாந்த சாஸ்திரங்களை அச்சிட்ட காலம் முதல்தான் இது வழக்கிற்கு வந்தது என்றும் குறிப்பிட்டு, “உந்தி களிறு உயர்போதம்...” என்று தொடங்கிப் பதினான்கு மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களையும் குறிப்பிடும் வெண்பாவையும் அவரே எழுதியிருக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரும், முன்னாள் உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞரும், சேக்கிழார் அடிப்பொடி எனும் சிறப்புப் பட்டத்தைப் பெற்றவருமான முனைவர் தி. ந. இராமச்சந்திரன் அதனை ஏற்று அணிந்துரை எழுதியிருந்தார்.

இப்ப நாம், ரோஜாமுத்தையா அவர்களின் அரிய சேமிப்புகளில் ஒன்றான “திருக்குறள்” பதிப்பைப் பார்க்கப் போகிறோம். 1861ஆம்

- மூலம்: ஷார்லட் பெர்கின்ஸ் ஸ்டெட்சன் (கில்மன்)
- மொழியாக்கம்: கார்குழலி
- ஓவியம் - அன்பழகன்

மஞ்சள் வண்ண ஈவர்த்தாள்

இங்கிருந்து போகலாம், போகவேண்டும். ஆனால் உனக்குத் தெரிகிறதோ இல்லையோ, எனக்கு உன்னிடம் நல்ல முன்னேற்றம் தெரிகிறது. அன்பே, நான் ஒரு மருத்துவன், எனக்குத் தெரியும். உடம்பு சதைப்பிடித்து பொலிவும் கூடியிருக்கிறது, நன்றாகப் பசிக்கிறது. உன்னைப் பற்றி நான் கவலைப்பட எதுவுமேயில்லை”.

“என் எடை கொஞ்சம்கூட ஏறவில்லை. முன்னிருந்தது போலவும் இல்லை. மாலையில் நீங்கள் இருக்கும்போது நன்றாகப் பசித்துச் சாப்பிடுகிறேன். ஆனால் காலை நேரத்தில் நீங்கள் இல்லாதபோது நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது!” என்று சொன்னேன்.

என்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டு, “உன் குட்டி இதயத்துக்கு ஆசீர்வாதம். உன் நோய் உன் மனதுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒளிவீசும் இந்த அருமையான நேரத்தில் தூங்கப் போவோமா. இதைப் பற்றிக் காலையில் பேசுவோம்,” என்றார்.

“நீங்கள் போகமாட்டீர்கள்தானே,” என்று சோகமாகக் கேட்டேன்.

“அது எப்படி முடியும் கண்ணே. இன்னும் மூன்றே வாரம்தான். நம் வீட்டை ஜென்னி தயார் செய்வதற்குள் நாம் சின்னதாக வெளியூர்ப் பயணம் ஒன்றுக்குப் போய்வரலாம். உண்மையாகவே உன்னிடம் இப்போது நல்ல மாற்றம் இருக்கிறது, அன்பே!”

“உடலளவில் முன்னேற்றம் இருக்கலாம்...,” சொல்லவந்ததைப்பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டேன். எழுந்து உட்கார்ந்து கண்டிப்பும் வசவும் கலந்த பார்வை ஒன்றைப் பார்த்தார் என்பதால் மேலே எதுவும் சொல்லமுடியவில்லை.

“கண்ணே. எனக்காகவும் நம் குழந்தைக்காகவும் உனக்காகவும் கெஞ்சிக்கேட்கிறேன். அப்படி ஒரு எண்ணத்தை ஒரு நொடிகூட உன் மனதில் தோன்ற அனுமதிக்கக்கூடாது! உன்னைப்போன்ற உளப்பாங்குடையவர்களுக்கு இதுபோன்ற

“என்ன ஆச்சு, குட்டிப் பெண்ணே?” என்று கேட்டார். “சும்மா உலாத்திக்கொண்டு இருக்காதே. சளி பிடித்துவிடும்,” என்றார்.

பேசுவதற்கு இதுதான் நல்ல சமயம் என்று நினைத்து, இங்கே எனக்கு எந்த முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லையென்பதால் இங்கேயிருந்து கூட்டிக்கொண்டு போய்விடவேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன்.

“என்கண்ணே! நம்முடைய வாடகை ஒப்பந்தம் இன்னும் மூன்று வாரங்களில் முடிகிறது. அதற்கு முன்னால் எப்படிக்கிளம்புவது,” என்றார்.

“நம்முடைய வீட்டில் இன்னும் மராமத்து வேலைகளெல்லாம் முடியவில்லை, நானும் இப்போதைக்கு இங்கிருந்து போக முடியாது. உனக்கு ஏதேனும் ஆபத்தான நிலைமையென்றால்

வசீகரமானதும் ஆபத்தானதும் வேறு எதுவுமே இல்லை. இது ஒரு பொய்யான முட்டாள்தனமான கற்பனை. ஒரு மருத்துவனான நான் சொல்வதை நீ நம்பமாட்டாயா?"

அதற்குமேல் அதுபற்றி நான் எதுவும் பேசவில்லை. சிறிது நேரத்தில் உறங்கப்போனோம்.

நான் முதலில் தூங்கிவிட்டதாக நினைத்தார், ஆனால் முன்புறமிருந்த படிமமும் பின்னாலிருந்த படிமமும் ஒன்றாக நகர்ந்ததா தனித்தனியாக நகர்ந்ததா என்ற முடிவுக்குவர பலமணி நேரம் விழித்துக்கொண்டு தானிருந்தேன் என்பதே உண்மை.

விடிந்த பின், விதிகளுக்கு மாறாக, இந்த மாதிரி ஒரு படிமத்தில் தொடர்ச்சியில்லாமல் இருப்பது இயல்பான மனதுக்கு எரிச்சலூட்டுகிறது.

இந்த வண்ணம் அருவருப்பூட்டுவதாக, நம்பமுடியாததாக, கோபமூட்டுவதாக இருக்கிறது - இதையெல்லாம்விட இந்தப் படிமம் சித்திரவதைக்குள்ளாக்குகிறது.

இதை முழுவதுமாகக் கற்றுத்தேர்ந்து விட்டோம் என்று நினைத்துக்கொண்டே நல்ல முறையில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது இது பின்பக்கமாகக் குட்டிக்கரணமொன்றைப் போடுகிறது. கன்னத்திலே அறைந்து, கீழே முட்டித் தள்ளி, மேலே ஏறி மிதிக்கிறது. எல்லாம் ஒரு கெட்ட கனவைப் போல இருக்கிறது.

அராபிய பூப்பின்னல் வேலைபோல இருக்கும் வெளிப்புறப் படிமம் காளானை நினைவுபடுத்துகிறது. நிலக்குடை காளான்கள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருப்பதுபோலக் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள், முடிவேயில்லாத நிலக்குடை சரமொன்று வளைந்தும் மடிந்தும் இங்கேயும் அங்கேயும் பூத்து முளைப்பதுபோல - அதைப்போலவேதான் இருந்தது இதுவும். அதாவது, சில சமயங்களில்!

இந்தத் தாளில் அசாதாரணமான தன்மை ஒன்று இருக்கிறது, இதுவரை என்னைத்தவிர வேறு யாரும் அதைக் கவனிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன் - வெளிச்சம் மாறும்போதெல்லாம் அதுவும் மாறுகிறது என்பதுதான் அது.

கிழக்குப் பார்த்த ஜன்னலின் வழியே சூரியன் உள்ளே பாயும்போது - அதன் நீளமான செங்குத்தான முதல் கதிருக்காகக் கவனமாகக் காத்துக்கொண்டிருப்பேன் - எப்படி அதிவேகத்தில் அது மாறிவிடுகிறது என்பதைத்தான் என்னால் நம்பவே முடிவதில்லை.

அதனால்தான் எப்போதும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்.

நிலா வெளிச்சத்தில் - நிலா இருக்கும் எல்லா இரவிலும் நிலவொளி உள்ளே வீசும் - இதே தாள்தான் என்பதை நம்பமுடியாது.

இரவு நேரத்தில், எந்தவிதமான வெளிச்சத்திலும் - அந்தி வெளிச்சம், மெழுகுவர்த்தியின் வெளிச்சம், விளக்கின் வெளிச்சம், உள்ளதிலேயே மோசம் நிலா வெளிச்சம்தான் - அது கம்பியாக மாறிவிடும்! நான் குறிப்பிடுவது வெளிப்புறப் படிமத்தை, பின்னால் இருக்கும் பெண் எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் எப்பவும்போலத்தான் இருப்பாள்.

பின்புறம் இருக்கும் அந்த மங்கலான உபபடிமம் என்ன என்று வெகுநாட்களாகப் புரியவில்லை, இப்போது அது ஒரு பெண்தான் என்று உறுதியாகத் தெரிந்தது.

பகலில் கீழ்ப்படிந்து அமைதியாக இருக்கிறாள். இந்தப் படிமம்தான் அவளை அசையாமல் வைத்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இது மிகுந்த குழப்பத்தை உண்டாக்குகிறது. ஒவ்வொரு மணிநேரமும் என்னைக் கட்டிப்போட்டு வைத்திருக்கிறது.

இப்போதெல்லாம் நிறைய நேரம் படுத்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். அது நல்லதுதான் என்றும் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு தூங்கு என்றும் சொல்கிறார் ஜான்.

உண்மையில் ஒவ்வொரு வேளையும் சாப்பிட்ட பிறகு ஒரு மணி நேரத்துக்கு படுக்கச் சொல்லி என்னைப் பழக்கப்படுத்தியிருக்கிறார். அது கெட்ட பழக்கம் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன், நான்தான் தூங்குவதேயில்லையே.

நான் விழித்திருப்பதை அவர்களிடம் சொல்வதில்லையென்பதால் ஏமாற்றும் பழக்கமும் வந்திருக்கிறது - அய்யய்யோ!

உண்மை என்னவென்றால் இப்போதெல்லாம் ஜானைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் பயம் ஏற்படுகிறது. சில நேரங்களில் அவர் விந்தையானவராக இருக்கிறார், ஜென்னியின் பார்வையும் விவரிக்க முடியாததாக இருக்கிறது.

ஒருவேளை இந்தத் தாள்தான் காரணமோ என்று, ஒரு அறிவியல் கருதுகோளைப் போல, எனக்கு அவ்வப்போது தோன்றுகிறது.

அர்த்தமற்ற காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுதிரென அறைக்குள்ளுழைந்து, நான் கவனிப்பது தெரியாமல், ஜான் இந்தத் தாளைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைப் பலமுறை கவனித்திருக்கிறேன். ஜென்னியும் கூடத்தான்.

ஒருமுறை ஜென்னி இதைத் தொடும்போது பார்த்துவிட்டேன்.

அறையில் நானிருப்பது ஜென்னிக்குத் தெரியவில்லை. தானை என்ன செய்கிறாய் என்று சன்னமான, மிகச் சன்னமான குரலில், முடிந்த அளவுக்கு என்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு கேட்டபோது, திருடனுக்குத் தேள் கொட்டியதுபோலத் திடுக்கிட்டு எதற்காக என்னை இப்படி பயமுறுத்தினாய் என்று ரொம்பவும் கோபப்பட்டாள்.

தன்மீது படும் எல்லாப் பொருட்களிலும் தாளின் சாயம் ஒட்டிக்கொள்கிறது; ஜானுடைய உடைகளிலும் என்னுடையதிலும் மஞ்சள் வண்ணக் கறைகள் இருந்ததால் நாங்கள் இதுகுறித்து ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டுமென்றாள்!

அப்பாவிபோல இருக்கிறதல்லவா? ஆனால் அவள் அந்தப் படிமத்தைத்தான் ஆராய்ச்சி செய்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னைத் தவிர வேறு யாரையும் அதைக் கண்டுபிடிக்கவிடுவதில்லை என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறேன்.

முன்னைவிடவும் வாழ்க்கை இப்போது அதிக சுவாரசியமாக இருக்கிறது. எதிர்பார்க்கவும் காத்திருக்கவும் கவனிக்கவும் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதே. முன்னைவிட நன்றாகச் சாப்பிடுகிறேன், முன்னைவிட அமைதியாகவும் இருக்கிறேன்.

என்னுடைய முன்னேற்றத்தைப் பார்த்து ஜானுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி! சுவர்த்தாளையும் மீறி நான் செழுமையடைந்து வருவதாக வாய்விட்டுச் சிரித்தபடி ஒரு நாள் சொன்னார்.

நானும் சிரித்தபடியே அந்தப் பேச்சை அப்போதே நிறுத்திவிட்டேன். சுவர்த்தாளினால்தான் என்று சொல்லும் எண்ணமில்லை - என்னைக் கேலி செய்வார். ஒரு வேளை என்னை இங்கிருந்து கூட்டிக்கொண்டுகூட போய்விடுவார்.

அதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னால் இங்கிருந்து போக விருப்பமில்லை. இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்கிறது, அது போதுமென்று நினைக்கிறேன்.

எப்போதையும்விட நன்றாக இருப்பதுபோல உணர்கிறேன். முன்னேற்றங்களைக் காண்பது

சுவாரசியமாக இருப்பதால் இரவில் அதிகம் உறங்குவதில்லை. ஆனால் பகலில் நன்றாகத் தூங்குகிறேன்.

பகலில் சோர்வாகவும் குழப்பமாகவும் இருக்கிறது. மஞ்சள் வண்ணத்தின் பல்வேறு சாயலில் காளானில் புதிய குருத்துகள் முளைவிடுகின்றன. கடமையுணர்ச்சியோடு முயற்சி செய்தாலும் அவற்றை எண்ணிக் கணக்கில் வைப்பது சிரமமாக இருக்கிறது.

சுவர்த்தாளில் இருப்பது ஒரு அதிசயமான மஞ்சள்! இதுவரை நான் பார்த்திருந்த எல்லா மஞ்சள் வண்ணப் பொருட்களையும் நினைவூட்டியது - பொன்னிற பட்டரகப் மலர்களைப்போல அழகானவற்றை அல்ல, நாற்றம்பிடித்த, தீயவையான மஞ்சள் நிறப் பொருட்களை.

இந்தத் தாளைப்பற்றி வேறொரு விஷயமும் இருக்கிறது - அதன் மணம். அறைக்குள் நுழைந்ததுமே கவனித்தேன், நிறைய காற்றோட்டமும் சூரிய வெளிச்சமும் இருந்தபோது இத்தனை மோசமாக இல்லை. ஒரு வாரமாகப் பனிமூட்டமும் மழையும் இருப்பதால் ஜன்னல்கள் திறந்திருந்தாலும் மூடியிருந்தாலும் அந்த மணம் இங்கேயே இருக்கிறது.

வீடுமுழுவதும் பரவியிருக்கிறது. உணவுண்ணும் அறையில் மிதந்தபடியும் வரவேற்பறையில் பதுங்கியபடியும் முன்னறையில் ஒளிந்தபடியும் படிகளின் மீது படுத்தபடியும் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்கிறேன். என் தலைமுடிக்குள் புகுந்துகொள்கிறது.

சுவாரி செல்லும்போதும் சடாரென்று திரும்பிப்பார்த்தால் அங்கும் இந்த மணம் இருக்கிறது!

இது ஒரு தனித்துவமான மணமும் கூட. எதுவுமே மணத்தைப் போல இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிப்பதற்காக பல மணிநேரம் அலசி ஆராய்ந்திருக்கிறேன். முதலில் மோசமாக இல்லை, இதுவரை நான் உணர்ந்தவற்றிலேயே மிகுந்த மென்மையானதாகவும் நுட்பமானதாகவும் அதே நேரத்தில் நீடித்தும் இருந்தது.

ஈரப்பதமிக்க இந்த வானிலையில் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது. இரவு கண்விழிக்கும்போது என்மீது படர்ந்திருப்பதைக் கவனிக்கிறேன்.

முதலில் தொந்தரவாக இருந்தது. அந்த மணத்தை உணர்வதற்காக வீட்டையே எரித்துவிடலாமா என்று கூடத் தீவிரமாக சிந்தித்தேன்.

ஆனால் இப்போது பழகிவிட்டது. அது எதைப்போல இருக்கிறது என்றால் இந்தத் தாளின் வண்ணம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒருவிதமான மஞ்சள் மணம்.

சுவரின் பட்டியில் தரைக்குப் பக்கத்தில் வேடிக்கையான கீற்று ஒன்று இருந்தது. அறையைச் சுற்றிலும் ஓடும் ஒரு கீற்று. கட்டிலைத்தவிர அறையிலிருந்த எல்லாப் பொருட்களின் பின்னாலும் நீளமான நேரான மீண்டும் மீண்டும் தேய்க்கப்பட்டு வழுவழுப்பாக்கப்பட்ட அந்தக் கீற்று சென்றது.

எப்படி யார் எதற்காக அப்படிச் செய்தார்கள் என்று வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். சுற்றிச் சுற்றிச் சுற்றி - சுற்றிச் சுற்றிச் சுற்றி - எனக்குத் தலைச்சுற்றுகிறது!

கடைசியில் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தேவிட்டேன்.

இரவுகளில் இது மாற்றமடையும்போது அதைத் தொடர்ந்து கவனித்து வந்ததில்தான் அதைக் கண்டுபிடித்தேன்.

முன்புறம் இருக்கும் படிமம் நகர்கிறது - ஆச்சரியமேயில்லை! பின்னால் இருக்கும் பெண்தான் அதை அசைக்கிறாள்.

சில நேரங்களில் பின்னால் பல பெண்கள் இருக்கிறார்கள் எனத் தோன்றும். சில நேரம் ஒருத்தி மட்டுமே இருப்பது போல. அவள் வேகவேகமாகத் தவழ்வதால்தான் அந்த அசைவு ஏற்படுகிறது.

பளிச்சென்று இருக்கும் இடங்களில் அசையாமல் இருக்கிறாள், மங்கிய புள்ளிகளில் கம்பிகளைப் பிடித்து பலங்கொண்டமட்டும் உலுக்குகிறாள்.

எந்நேரமும் அதன் வழியே வெளியேறுவதற்கு முயன்றுகொண்டேயிருக்கிறாள். யாராலும் இந்தப் படிமத்துக்குள்ளிருந்து வெளியேற முடியாது - கழுத்து நெறிக்கப்படும். அதனால்தான் இதில் அத்தனை தலைகள் இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன்.

அவர்கள் வெளியேறும்போது படிமம் கழுத்தைநெறித்துத் தலைகீழாகத் தள்ளி கண்களை வெளுப்பாக்கிறது.

அந்தத் தலைகளை மூடிவிட்டாலோ அசுற்றிவிட்டாலோ இத்தனை மோசமாக இருக்காது.

அந்தப் பெண் பகல் நேரங்களில் வெளியே வந்துவிடுகிறாள் என்று நினைக்கிறேன். எப்படியென்று சொல்கிறேன் - உங்களிடம் மட்டும் - நான் அவளைப் பார்த்திருக்கிறேன்! என்னுடைய எல்லா ஜன்னல்களின் வழியாகவும் அவள் வெளியே இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

அதே பெண்தான் என்று எனக்குத் தெரியும், ஏனென்றால் அவள் எப்பொழுதும் தவழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள், பெரும்பாலான பெண்கள் பகலில் தவழ்வதில்லை. அந்த நீளமான நிழலடர்ந்த பாதையில் அவள் மேலும் கீழும் தவழ்வதைப் பார்க்கிறேன். அந்தக் கருத்த திராட்சைக்கொடி தாங்கிய விளைவுகளிலும் தோட்டம் முழுவதும் அவள் தவழ்வதைப் பார்க்கிறேன்.

மரங்களுக்குக் கீழே செல்லும் தெருவில் தவழ்ந்துகொண்டிருப்பாள், ஏதாவது வண்டி அந்த வழியே வரும்போது பிளாக்பெர்ரி புதருக்கிடையில் ஒளிந்துகொள்வாள். அவளைக் குற்றம் சொல்லமுடியாது. பகலில் தெருவில் தவழ்ந்துகொண்டிருப்பதை யாராவது பார்த்துவிட்டார்களென்றால் அவமானமாக இருக்குமில்லையா!

நான் பகலில் தவழும்போது கதவைப் பூட்டிவிடுவேன். இரவில் அதைச் செய்யமுடியாது, நான் என்ன செய்கிறேனென்ற சந்தேகம் ஜானுக்கு உடனே வரும்.

ஜான் இப்போதெல்லாம் வித்தியாசமாக இருக்கிறார், அதனால் அவருக்கு எரிச்சலூட்டாமல் இருக்கிறேன். அவர் வேறு ஒரு அறையில் தங்கினால் நன்றாகயிருக்கும்! அதுவும் தவிர அந்தப் பெண்ணை இரவுநேரத்தில் நானே வெளியே கொண்டுவரவேண்டும், வேறு யாரும் அதைச் செய்யக்கூடாது.

எல்லா ஜன்னல்களிலிருந்தும் ஒரே நேரத்தில் அவளை வெளியே துரத்திவிட முடியுமா என்றும் யோசிக்கிறேன். எவ்வளவு வேகமாகச் செயல்பட்டாலும் ஒரு நேரத்தில் ஒரு ஜன்னலிலிருந்துதான் துரத்தமுடிகிறது.

நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் நான்திரும்புவதைவிட வேகமாகத்தவழமுடிகிறதோ என்று நினைக்கிறேன். சில நேரம் திறந்த வெளியில் அவளைப் பார்த்திருக்கிறேன், வேகமாக வீசும் காற்றில் நீந்தி மறையும் மேகத்தைப் போலத் தவழ்ந்து செல்வாள்.

- அடுத்த இதழில் முடியும். ■

- கவி - கூடல் தாரிக்
- சித்திரம் - அன்பழகன்

துயரம் குறித்த
வரைபடப்போட்டியில்
முதல்பரிசு பெறுகிறான்
ரொட்டியை வரைந்த ஓவியன்

ஒற்றை ரொட்டியை
சுற்றி வட்டமிடும்
எறும்புகள் அனைத்துக்கும்
மனிதர்களின் சாயல்

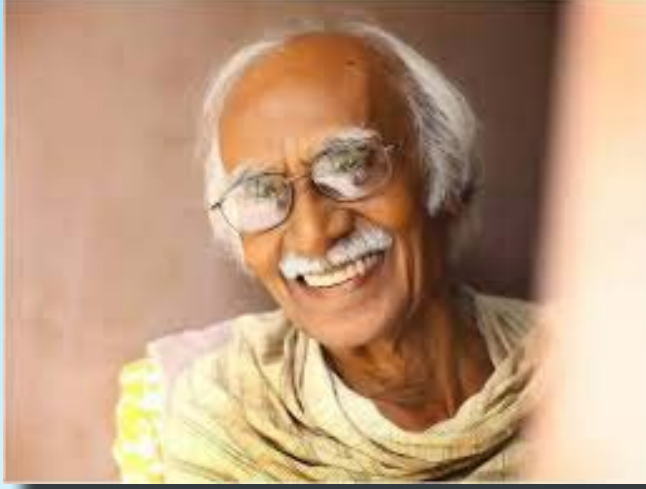
கூடு பொறுக்காமல்
சாலையில் கதறியோடும்
சிறுவன் நினைவூட்டுகிறான்
காய்ந்துபோன ரொட்டித்துண்டினை

நம்பியவர்களைக் கைவிடாத
ரொட்டித்துண்டுகள்
தண்டவாளங்களுக்கு இடையில்
சிதறிக்கிடக்கின்றன

ரொட்டி என்பது
வட்ட வடிவத் துயரமென்பதை
சொல்லாமல் சொல்கிறார்கள்
கால்குக்க நடப்பவர்கள்.

கி.ரா.வின் வழக்குச் சொல்லகராதி

நான் கி.ரா.வை முதன்முதலாகப் புதுச்சேரியில், அவருடைய இல்லத்திற்குச் சென்று சந்தித்து, சில மணிநேரம் அவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது, நான் கவிதைகள் புனைகிறேன்.. புனைய முயல்கிறேன் எனக் கேள்வியுற்று, 'எனக்குக் கவித்துறையில் ஒரு எதிர்பார்ப்பு உண்டு. மெத்தப் படித்த மனிதர்களுக்காக மட்டுமே ஒரு படைப்பு இருக்கக்கூடாது. அது சாமான்யர்களுக்கும் புரிவதாய், பொருந்துவதாய் இருக்கவேண்டும்' என்றார். 'அவனுடைய மொழியில் ஒரு படைப்பு இயற்றப்படவேண்டும். புரியாத சொற்களை அவனிடத்தில் அடுக்கிவைத்தால் அவனால் எப்படி அதை படித்துப் புரிந்துகொள்ள இயலும். நீங்களாவது, சாமானிய மனிதர்களின் மொழிவழக்கில் எழுதுங்கள்' என்று அறிவுரை பகன்றார் புன்னகைபூக்க.

அதுவும் சரிதானே. தன்னுடைய சொந்தக் கிராமத்தைத் தாண்டி, புதுவையில் குடியேறிய கி.ரா. என்கிற அந்தக் கரிசல் காட்டு மனிதர், வேறிடத்தில் ஜீவித்திருந்தாலும், அந்த இடத்தின் மொழிவழக்கை அறிந்துகொண்டு, அங்கு வாழப் பழகியிருந்தாலும், இன்றளவிலும் தன்னுடைய

சொந்த மண்ணின், கிராமத்தின் மொழிவழக்கை அப்படியே பேணி வந்திருக்கிறார். தன்னுடைய எழுத்திலும்கூட ஒருபோதும் அவர் சமாதானம் செய்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மண்வாசம் நிறைந்த அவரின் எழுத்துக்களுக்கும் அவருடனான நேரடியான உரையாடலுக்கும் கடுகளவிலும் நான் வித்தியாசம் கண்டதில்லை. எழுத்திலும் பேச்சிலும் மண்மணம் மணக்கப் பேசுகிறவர் கி.ரா.

மொழியில் ஏன் சொற்களுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவம் தரவேண்டும்? என நீங்கள், நானுட்பட கேட்கலாம். அதற்குப் பதில் ஒன்றுதான். சொற்களில்லாமல் மொழியில்லை. மொழி என்பது வெறும் தகவல் தொடர்புக்கான ஊடகம் மட்டுமன்று. அது, அதைப்பேசுகிற மக்களின் வாழ்வியல் முறைமைகளை, பண்பாட்டைப்பிரதிபலிக்கிற ஒன்று. மொழியும் பண்பாடும் இரண்டறக் கலந்தவை. அதிலும் வட்டார வழக்கிற்கும் அந்த வட்டாரத்தில் வாழுகிற மக்களின் வாழ்வியலுக்கும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

ஒரு மொழியானது, அங்குள்ள நிலப்பகுதி, இயற்கையமைப்பு, சூழல் இவற்றின்

அடிப்படையிலேயே அமைகிறது. அப்படியாக வெவ்வேறு பகுதிகளில், சூழலில் வாழுகிற மக்களின் மொழி பல்வேறு மாறுதல்களோடு காணக்கிடைக்கிறது. அதைத்தான் வட்டார மொழிவழக்கு என்கிறோம்.

தமிழகத்தில் குமரி, மற்றும் கொங்கு வட்டார மொழிவழக்கோடு மொத்தம் 24 வட்டார வழக்குகள் பேசப்படுவதாய் விக்கிப்பீடியாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவை யாவும் வெவ்வேறுபட்ட சூழலில் வாழுகிற, ஒரே மொழியின் வேறுபட்ட சொற்பயன்பட்டைக் கொண்டுள்ள மனிதர்களின் வாழ்வியலை உணர்ந்துகொள்ள உதவுகிறது.

சொல் ஒரு மனிதன் வாழுகிற சூழலுக்கேற்ப அவனுடைய வாழ்வெங்கிலும் பலவகைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றது. அது சொல்வடை எனும் பழமொழியாக, கதைகளாக, பாடல்களாக, ஏன் வசைச் சொற்களாகக்கூட அவர்களால் உச்சரிக்கப்படுகிறது.

இதையெல்லாம் உணர்ந்த பெரியவராதலின், கி.ரா. அப்பெருமுயற்சி எடுத்திருக்கிறார் என்றெண்ணுகிறேன். பெரும்பாலும் அகராதி என்பது மேலைநாட்டின் கொடைகளுள் ஒன்றுதான் என்று இங்குள்ள பெரும்பாலானோர் எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் உண்மை அதுவன்று. தமிழிலேயே அகராதிகள் இருந்திருக்கின்றன.

‘அ’கரத்தை முதலாகக் கொண்டு, சொற்களை வரிசைப்படுத்தி அதன் பொருள்கூறும் நூலுக்கு அகராதி என்று பெயர் என்றும், வள்ளுவர் கூறும் அகரமும் ஆதியும் கூட்டாய் உண்டான சொல்வழக்கென்றும் பல்வேறு தரப்புகளிலிருந்து விளக்கம் தரப்படுகிறது. ஆனால், முதலில் கூறுவதே பொருந்துவதாயிருக்கிறது. திருவாசகத்திலேயே அகராதி என்கிற சொல்லை நாம்கண்டிருந்தாலும், கி.பி.1595இல் சிதம்பரம் ரேவணச்சித்தரால் எழுதப்பெற்ற அகராதி நிகண்டைத்தான் ஆங்கில அகராதி பிறப்பதற்கு முன்பே பிறந்ததெனக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். ஆயினும், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே சொல்லுக்குச் சொல் பொருள் விளக்கம் தருகிற முறை தொடங்கிவிட்டது என்பதையும் நாம் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அவ்வகையில், தொல்காப்பியம் உரியியலில் 168 சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தரப்பட்டிருந்தல் ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கதும்

பொருத்தப்பாடுடையதுமாகும்.

பிற்காலத்தில், அதை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிகண்டுகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் நிகண்டுகள் உருவாக ஆரம்பித்திருக்கின்றன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்க செய்தியும் ஆகும்.

இப்படியாக, அகராதிகள் ஒருபுறம் தோன்றியிருந்தாலும், ஒரு மொழியில் வட்டார வழக்குகளுக்கு முன்னுரிமை தந்து அகராதி உருவாக்குகிற பணியைத் தமிழகம்தான் முதன்முதலில் தொடங்கியிருக்கிறது என்பதை, சதுரகராதி தந்த வீரமாமுனிவர் வழக்குச் சொற்களைத் திரட்டி அகராதி வெளியிட முற்பட்ட செய்தியின் வாயிலாகத்தான் அறிகிறோம். இதை, இணையதளங்களிலும், ஏன் கி.ரா. வெளியிட்ட வழக்குச் சொல்லகராதியின் முன்னுரையிலிருந்தும் கூட நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

அதற்கு அடுத்து மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் எனப் பலதரப்பும் வழக்குச் சொல்லகராதியை உருவாக்க முயற்சி மேற்கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். பின்னர், அவை கைவிடப்பட்ட செய்தியையும் முன்னுரையில் கி.ரா. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதற்கடுத்ததாய் 1982இல்தான் கி.ரா. தன்னுடைய வழக்குச் சொல்லகராதியை வெளியிடுகிறார். அதற்குப் பின்பு 2014ஆம் ஆண்டு மேம்படுத்தப்பட்ட பதிப்பாக அது மீண்டும் இருபத்தாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு வெளியிடப்படுகிறது.

இதற்கிடையே, பெருமான் முருகனால், கொங்கு வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி(2000), செம்பூரன் தனது ‘சுவைகள் மூன்று’ புத்தகத்தில் கட்டுரையாக எழுதிச் சேர்த்துத் தந்த பாலக்காட்டுத்தமிழ் வட்டார வழக்குச் சொற்கள், அ.கா.பெருமான் தந்த நாஞ்சில் வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி, ப.முருகையா தொகுத்த நெல்லை வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி, பழநியப்பா சுப்பிரமணியன் தொகுத்த செட்டிநாட்டு வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி, இரா.ரவிக்குமார் தொகுத்த கொங்கு வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி, திரு.வென்சுவன் தொகுத்த நெல்லை வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி எனப் பல்வேறு

அகராதிகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் கி.ரா.வே அந்த முன்னுரையில் வரிசைப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்.

இதுதவிர, பிற்காலத்தில் எழுந்த வழக்குச்சொல் அகராதிகள் பல விக்கிப்பீடியாவிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு, 1989 - வழக்குச் சொல் அகராதி - இரா. இளங்குமரன், கடலூர் வட்டார வழக்கு அகராதி - கண்மணி குணசேகரன், தஞ்சை மாவட்ட வட்டார வழக்கு அகராதி - சுபாஷ் சந்திரபோஸ், நடு நாட்டுச் சொல் அகராதி (தென்னாற்காடு, கடலூர், விழுப்புரம் மாவட்டங்கள்) - 5000 சொற்கள் - கண்மணி குணசேகரன், இலங்கை மட்டக்களப்பு பிரதேச வழக்குச் சொற்கள்-சொற்றொடர்களின் அகராதி - ஈழத்துப் பூராடனார் என்பனவாம்.

நாட்டுப்புறக்கதைகள் மட்டுமல்ல, நாட்டுப்புற மக்களின் மொழி வழக்கையும் பேணிப் பாதுகாக்க, அந்தப் பெரிய மனிதர், எவ்வளவு விருப்பம் கொள்கிறார். சமூகம் மீதான அவரது அக்கறையும், இலக்கிய உலகுக்குத் தேவையான இன்னும் பல ஆவணங்களையும் பெற்றுத்தந்துவிடவேண்டும் என்கிற ஆசையும் நம்மைப் பிரமித்து நிற்கச் செய்துவிடுகிறது. உண்மை.

அவர் மேலும், அந்த முன்னுரையில், ஈழம், சோழம், பாண்டி(மதுரை), புதுவை, சென்னை, இன்னும் முக்கியமாக அக்ரகார வழக்குச் சொல்லகராதியையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கிறார். தொழிற்சார்ந்த சொற்கள் கொண்ட அகராதிகள், இசைஉலகத்தில் புழங்கும் வழக்குச் சொற்கள், கடல் சார்ந்த சொற்கள் கொண்ட அகராதிகள் உருவாகவேண்டுமெனக் கூறுகிறார். இவை வெறுமனே கனவுகளும் அல்ல என எழுதியவர்க்கு, இன்று அவற்றுள் பல முயற்சிகள் - மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பிற்காலத்தில் எழுந்த அகராதிகள் - வெற்றியடைந்திருக்கின்றன என்பதே பெரும் வெற்றியாக இருக்குமெனக் கருதுகிறேன்.

நீங்கள் நினைக்கலாம், ஒரு மனிதர் நாட்டுப்புறக்கதைகளைத் தொகுத்துவிட்டார், வழக்குச் சொல்லகராதியையும், மேம்படுத்திய பதிப்பாகத் தந்துவிட்டார். இனியென்ன அவர் சொன்னபடியாக பிற வகையிலான அகராதிகளும் தொகுக்கப்பட்டுவிட்டால் எல்லாம் முடிந்ததென்று அப்படிதான் இல்லை

நண்பர்களே.

கி.ரா. வெறுமனே வழக்குச் சொற்களையும், அதற்கான பொருளையும் மட்டுமே தொகுத்துவிட்டுச் சென்றுவிடவில்லை. “இந்தச் சொல் வழக்குகளின் அசல் உச்சரிப்பு, தொனி, நீட்டல், அசைவு, சாயல் இவைகளை நமது மொட்டை எழுத்துக்களில் கொண்டுவருவது பெரியய பாடு. இவைகளுக்கான, - மெய்யான உச்சரிப்புக்கான - ஒலிவடிவ அடையாளங்களையும் சேர்த்து அச்சில் கொண்டுவருவதுதான், இந்த மக்களுக்கு நாம் செய்யும் நியாயமான மரியாதை” என்று முன்னுரையில் எழுதினவர்தான் கி.ரா.. சொற்களை வெறுமனே தொகுத்துத் தருவதோடு நின்றுவிடவில்லை அவரது பணி. தான் அந்த மக்களுக்குச் செய்கிற உண்மையான மரியாதையாகச் சொல்லப்பட்ட, அத்தனையையும் முடிந்த அளவில் தர முயன்று, தன்னுடைய வழக்குச் சொல்லகராதியில் அதைச் செய்துகாட்டியும், வென்றிருக்கிறார்.. இனிவரும் தொகுப்புகளுக்கு முன்மாதிரியாகவும் தன் வழக்குச் சொல்லகராதி அடையும்படியாக அமைத்திருக்கிறார். அவர் சொன்னபடியே இந்த மக்களுக்கான நியாயமான மரியாதையையும் தந்து மகிழ்வித்திருக்கிறார், இந்த மண்ணின் மகத்துவமான மனிதர் கி.ரா.

இதையும் தாண்டி, அந்த வழக்குச் சொல்லகராதியில், கி.ரா. இணைத்த பகுதிகள்தான் ஏன் அவர் இங்கும் முன்னத்தி ஏராகத் திகழ்கிறார் என்பதற்கு நல்ல உதாரணமாய் அமையும். வழக்குச் சொல்லகராதியில், வழக்குச் சொற்களைத் தொகுத்தவர், விளையாட்டுச் சொற்கள், புதுவை வட்டாரச் சொற்கள், அனுபந்தம், மழை பற்றிய சொற்கள், கண் சம்பந்தப்பட்ட சொற்களும் என்று, ஆடுகள், மாடுகள், ஆபரணங்கள், நம்பிக்கைகள் எனப் பல்வேறு வகைமையிலான சொற்களையும் தொகுத்துத் தந்து அத்தனை அகராதிகளுக்கும் அடிப்படையில் அடியுமிட்டு வித்திட்டிருக்கிறார். அது இன்று ஓரளவு வளர்ந்து நிற்கிறது.. நிச்சயம் வருங்காலங்களில் அது விருட்சமாகும். பசியாறச் சுவை கனிகள் தரும்.

- தொடரும்.

இந்திரனின் இரண்டு பூனைகள்

“முப்பட்டை நகரம்”

“மேசைமேல் செத்த பூனை”

இரு கவிதைத் தொகுப்புகளுக்குள் ஒரு பயணம்.

பூனையைப் பார்க்கிறபோது என்ன நினைக்கிறீர்கள்? எனக்குத் தோன்றுகிறது - வீட்டிலிருக்கும் ஒரு ‘போன்சாய்’ புலி. மனிதன் அறிந்துவைத்திருக்கும் அத்தனை வார்த்தைகளுக்கும் பதிலீடாகப் பூனைகளிடம் இருக்கும் ஒற்றை வார்த்தை - ‘மியாவ்’. பூனையாக மாற முடியவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டதுண்டா? “பூனை நடை” என்று பெண்களின் ஃபேஷன் நடைக்குப் பெயர் கொடுத்தது யாராயிருக்கும்? இந்திரனின் கவிதைத் தொகுப்புகளில் இரண்டு பூனைகள். நகங்களால் கீறிவிடாமல் நடக்கின்றன. பூனை, அப்பா இரண்டு படிமங்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றைப் பொருத்துகிறார். அப்பாவை மீறும் பூனையை அடையாளம் காட்டுகிறார். நகரத்தின் பின்னணியில் நிகழும் ஒரு படிம நாடகம்.

இந்திரன் ‘முப்பட்டை நகரம்’ என்கிற

தனது தொகுதியில் சென்னையை செல்ஃபி எடுத்திருக்கிறார். நகரத்தில் சோடியம் விளக்குகளின் மஞ்சளில் நனைந்த மனிதர்களை அடையாளம் காட்டுகிறார். சாப்பாட்டு மேசைக்குக் கீழிருக்கும் பூனையையும் நமக்குக் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

கடற்கரையில் தொலைத்தேன் கைக்குட்டையை

எனும் கவிதையில் அலை சொன்ன ஓர் ரகசியத்தை அனைவருக்கும் சொல்கிறார்....

நண்பா

நீ இன்னும்

நாகரிகத்தில் நளி சிறப்பாயானால்

தொலைப்பதற்கு

கைக்குட்டைகளைக் காட்டிலும்

சாலச் சிறந்தவை

உயிர் நண்பர்களே என அறிவாய்

மணலில் எழுதிப் பின் வாங்கியது அலை

உயிர் நண்பர்களைக்கூட தொலைக்க

முன்வந்த கவிஞர் பூனையைத் தன் கவிதையில்

பொதிந்துவைக்கிறார். “கானகத்துப் பசித்த

சிறுத்தைகளின் உறுமலொலி”யைப் பூனையிடம் செவிமடுக்கிறார். அதுவும் “போவென விரட்டுகையில் மெத்தென்ற பாதங்களிலிருந்து குத்துவார்களாய் நகங்கள் உருவி கன்னத்தில் அறைவேனெனச் சொல்கிற” பூனை.

நகரத்தில் கருஞ்சாலைகளைத் தார்ப்பாம்பாகப் பார்த்த இந்திரன் பூனையை வெல்வெட் போர்வையால் போர்த்திக் காண்பிக்கிறார்.

பூவுடலும்

வெல்வெட் தோலுக்குள் அசைகின்ற எலும்புகளும் சொல்லும்

எனக்கு எப்போதுமே ஆச்சரியம் - “பூனைக்கு எலும்புகள் இருக்குமா?” ஏனெனில் பூனைக்கு மென்மையின் மேனி. உருவம் சமைந்த தசையின் வார்ப்பு.

1991இல் இந்திரனிடம் மீன் முள்ளை அல்லது கொஞ்சம் பாலை யாசித்த பூனை 2018இல் “மேசை மேல் செத்த பூனையாக” உருக்கொள்கிறது. மூன்று நாள்களாகப் பூனையைத் தேடுகிறார். செத்திருக்குமோ?... பூனை மனிதர் அறிய மலங்கழிப்பதில்லை. மண்ணைப் போட்டு மூடிவிடும். இன்னொன்று பூனை தன் மரணத்திற்கு முன்பு காணாமல் போகுமே என்று சந்தேகம். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பூனைகள் சாவதில்லை என்றும் ஒரு நம்பிக்கை. பால் சாப்பிடக்கூட வெளியே வராத பூனை, தன்னை நாவால் நக்கி சிங்காரித்துக்கொள்ளவில்லையாம். தண்ணீர்த் தொட்டியின்மேல் தலைவைத்துப் படுத்திருக்கும்பூனை. அன்னம்தண்ணீர் ஆகாரம் எடுக்காத பூனைக்காக அவர் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியின் சப்தத்தைக் குறைத்துவைக்கிறார். தெருவில் ஹாரன் ஒலிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லையே என்று கவலைப்படுகிறார்.

இந்தக் கூத்தெல்லாம் முடிந்த பிறகுதான் அவருக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ‘அட்டா... அப்பாவைக் காணவில்லையே’. அப்பாவுக்குக் கொஞ்சநாளாய்க் காசு கொடுப்பதில்லை. ஆனால் அவர் பிச்சை எடுத்துக் குடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். டாஸ்மாக்கின் பல நிரந்தர வாடிக்கையாளர்களில் அப்பாவும் ஒருத்தர். காந்தி ஜெயந்தியன்று அம்மாவுக்கு ஆசுவாசம். அந்த ஒரு நாளாவது கடை அடைத்திருக்குமே.

அம்மா சொன்னாள்:

இப்பல்லாம் வெளியிலிருந்து வந்ததும் எதுவுமே சாப்பிடாமல் படுத்து விடுகிறார்

அப்போது கவிஞருக்கு என்ன தோன்றுகிறது?

அப்பா படுத்திருந்த கட்டிலுக்குக் கீழேயிருந்து மியாவ் மியாவ் எனக் கத்தியது போல எனக்கு பிரம்மை தட்டியது.

“முப்பட்டை நகர”த்திலிருந்து “மேசை மேல் செத்த பூனை”க்கு நடந்த ஒரு கவிதை யாத்திரையில் நகரம் வெகுவாக வளர்ந்து விடுகிறது. தவளைப் பாய்ச்சலிலிருந்து குதிரைப் பாய்ச்சல். கழுத்துச் சங்கிலியாய் இருந்த உறவு கைவிலங்காக இறுகிவிடுகிறது. நகரம் ஒரு பசியெடுத்த மிருகம். மனிதனின் நேரத்தை அவசர அவசரமாக விழுங்கும். உறவுகள் மீது கவிழ முடியாத அவனது நிழல் வளர்ப்புப் பிராணிகளின் மீது ஒரு குடையைப் போலக் குவிகிறது. உறவுகளின் கன்னத்தில் இட முடியாத முத்தங்களை வளர்ப்புப் பிராணிகளின் கண்ணத்தில் இடுகிறார்கள். இது ஒரு உளவியல் விசித்திரம். ஆச்சரியமான அன்பின் ஈடேற்றம். அதனால்தான் அதிகாலைகளில் கழுத்தில் தோல்வார் கட்டிய நாயின் பின்னால் நகரம் இழுப்புகிறது. நாய் கால் தூக்கி ஒன்றுக்கடிக்கிற வரைக்கும் கயிற்றின் மறுமுனையில் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. சில நேரங்களில் எந்த முனையில் யார் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க நகரம் திணறுகிறது. சிலருக்கு நாய்கள். சிலருக்குப் பூனைகள்.

வளர்ப்புப் பிராணிகள் பற்றிய கவலை அளவுக்குக்கூட இருப்பதில்லை சரக்கடிக்கும் அப்பாவைப் பற்றிய கவலை. நகரத்து உறவுகள் பற்றிய ஒரு நவீன சித்திரம்தான் இந்திரனின் ‘சரக்கடிக்கும் அப்பா’. தந்தைகாணாததைப் பற்றி அதற்குமேல் கவிதை பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. (ஆனால் டாஸ்மாக் சாராய ஆலை தனது வாடிக்கையாளர் காணவில்லை என்று வருத்தப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு.) ஆனால், சாராயத்திற்கு அடிமைப்பட்ட அப்பா ஒரு வீட்டில் ஏறும்பின் தலையில் நடக்கும் யானைச் சவாரி.

சமையலறையிலிருந்து அம்மா கத்தினாள்:

ஐயையோ... இங்க வந்து பாருங்களேன்.

சாப்பாட்டு மேசை மேல்

நம்ம பூனை செத்துக் கிடக்கிறது

இந்திரனின் இரண்டு பூனைகளை விடவும் அதிகம் நம்மைப் போட்டுப் பிறாண்டுவது காணாமல் போன அப்பா என்று நான் கருதுகிறேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? ■

நகுலனிடமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு...

கடிதம் - 26

Trivandrum
3 - 6 - 85

நண்பருக்கு,

'The Herald Review' - June 2-8 இதழில் நான் அசோகமித்திரனின் 'இன்று', உங்கள் 'ஊரும் காலம்' பற்றி எழுதிய கட்டுரை பிரசுரமாகியிருக்கிறது. கட்டுரையை edit செய்திருக்கிறார்கள். Editing அவ்வளவு சிறப்பாக அமையவில்லை. என்றாலும் இக்கட்டுரை வெளியாகிவிட்டது என்ற தகவலைத் தெரிவிக்கவே இக்கடிதம்.

இது நிற்க. எப்படி இருக்கிறீர்கள்? ஒருவேளை இம்மாதம் நான் அங்கு வரக்கூடும். வந்தால் உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன்.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

விளக்கக் குறிப்புகள் : 1. அசோகமித்திரன் நவீன இலக்கியத்தின் பேராளுமைகளுள் ஒருவர்; சிறுகதை, புதினம், கட்டுரை, மதிப்புரை எனப் பல தளங்களிலும் செயல்பட்டுவந்தவர்; வாசக அனுபவம் தரும் நுட்பமான எழுத்துகள் அவை.

● ● ●

கடிதம் - 27

Vadalur
14 - 6 - 85

நண்பருக்கு,

நாளை நான் சென்னையில் இருப்பேன். ஸ்ரீ அசோகமித்திரன் வீட்டில் தங்கியிருக்க உத்தேசம். ஒரு ஐந்து நாட்கள் சென்னையில் இருப்பதாகத் திட்டம். உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன். பிற நேரில்.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

● ● ●

விளக்கக் குறிப்பு: அசோகமித்திரனின் வீடு, அந்நாளில் தியாகராய நகர் பேருந்து நிலையத்துக்குக் கிழக்கே, 23. தாமோதர முதலி தெருவில் இருந்தது; மௌனி அங்கே தங்கியிருந்திருக்கிறார், சென்னை வந்த ஒரு சமயம்; ராஜாஜி சீவல் ஸ்டோரில் வெற்றிலை / சீவல் வாங்க அசோகமித்திரன் துணையுடன் வந்த மௌனியைப் பார்த்த தி.க.சி., மிகுந்த மரியாதையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்; நான் கண்டுகொண்டிருந்தேன்.

• • •

கடிதம் - 28

Trivandrum
13 – 12 - 85

நண்பருக்கு,

உங்கள் 29.11.85 கடிதம். தாமதித்துப் பதில் எழுதுவதற்கு மன்னியுங்கள். காலேஜில் வேலைப் பளு, மேலும், இந்தமாதிரி விஷயங்களுக்குள் என்னால் ஈடுபடுத்திக்கொள்ள சிரமம்தான். இருந்தாலும், நான் எழுதத்தான் வேண்டுமென்றால் ஒரு 10 (பத்து) நாட்களுக்குள் எழுதி அனுப்புகிறேன். பதில் எழுதுங்கள்.

யோக சாதனையிலேயே நாட்கள் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி

நண்பருக்கு,

நமஸ்காரம். இந்தக் கடிதம், 'கணையாழி' ஜீலை இதழில் உங்கள் கவிதைகளைப் படித்ததன் விளைவு. அருமையாக வந்திருக்கின்றன. எனது இதயபூர்வமான வாழ்த்துகள்.

நண்பர் ராமசாமி இங்கிருந்து மதுரைக்குப் போய்விட்டார். இனி அங்குதான் இருப்பார்.

எப்படி இருக்கிறீர்கள்? உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

விளக்கக் குறிப்புகள்:

1. ராமசாமி : மொழிபெயர்ப்பாளர் மே.சு. இராமசுவாமி.
2. "உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்." என் குடிப்பழக்கம் அறிந்த நகுலன், அநேகமாக, ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் இந்த வாசகத்தை எழுதியிருக்கிறார்.

• • •

கடிதம் - 30

• • •

விளக்கக் குறிப்புகள்:

1. முக்கியமான விஷயம் என்று நகுலன் கருதினால் அடிக்கோடிடுவார்.
2. சில விஷயத்தின் முடிவில் வியப்புக்குறி பயன்படுத்துவதும் உண்டு; அது தவிர்க்கப்படுகிறது இதில்.

• • •

கடிதம் - 29

திருவனந்தபுரம்
10 - 7 - 86

நண்பருக்கு,

உங்கள் 12.8.86 கடிதம். இக்கடிதத்தை உங்கள் சென்னை விலாசத்திற்கு எழுதுகிறேன். கிடைத்ததற்கு எழுதுங்கள்.

இருக்கிறேன்! வயது 64! இப்படியே எவ்வளவு நாட்கள் இருக்க வேண்டுமோ! கவிதையில் எழுதிய மாதிரி, இருந்து தொலைக்க வேண்டும்! ஆம், உங்களுக்கு சென்னை வந்தபோது எழுதியிருக்கலாம்;

நகுலன்
TC 9/63 golf match Road,
Kauadiyer Ext,
Trivandram 695041
15.8.86

எழுதவில்லை! எழுதக்கூடாது என்பதில்லை ஆனால் எழுதவில்லை. இனி இந்த மாதிரி நடக்காது! வேறு என்ன சொல்ல?

கடிதம் - 31

TC 9/63. golf links Road
Kaudiyar East
Trivandram - 695041
1.9.86

உங்கள் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து படித்துவருகிறேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்தவற்றைப் பற்றி உங்களுக்கு எழுதியும் வருகிறேன். ஓரோரு சமயங்களில் ஒரேவிஷயத்தைப்பற்றித்திரும்பத்திரும்ப எழுதுகிறீர்களோ என்ற ஐயம். இதுகூடத் தீர்மானமாகச் சொல்லமுடியவில்லை. ஆனால் ஒன்று நிச்சயம், நீங்கள் ஒரு அசல் கவிஞன். உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

நண்பருக்கு,

ஒரு யோசனை. ஒரு நீண்ட கவிதை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபடுங்கள். இது ஓரளவு பிராந்தியில் இருந்து - ஓரளவு - விடுபடமுடியும். முழுவதும் முடியாவிட்டாலும். நானும் குடிப்பவன்தானே!

உங்கள் இரு கடிதங்கள். நன்றி. அதைரியப்படாதீர்கள். இன்னும் உங்களிடமிருந்து இலக்கியத்திற்கு நிறையவே கிடைக்கவேண்டும் கிடைக்கும். ஒரு நிலையான வேலையிலிருந்துகொண்டு, அதிகமாக உங்கள் வாழ்வை சிதறவிடாமல், ஒருமுகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். நீண்ட கவிதையில் ஈடுபடுங்கள். உரிய சமயத்தில் உத்வேகம் சீராகச் செல்லும் என்ற மனநிலை வருகையில் எழுத ஆரம்பியுங்கள்.

குடிக்கக்கூடாது என்பதில்லை. ஆனால் சற்றுக் குறைத்துக்கொள்ளுங்கள். குடிக்க விரும்புகையில் சரக்கை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு அதை நாட்கள் கழித்துக் குடிக்கமுடியாது! இந்த முயற்சியை நான் முயன்று பார்க்கிறேன். தோல்விதான். நான் அதிகமாகக் குடிக்காததற்குக் காரணம் பணம் இல்லை என்பதுதான். நமது ஆத்மா குடிப்பதிலே கரைந்து விடக்கூடாது!

எனது புதிய நாவல் கொண்டுவருவதுபற்றி அக்டோபர் முதல் வாரம் எழுதுகிறேன். என் முதல் நாவல், 'யாத்திரை' இன்னும் அச்சிடப்படாமலேயே இருக்கிறது. நோட்புக் பக்க அளவில் 102 பக்கம். இது போதுமா? இதுகூட தயாரித்துவைத்திருந்த நகல் காணவில்லை. புதிதாக எழுத (நகல்) மனம் ஆயாசப்படுகிறது. பொதுவாக என் படைப்புகள் இடதுசாரி நண்பர்களுக்குப் பிடிக்குமா என்ற கேள்வி வேறு. உண்மையைச் சொல்லப்போனால், எழுத்துலகிலிருந்து சற்று காலம் விலகி இருக்க விரும்புகிறேன்.

எம்.எஸ்.ஆர் மதுரைக்குப் போய்விட்டார். இனி அங்கேதான் இருப்பார். அவர் விலாசம் வருமாறு:-

M.S.Ramasami
31, New No.9. Shanmuga nagar
C.M.R. Road
Madurai - 625009

தினமணி கதிருக்கு "பிரிவு" என்று ஒரு கவிதை அனுப்பியிருக்கிறேன். பிரசுரம் ஆகுமா என்பது தெரியாது. அது பிரசுரமானால் ஒரு பிரதி வாங்கி அனுப்புங்கள். Cre-A வுக்கு என் செலவில் ஒரு ஆங்கிலக் கவிதைத் தொகுதி "NON-BEING" வர இருக்கிறது.

அடுத்த இதழ் 'பார்வை'க்கு 'நன்றாகக் குடி' என்ற ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதையை அனுப்பியிருக்கிறேன். மேலும் நோட்புக்கில் கேலிச்சித்திரங்கள் வரையும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

குடிப்பதைக் குறைத்துக்கொள்ளுங்கள். நீண்ட கவிதை எழுதத் தொடங்கினால் இது சாத்தியமாகலாம். பதில் எழுதுங்கள்.

அதிகமாகக் குடிக்காதீர்கள். உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். கடவுள் உங்களைக் கைவிடமாட்டார்.

அன்புடன்
"நகுலன்".

அன்புடன்
'நகுலன்'

• • •

• • •

- தொடரும் ■

அப்பாவிிற்கான_காதல்_ மகனுக்கானது

அவரை அப்போதுதான்
காதலிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன்
அப்போதெனக்கு வயது
சரியாக இருபது கடந்திருந்தது
அவருக்கு வயது ஐம்பதைக்
கடந்திருந்தது

அவரிடம் நான் அவரை
காதலிப்பதை எப்படியேனும்
தெரியப்படுத்திட வேண்டுமென
முடிவெடுத்து வைத்திருந்தேன்
அப்போதெனக்கு வயது
இருபத்தொன்றைக் கடந்திருந்தது

தூரமாக அவரைப்
பார்த்திடும்போதெல்லாம்
ஏதோ ஒரு ஈர்ப்பால்
அவர்பால் நான் விழுந்துகிடப்பதை
அவரிடம் பகிரங்கமாகச் சொல்லியாக
வேண்டுமென
தீர்மானித்துவைத்திருந்தேன்
அப்போதெனக்கு வயது
இருபத்திரண்டைக் கடந்திருந்தது

அவருக்கான மொத்தக் காதலையும்
வாய்மொழியில் சொல்ல தைரியம்
இல்லாதவனாக ஒரு காகிதத்தில்
என் மொத்தக் காதலையும் நிரப்பி
இன்று எப்படியேனும் அவரிடத்தில்
சமர்ப்பித்தாக வேண்டுமென
முடிவெடுத்து வைத்திருந்தேன்
அப்போதெனக்கு வயது
இருபத்திமூன்றைக் கடந்திருந்தது

இப்படியாக நீண்டுகொண்டே
இருந்தது அவரிடம் நான் சொல்ல
நினைத்த என் காதலும்
கூடவே என் வயதும்

இன்று என் காதலை
அவரிடம் சொல்லியே ஆக
வேண்டுமெனத் திடமாக
அவர் வரும் வழியில்
காத்திருந்தபோதுதான்

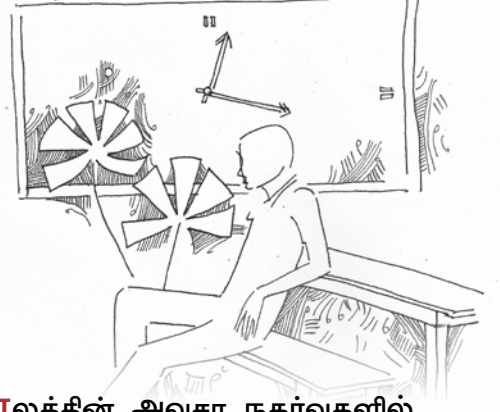

வந்து நின்றது அமரர் ஊர்தி
 வாசலுக்கு முன் கிடத்தப்பட்ட
 கட்டிலின்மீது
 இருத்தப்பட்டிருந்த அவரின் அசைவற்ற
 விழிகளை
 உற்று நோக்கியபடி
 என் அழகையோடும்
 என் காதலையும் விழுங்கிக்கொண்டேன்

காலம் மெல்ல நகர்ந்தோடிவிட்டது
 அவர் மீது நான் கொண்ட காதல்
 இன்றளவும் அப்படியேதான் இருக்கிறது
 இன்றேனும் என் காதலையும்
 என் அழகையையும் கொட்டித் தீர்த்திட
 வேண்டுமென முடிவெடுத்து
 புன்னகைத்து நெளிந்து புரியாத
 மொழியில் பேசியபடி
 தொட்டிலில் கிடந்த அவரை
 மெல்ல அள்ளியெடுத்து
 உச்சி முகர்ந்து
 மாப்பில் ஏந்தி
 என் காதலைச்
 சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்
 இப்போதெனக்கு வயது
 முப்பத்திமூன்றைக் கடந்திருந்தது
 அவருக்கு வயது ஆறு மாதமும்
 பதினைந்து நாட்களும் முழுதாய்
 முடிந்திருந்தது...!

- கதிர் அவன்

• • •

காலத்தின் அவசர நகர்வுகளில்
 எனக்கு உடன்பாடில்லை.
 புழுதி அடர்ந்த மண் சாலையில்
 புளியம் பிஞ்சுகள் பறித்துத்
 திரும்புவதற்குள் பால்யம்
 முடிந்துவிட்டிருந்தது.
 ஆறாமர குளக்கரையில்
 பிடித்தவளைப் பற்றிக்
 கவிதை சொல்வதற்குள்
 வாலிபம் முடிந்திருந்தது.
 நடை பழக்க மகளைக்
 கைப்பிடித்து நடந்து
 தெருமுனையில் திரும்பிப்பார்க்கிறேன்
 மாரில் நரைத்திருந்தது.
 ஒரு மாலையில்
 சாய்வு நாற்காலியை விரித்து
 வைத்திருக்கிறார்கள் ஓய்வெடுக்க...
 நகம் கடித்துப் பின்
 தேநீர்க் கோப்பையின் பிடிமானத்தை
 இறுக்கிப்பிடிப்பதற்கு மேல்
 எதிர் வினைகள்
 எதையும் காட்டுவதற்கில்லை
 காலத்திடம்.

- மதுசூதன்

காவிரிக் கரையோரம்

அரண்மனையில் இருக்கும் திறந்தவெளி அரங்கில் மல் யுத்தத்திற்கான ஆயத்தப் பணிகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அரசர் கோப்பெருஞ்சோழனிற்காக அனைவரும் காத்திருந்தார்கள். “மாமன்னன் வாழ்க. அவன் கொற்றம் சிறக்க” என்ற மக்களின் வாழ்த்தொலி வரவேற்க கோப்பெருஞ்சோழன் அரியணையில் வந்தமர்ந்தார். அரசரின் இருபுறமும் துவாரபாலகர்கள் போல அவருடைய புதல்வர்கள் இளவரசர் இளங்கோச் சோழனும் அவனுடைய தம்பி இளவரசர் செங்கோட் சோழனும் நின்றுகொண்டு கைகளைத் தட்டி வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

அரசர் கோப்பெருஞ்சோழன் தன் புதல்வர்களிடம் செய்கையால் ரகசியமாக ஏதோ உணர்த்த சிறிது நேரத்தில் மல்யுத்த உடையில் இருவரும் களம் இறங்கினார்கள். கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் குரல் எழுப்பி ஆர்ப்பரித்தார்கள். வெற்றி தோல்விகள் இருவருக்குமிடையே சரி சமமாக இருக்க அடுத்து நடக்கும் போட்டியே அவர்களின் இறுதி வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும் போட்டியாக அமைந்தது. அதுவரை திறமையாக விளையாடிய செங்கோட் சோழன் தன் அண்ணன் வெற்றிபெறுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை மற்றவர்கள் யாரும் அறியாதபடிக்கு வேண்டுமென்றே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான். இறுதியில் வென்றது இளங்கோச் சோழனாக இருந்தும், மல்யுத்த நெறிமுறைகளை திறமையாகக் கையாண்டு விளையாடிய செங்கோட் சோழனையே அனைவரும் வியந்து பாராட்டினார்கள்.

“செங்கோடா, மிக அருமையாக விளையாடினாய். அற்புதம்,” என்று தந்தை கோப்பெருஞ்சோழன் இளையவனை அணைத்துத் தழுவிப் பாராட்ட, இனம் புரியாத ஏதோ ஒன்று முதன்முதலாக தன்னை விட்டு நழுவுவதாக உணர் ஆரம்பித்தான் இளங்கோச் சோழன்.

இப்படியாக தந்தைக்கும் தனயனுக்குமான இடைவெளி நீண்டுகொண்டே போனாலும் புதல்வர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அதிக பாசத்துடன் இருந்தார்கள். செங்கோட்

சோழன் அரசரின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டாலும் அண்ணனின் கண் அசைவு ஒப்புதலிற்காகக் காத்திருப்பான். இருவருக்குமிடையே இருக்கும் அன்பின் ஆழத்தைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் நேரில் கண்ட அரசர் மனதிற்குள் மகிழ்ந்தாலும், இளங்கோச் சோழனின் பிடீவாதத்தையும் சமீபகாலமாக அவன் கொண்டிருந்த துர் நட்புகளையும் கண்டு மனம் வருந்தினார். ஒருநாள் அரசர் புலவர் பொத்தியாரிடம் “அண்ணனுக்கு விட்டுக்கொடுப்பது தவறில்லை புலவரே. என்றாலும் விட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தால் மூத்தவனின் பிடீவாதம் வளர்ந்துகொண்டுதானே போகும். உங்களுக்கு என்னைப்பார்க்கிலும் இளங்கோச் சோழன் மேல் அதிக அன்பும் அக்கறையும் இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். அவனைத் தாங்கள் நிச்சயம் நல்வழி நடத்துவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தான் என் காலம் கழிகிறது,” என்று இருக்கையில் தாராளமாகச் சாய்ந்துகொண்டார். தூரத்தே புலவர் எயிற்றியினார் இளங்கோச் சோழனிடம் ஏதோ பேசிக்கொண்டே அவனைத் தொடர், அவன் பதில் ஏதும் கூறாமல் செய்கையினால் அவர் கூறுவதை அலட்சியமாக மறுதலித்துக்கொண்டே அவரைக் கடந்து முன்னேறிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். இதைக் கவனித்த அரசர் புலவர் பொத்தியாரை நோக்கி “அங்கு பார்த்தீரா, வயதிலும் அறிவிலும் மூத்தவர் என்ற மரியாதை துளியும் இன்றி எப்படி நடந்துகொள்கிறான்?” என்று கேட்க புலவரும் அமைதியாகப் பதிலளித்தார். “எனக்கு இது தவறாகத் தோன்றவில்லை அரசே. புலவர் எயிற்றியினாரிடம் இளவரசருக்கு அதிக உரிமை இருக்கிறது. அதில் நாம் தலையிடக்கூடாது” என்று

அன்புடன் அரசரைக் கடிந்து தற்காலிக நிம்மதிச் சூழலை மன்னருக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

ஒருநாள் அரசரும் சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவர் பருஉத் தலையாரும் நீண்ட நேரம் அரசாங்க விஷயமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதைக் கவனித்த இளங்கோச் சோழன் படைத்தலைவர் வீட்டிற்கு யாரும் அறியாமல் வேகமாகக் குதிரையில் விரைந்தான். “படைத்தலைவரைக் காணவேண்டும். மிகவும் அவசரம்” என்று வாசலில் நின்று உயர்த்திக் குரலெழுப்ப படைத்தலைவரின் ஓரேமகள் மணியிடை கையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு அலட்சியமாக அவன் முன் வந்து நின்றான். “படைத்தலைவரைக் காண வேண்டுமா?” என்று விழிகளை உயர்த்திக் கேட்டுக்கொண்டே இளவரசருக்கு வழி விட்டான். “நீ எப்படி இருக்கிறாய் மணியிடை?” என்று இளவரசர் கேட்டவுடன் துடுக்குடனே “நேற்று மாலை நான் உங்களைச் சந்திக்கும்போது எப்படி இருந்தேனோ அதைப் போலவே இப்போதும் இருக்கிறேன்” என்று அவள் கூற இளவரசர் அவளை இறுக அணைத்துக்கொண்டார். அவரின் பிடியை விலக்குவதான பொய் பாவனையுடன் தன் சம்மதத்தை மறைமுகமாகத் தெரிவித்தான் மணியிடை. “நீதான் இந்தச் சோழப் பேரரசின் வருங்கால இளவரசி. இப்படி வெட்கப்பட்டால் எப்படி?” என்று அவளின் முகத்தைத் தன் பக்கம் திருப்பி அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

கோப்பெருஞ்சோழனின் நல்ல பண்புகளுக்கு எதிர்மறையாக அவருடைய புதல்வர்கள் பல தீய குணங்களைப் பெற்றிருந்தார்கள். தந்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த ஒரு சில பகுதிகளை அவர்கள் தனியாக ஆண்டுவந்தாலும் தந்தைக்குக் கீழ்ப்படியவோ அல்லது அவரின் சொல் கேட்டு அதன்படி நடக்கவோ அவர்கள் சித்தமாக இல்லை. அண்ணனின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு நடக்கும் இளையவனும் அவனுக்கே உடன் போனான். நாடாரும் ஆசை இருவர் மனதிலும் தணியாத தீயாக வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. தகாத நட்பு, மாண்பில்லாத புதல்வர்கள் என்றாகிப் போக முழு அரசரிமையை அவர்களுக்கு அளிக்க அரசன் அஞ்சினார். நாட்டு மக்களின் நலம் கருதி, பேராசை மிகுந்த புதல்வர்களின் ஆசைப்படி நடந்துகொள்ளாமல் ஆட்சியைத் தன் முழு அதிகாரத்துக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டான். அரசரின் இந்த முடிவை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டாலும் புலவர் எயிற்றியினாருக்கு இது குறித்து அரசரிடம் மாற்றுக்கருத்து இருந்தது.

நாட்களும் நகர்ந்துகொண்டே போயின. அப்போது பாண்டிய நாட்டில் பச்சைக்கிளி என்ற பெண் குளத்தில் குளித்துக்கொண்டிருந்தபோது கரடி வந்துதாக்க அவளைச் சோழநாட்டைச் சேர்ந்த தூயன் என்பவன் காப்பாற்றினான். அவளைத் திருமணம் முடிக்க தன் ஆவலையும் தெரிவித்தான். ஆனால் பச்சைக்கிளி அதை ஏற்கவில்லை. சில காலம் கழித்து மான்வளவன் என்பவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு பொன்னன் என்ற குழந்தைக்குத் தாயுமானான். இதைக் கண்டு பொறாமைப்பட்ட தூயன் பச்சைக்கிளிமேல் சந்தேகத்தீயை அவளுடைய கணவன் மான்வளவன் மனதில் வளர்க்க.. சினம் கொண்டு அவளைக் கொலையும் செய்துவிடுகிறான்.

பச்சைக்கிளியின் கொலையில் சோழ நாட்டுத் தூயனும் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறான்.. எனவே இந்தக் கொலைக்குக் காரணம் சோழநாடுதான் என்று பதவி ஆசையில் இளங்கோச் சோழன் பொய்ச் செய்தியை அரசருக்கு எதிராக மக்களிடையே பரப்பினான். சோழநாட்டுப் படைத்தலைவர் பருஉத் தலையாரின் மகள் மணியிடையை இளங்கோச் சோழன் திருமணம் செய்ய விரும்புவதாகப் படைத்தலைவரிடம் கூறினான். திருமணத்திற்கு முன்பு, தான் மன்னன் ஆவதற்கு உதவுமாறு அவரிடம் வேண்டினான். பேராசையில் அவரும் இளங்கோச் சோழனின் திட்டத்திற்கு உடன்பட, அண்ணனும் தம்பியும் படையுடன் தந்தையை எதிர்க்க ஆயத்தமானார்கள்.

இதை அறிந்த அரசர் தம் மக்களே ஆயினும், பிழையொழுக்கம் உடையவராதலின் அவர்களை வென்று அடக்கல் அறநெறியே என்று தீர்மானித்துப் படையெடுத்து வந்த புதல்வர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டார். இதையறிந்த புலவர் எயிற்றியினார் மன்னர் கோப்பெருஞ்சோழனின் இந்த முடிவால் பெற்றெடுத்த புதல்வர்களையே பகையாகக் கொண்டான் என்ற தீராப் பழி மன்னரின் மேல் விழுமே என்று அஞ்சியதாலும் இளங்கோச் சோழனின் மேல் தான் வைத்திருந்த அளப்பரிய அன்பின் காரணமாகவும் அரசருக்கு அறிவுரை கூறிப் போரை நிறுத்த வழி செய்தார். செய்வதறியாது கடமைக்கும் பாசத்திற்குமிடையே சிக்கிய அரசரும் இதற்கு அரை மனதுடன் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

தன் புதல்வர்களின் மீது கொண்ட மனக்கசப்பின் காரணமாக வாழ விரும்பாத மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழன் தனக்கு நேர்ந்த இந்த பழிச்சொல் தன் பகையரசர் செவிகளில் சென்று புகும் முன்னமே உயிர்விடத் துணிந்தான். அவைப்புலவர்கள் அனைவரையும் அழைத்து

வடக்கிருந்து உயிர் நீத்துப் பிறவாப் பெரு நிலையைத் தான் அடைய விரும்புவதாகக் கூறினார். அரசன் எடுத்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்ட புலவர்கள் வடக்கிருக்கத் துணிந்த வேந்தனைத் தடை செய்யாமல், அவரோடு தாமும் வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்தனர்.

சோழ நாட்டின் தலைநகரான எழில் கொஞ்சம் உறையூர். கரைபுரண்டு ஓடும் வற்றாக் காவேரியாறு. மேடும் பள்ளமுமாகத் தெரியும் நெடிய வெண்மணற் பரப்பு. மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரண்டு வந்துகொண்டே இருந்தார்கள். வெண்மை நிறத்தில் எளிய ஆடையை உடுத்திக்கொண்டு வடக்கு நோக்கி அமர்ந்திருந்தார் அரசர். அவரைச் சுற்றிச் சதுரமாகச் சிறிய பள்ளம் தோண்டியிருந்தார்கள். அவர் அமர்ந்திருந்த மணல் மேட்டில் தாராளமாகத் தர்ப்பைப் புற்களைப் பரப்பியிருந்தார்கள். அனைவரின் முகத்திலும் சொல்லொணாச் சோகம். நேற்றுவரை அரச வாழ்வில் இன்புற்று மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து வந்த அரசன், இன்று தன் புதல்வர்களின் பேராசையால் தன் வாழ்வை வெறுத்து உண்ணா நோன்பு இருக்கத் துணிந்துவிட்டான் என்று பலரும் பலவாறு தங்களுக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டார்கள். அரசருடனே இருந்த புலவர் பெருமக்கள், நண்பர்கள், சுற்றத்தார் அனைவரும் அரசரை அங்கேவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் கண்ணீருடன் அங்கேயே இருந்தார்கள். இருள் கவியும் நேரம். ஒவ்வொருவராக அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள். தயங்கியபடி இருள் சூழ அரசரைப் பிரிய மனம் இல்லாமல் கீற்றாகத் துளி வெளிச்சம் அவரைச் சுற்றி இருந்தது.

கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கத் துணிந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்த புலவர் பிசிராந்தையார் அரசரைக் காண பாண்டிய நாட்டில் இருந்து புறப்பட்டுவிட்டார். காவிரி ஆற்றின் சுடுமணற் பரப்பில் பலரின் கால் தடயங்கள் பதிந்திருந்தன. அவைகளின் ஊடே இளங்கோச் சோழனின் காலடிப் பதிவுகளும் இருந்தன. அரசரை நேரில் பார்க்கத் துணிவில்லாமல் குற்ற உணர்ச்சியில் தயங்கியபடி யாரும் அறியாமல் தூரத்தே தனியாக நின்றுருந்தான். அப்போது மணற்குடு தாங்காமல் தடுமாறியபடி ஒருவர் அங்கே வந்துகொண்டிருந்தார். அரசரை இந்த நிலையில் கண்ட அவர், மனம் வெதும்பி கண்ணீர் விட்டமூதார். வெகு தொலைவில் இருந்து நடந்து வந்த களைப்பு அவர் முகத்தில் தெரிந்தது.

“உறையூரிலிருந்து உலகாளும் அரசருக்கெல்லாம் அரசனான

கோப்பெருஞ்சோழனே! எயிற்றியினார், பொத்தியார் புலவர்கள் சூழ சிறப்புடன் வாழ்ந்த பெருமானே! இயல், இசை, நாடகம் வளர்த்த வித்தகனே! எனை எங்கனம் மறந்து நீ மட்டும் தனியாக வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கத் துணிந்தாய்? இது எப்படி உனக்குச் சாத்தியமாயிற்று?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அரசரின் அருகில் ஏற்கெனவே அவருக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் வந்தமர்ந்து வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கத் துணிந்தார்.

இவை அனைத்தையும் தூரத்தில் இருந்து பார்த்த இளங்கோச் சோழன் வந்திருப்பது அரசரின் உயிர் நண்பன் பிசிராந்தையார் என்பதை அறிந்தான். அரசரை இது நாள் வரை நேரில் சந்திக்காமல் அவரின் நல்ல பண்புகளைக் கேட்டறிந்து அவர் மேல் கொண்ட நட்பால் உயிர் விடத் துணிந்த பாண்டிய நாட்டுப் புலவர் ஒருபுறம். நாடாளும் பேராசையால் அன்பு செலுத்திய அரசரை வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கவைத்த புதல்வர்கள் மறுபுறம். இளங்கோச் சோழன் தன்னையும் புலவரையும் ஒருசேர வைத்துப் பார்க்க மனம் கூசினான். தந்தையின் இந்த முடிவிற்குத் தான் மட்டும்தான் முழுக்காரணம் என்று அந்த நொடியில் உணர்ந்தவன் முதன் முதலாகத் தந்தைக்காகக் கண்ணீர் சிந்தினான். சோகம் தாளாமல் மனமுருகி மானசீகமாகத் தன் தந்தையிடம் வருந்தி மன்னிப்பு கேட்ட அந்த நொடியிலேயே மன்னரின் உயிரும் மெல்லப் பிரிந்தது. சிலை போல அமர்ந்திருந்த மன்னரின் கண்களின் ஓரத்தில் திரண்டிருந்த கண்ணீர்த் துளி அஸ்தமன சூரியனின் ஒளியால் சிதறுண்டு விடியலின் முதல் வெளிச்சத்தை இளங்கோச் சோழனிற்கு அடையாளம் காண்பித்தது.

சில நாட்கள் கழித்து வடக்கிருந்து உயிர் நீத்த கோப்பெருஞ்சோழனின் நினைவாக எழுப்பிய நடுகல்லை வழிபட படைத் தலைவரின் மகள் மணியிடை வந்தாள். குளிர்ந்த காவிரி நீரினால் நடுகல்லைக் கழுவி நெய், சந்தனம் சாற்றி, வாசம் மிகுந்த மாலை பூட்டி, கொண்டு வந்த வரகரிசியையும், இறைச்சியையும் முன் படைத்து ஒரு முடிவு எடுப்பதற்குக் காத்திருப்பவள் போலக் கண்களை மூடி நீண்ட நேரம் நின்றாள். மெல்லிய இறைச்சலுடன் சென்று கொண்டிருந்த காவிரி ஆறு மணியிடைக்கு மட்டும் கேட்கும் வகையில் சாதகமான பதிலைக் கூற சிரித்தபடியே கண்களைத் திறந்தாள். நடுகல்லின் மேல் வைத்திருந்த பூ ஒன்று பீடத்தில் விழுந்தது. அதை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு தகப்பனாரிடம் தன் முடிவைக் கூற உற்சாகமாக வீடு திரும்பினாள். ■

“எழுத்திற்குள் ஆண்/பெண்/பிறர் என்ற அட்வணைக்குக்கீழ் இயங்க முடியாது”

கவிஞர் மு.முருகேஷ் மற்றும் கவிஞர் அ.வெண்ணிலாவுடனான நேர்காணல்

ஐயா.. உலக ஹைக்கூ மாநாட்டில் இடம்பெற்ற தமிழகத்தைச் சார்ந்த ஒரே படைப்பாளி. உங்கள் கவிதைகள் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு முனைவர் பட்டம் பெற்று இருக்கிறார்கள். இதற்குப் பின் உங்கள் உழைப்பு இருக்கிறது. அதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

எதையாவது எதிர்பார்த்துச் செய்யும் பணியில், அது கிடைக்காதபோது மிகுந்த மனச்சோர்வும் ஏமாற்றமுமே மிஞ்சும். ஆனால், நமக்குப் பிடித்த பணியை எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் நம் மனம் விரும்பியபடி செய்வதில் எப்போதுமே சோர்வு உண்டாகாது. எனது ஹைக்கூ தொடர்பான செயல்பாடுகள் எல்லாமே அவ்வகையானதுதான்.

ஹைக்கூ கவிதைகள் குறித்துப் பலரும் அறியும் வகையில் தமிழகம் முழுவதும் ஹைக்கூ பயிலரங்குகள் மற்றும் ஹைக்கூ கவிதைத் திருவிழாக்களை நடத்தியதும், 2000 ஆகஸ்ட்டில் ஹைக்கூ கவிதைக்கென்றே ‘இனிய ஹைக்கூ’ கவிதை இதழைத் தொடங்கி 20 இதழ்கள்வரை

நடத்தியதும் இப்படியான ஈடுபாட்டினால் விளைந்த செயல்களின்றி வேறில்லை.

தமிழின் முதல் ஹைக்கூ நூல் தொடங்கி, இன்றுவரை வெளியான ஹைக்கூ தொடர்பான நூல்கள் (ஹைக்கூ கவிதை நூல்கள் 400-க்கு மேல், ஹைக்கூ தொடர்பான நூல் 100-க்கு மேல்), நிகழ்வுகள், ஆய்வரங்குகள் என அனைத்தையும் தொகுத்துவருகின்றேன். 2005 ஆகஸ்ட்டில் நான் எழுதிய 160 ஹைக்கூ கவிதைகளைத் தோழர் எல்.பி.சாமி மலையாளத்தில் மொழிபெயர்க்க, ‘நிலாமுத்தம்’ எனும் நூலாக வெளியானது. இந்த நூல் கேரளாவிலுள்ள இடுக்கி மாவட்டத்தில் கட்டப்பனா எனும் நகரில் வெளியிடப்பட்டது.

கவிஞர் கலா ரமேஷ் ஒருங்கிணைப்பில் 2008-ஆம் ஆண்டில்(பிப்.23-25) உலக ஹைக்கூ கிளப்பின் ஒன்பதாவது மாநாடு பெங்களூருவில் நடைபெற்றது. அதில், தமிழில் ஹைக்கூ எழுதும் கவிஞர்கள் சார்பில் நான் பங்கேற்றேன். மாநாட்டில் நடைபெற்ற ஹைக்கூ கவிதைப் போட்டியில், நான் எழுதி,

அ.தியாகராஜன் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஒரு ஹைக்கூ கவிதை பரிசினை வென்று, அந்தக் கவிதை உலக மொழிகளிலெல்லாம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

2016-இல் குவைத்தில் நடைபெற்ற வளைகுடா வானம்பாடி கவிஞர்கள் சங்கத்தின் வெள்ளி விழா நிகழ்வில், எனது ஹைக்கூ செயல்பாடுகளுக்காக 'குறுக்கவிச் செல்வன்' எனும் விருதினை வழங்கிச் சிறப்பித்தனர். எனது ஹைக்கூ கவிதைகள் தெலுங்கு, மலையாளம், இந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

எனது ஹைக்கூ கவிதைகளை இதுவரை 5 மாணவர்கள் இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வும், இருவர் முனைவர் பட்ட ஆய்வும் செய்துள்ளனர். 'இனிய ஹைக்கூ' இதழ்கள் குறித்து கவிஞர் க.அம்சப்ரியா ஆய்வு செய்துள்ளார்.

'சரியான செயல்கள் நிலையான வெற்றியைத் தரும்' என்பதை இப்போதும் காலம் நிரூபித்து வருவதை, நானுமொரு பார்வையாளனாக நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

அம்மா.. உங்கள் 'ஒரு வகுப்பறையும் சில இளவரசிகளும்' கவிதையின் தாக்கமாகக் கழிப்பறை வசதி போதாத பள்ளிகளைக் கணக்கிட்டுக் கழிப்பறை வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்காக ஒன்பது லட்சம் ரூபாயை ஒதுக்கீடு செய்து வழங்கி இருக்கிறது அரசு. இதுபற்றி உங்கள் பார்வை என்ன? இந்தக் கவிதை எழுதும்போது உங்கள் மனநிலை என்னவாக இருந்தது?

பள்ளியில் பெண் பிள்ளைகளே இருப்பதால், அவர்களின் உடல் சார்ந்த பிரச்சனைகளை அடிக்கடி எதிர்கொள்ள வேண்டும். ஒருமுறை ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும் சிறு பெண், பள்ளியில் இருக்கும் நேரத்தில் பெரிய பிள்ளையாகிவிட்டது. ஏழாம் வகுப்பில் முதிர்ச்சியோடு இருக்கும் குழந்தைகளும் இருக்கும். அந்தக் குழந்தை கொஞ்சமும் குழந்தைத்தனம் மாறாமல் இருந்தது. உடன் இருக்கும் பிள்ளைகள்தான் பார்த்துச் சொன்னார்கள். எங்களிடம் வந்து சொல்லியவுடனே, வீட்டுக்குப் பேசி பெற்றோரை வந்து அழைத்துச் செல்லச் சொன்னோம்.

அந்தக் குழந்தையின் அப்பா வந்து அழைத்துச் செல்லும்போது, எனக்கு விதவிதமான மனநிலை. அந்தத் தந்தையின்

அப்போதைய மனநிலையை நினைத்தேன். தனக்கென்ன நடந்திருக்கிறது என்பதை உணராமல், பெயை எடுத்துக்கொண்டு தந்தையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, எங்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையின் பிம்பம் என் கண்களில் தங்கிப்போனது. கிளம்பும்போது, வகுப்பறையை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துச் சென்றது.

இனி மாதாந்திரச் சுழற்சியின்போது ஒவ்வொரு மாதமும் விடுப்பு எடுக்க முடியாது. பள்ளியில் எப்படி அந்தக் குழந்தை சமாளிக்கும், அப்படியான பெண்களுக்குப் பள்ளியின் சூழல், கழிப்பறை, தண்ணீர் வசதி இவையெல்லாம் எப்படி என்று சிந்தனை நீண்டதின் தொடர்ச்சியே, 'ஒரு வகுப்பறையும் சில இளவரசிகளும்' கவிதை ஆனந்த விகடன்ில் வெளியானது.

வெளியான வாரத்திலேயே அந்தக் கவிதையைப் படித்த அப்போதைய திருவண்ணாமலை மாவட்ட ஆட்சியர் டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன், இ.ஆ.ப. அவர்கள், தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு, பள்ளியின் கழிப்பறை தேவை குறித்துக் கேட்டறிந்தார். பன்னிரண்டு கழிப்பறைகள் கட்டும் அளவிற்குத்தான் எங்கள் பள்ளியில் இட வசதி இருந்தது. அதற்கான தொகை, ரூ.8.67 லட்சம் ரூபாய்க்கான காசோலை கொடுத்தார்.

நகரத்தின் மையத்தில் எங்கள் பள்ளி அமைந்திருக்கிறது. விளையாட்டில் திறமையான நல்ல மாணவிகள் எங்களிடம் இருக்கிறார்கள். ஆனால் விளையாட்டு மைதானம் கிடையாது. நீண்ட நாள் குறையைப் போக்க, பள்ளிக்கு ஒன்றே முக்கால் ஏக்கர் இடத்தை விளையாட்டு மைதானமாகக் கொடுத்தார்.

சமூகப் பிரச்சனையைப் பேசும் படைப்புகள், அதற்கான தீர்வையும் கொண்டு வரும்போது, எழுதிய கணத்தின் நிறைவு கிடைக்கிறது. அப்படியான முன்னுதாரணமான நடவடிக்கைக்கு, மு.ராஜேந்திரன் என்றென்றும் நினைவுகூரப்படுவார்.

ஐயா நீங்கள் கவிஞர், எழுத்தாளர் என்பதையும் தாண்டி சமச்சீர் பாடத்திட்டக் குழுவில் இடம்பெற்று, அதன் பணிகளில் ஈடுபட்டுப் பங்களிப்பு செய்திருக்கிறீர்கள். அதில் கிடைத்த அனுபவம் மற்றும் பாராட்டுப் பற்றி பகிர இயலுமா?

திருவண்ணாமலை மாவட்டத்தில் 'படிப்பும் இனிக்கும்' திட்ட மாவட்ட ஒருங்கிணைப்பாளராக பணி செய்துகொண்டிருந்த நாளில்தான், மாநில ஆசிரியர் பயிற்சி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் ரெ.இளங்கோவன், தமிழகப் பள்ளிக்கல்வி அமைச்சர் தங்கம் தென்னரசு ஆகியோரின் அழைப்பில் சமச்சீர்ப் பாடத்திட்டக் குழுவில் பணியாற்றும் பெருவாய்ப்பு கிடைக்கப் பெற்றேன்.

ஒன்றாம் வகுப்பு மற்றும் ஆறாம் வகுப்புகளுக்கான பாடங்களைத் தயாரிக்கும் பணியில் நான்கு மாதங்களுக்கும் மேலாகத் தொடர் பணி செய்யும் வாய்ப்பு. இரவு, பகல் தெரியாமல், நாள், கிழமை அறியாமல் சென்னையிலுள்ள ஆசிரியர் பயிற்சி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவன அலுவலகத்தில் வெண்ணிலா தலைமையின் கீழ் ஒரு குழுவாகச் செயல்பட்டோம். வெண்ணிலாவும் நானும் சென்னைக்குச் சென்றுவிட்டதால், எங்கள் குழந்தைகள் மூவரும் சிரமப்பட, ஒரு கட்டத்தில் குழந்தைகளையும் அழைத்துவந்து, இயக்குநரகத்திலேயே எல்லோரும் தங்கும் நிலை உருவானது.

சமச்சீர்ப் பாடத்திட்டத் தயாரிப்பில், பேரா.ச.மாடசாமி, எழுத்தாளர்கள் ச.தமிழ்ச்செல்வன், சு.வெங்கடேசன், கமலாலயன், அப்பணசாமி, கவிஞர் தெ.வெற்றிச்செல்வன், ஆய்வாளரும் விமர்சகருமான வ.கீதா, பேரா. கருணானந்தம், ஓவியர்கள் ட்ராட்ஸ்கி மருது, மாரீஸ்

ஆகியோரையும் அழைத்து, அவர்களின் ஆலோசனைகளையும் பங்களிப்பினையும் பெற்றோம். ஒன்றாம் வகுப்பு தமிழ், கணிதம், அறிவியல் பாடங்களில் நான் எழுதிய சிறுவர் பாடல்கள் இடம்பெற்றன. ஆறாம் வகுப்பு தமிழில் நான் எழுதிய மூன்று பாடங்கள் இடம்பெற்றன. ஆனால், நான் ஒரு ஆசிரியராக இல்லாத காரணத்தால் எனது பெயர் எந்த இடத்திலும் இடம்பெறவில்லை.

ஒன்றாம் வகுப்பு தமிழ்ப் பாடப்புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்த அன்றைய தமிழக முதல்வர்கலைஞர் மு.கருணாநிதி, அதில் இடம்பெற்றிருந்த 'யானை வருது...' எனும் நான் எழுதிய பாடலைப் படித்துவிட்டு, 'யானு எழுதினது..? அழ.வள்ளியப்பாவோட பாடல் மாதிரி ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. குழந்தைகளுக்கு இது மாதிரியான பாடல்கள் பிடிக்கும்...' என்று பாராட்டியதாகச் சொன்னார்கள். மூத்த தமிழறிஞரான முதல்வரின் பாராட்டைவிட வேறென்ன வேண்டும்..?

ஐயா.. ஆசிரியராக, கவிஞராக, பெரும் படைப்பாளராக இருக்கும் கவிஞர் அ.வெண்ணிலா அவர்கள் படைத்திருக்கும் படைப்புகளில் உங்களுக்குப் பிடித்தது எது? அவர்கள் எழுதிய கவிதைகளில் உங்களுக்குப் பிடித்த கவிதை பற்றிச் சொல்லுங்கள் ஐயா?

அ.வெண்ணிலாவின் அனைத்துப் படைப்புகளுக்கும் முதல் வாசகன் நான் என்பதே எனக்குப் பெருமையாக உள்ளது. எந்த ஒரு படைப்பையும் அரைகுறை மனதோடு அவர் எழுதுவதில்லை. நான்கு வரியிலான ஒரு

கவிதையானாலும் அது அவருக்குள் இயல்பாக வெளிவர வேண்டும் என்கிற மனமுடையவர்.

வெண்ணிலாவிடம் எனக்குப் பிடித்தது அவரது இயல்பான மொழிநடை. எதையும் வலிந்து திருகுமொழியில் எழுத விரும்பாதவர். 'இதுதான் நான்; இதுதான் என் எழுத்து' என்பதில் உறுதியானவர். கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த அவர் கதைக்கு வந்தபோது, பலரைப்போலவே நானும் வரவேற்றேன். தமிழின் ஆகச் சிறந்த கதைகளுள் ஒன்றென வெண்ணிலாவின் 'வெளிய' சிறுகதையைச் சொல்லலாம். கதையிலிருந்து அவர் உரைநடைக்கு வந்தபோது, எனக்கு அவ்வளவாக அதில் உடன்பாடில்லை. ஆனாலும், வெண்ணிலா அதையும் மிகுந்த அக்கறையுடனே செய்தார். பிறகு, வரலாறு தொடர்பான தேடலில் அவர் ஈடுபட்டார். பலரும் கொண்டாடிய, 2019 சென்னைப் புத்தகக் கண்காட்சியில் அதிகளவில் விற்பனையான 'கங்காபுரம்' நாவல் அப்படியானதொரு தேடலில் விளைந்த சிறந்த படைப்புதான் என்றாலும், வெண்ணிலாவின் எழுத்தின் உச்சம் இதைவிட இன்னும் உயரம் என்று உறுதியாகச் சொல்வேன்.

வெண்ணிலாவின் எல்லாப் படைப்புகளுமே பிடிக்குமென்றாலும், நீங்கள் கேட்டிருப்பதால் பிடித்த பல கவிதைகளுள் இதுவும் ஒன்றெனச் சொல்லலாம்.

'பேப்பர்காரன் வந்தால்
அப்பாவைக் கூப்பிடவும்,
கீரைக்காரி வந்தால்
அம்மாவைக் கூப்பிடவும்
கற்றுக்கொள்கிறது குழந்தை...
யாரும் கற்றுத் தராமலேயே.'

அம்மா, கவிஞர் மு.முருகேஷ் பயணத்தில் நீங்களும் முக்கியப் பங்காற்றி இருக்கிறீர்கள். அவர்களிடம் நீங்கள் இதைச் செய்திருக்கலாம்.. இதைச் செய்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று நினைத்ததுண்டா? அவரிடம் நீங்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கக்கூடிய படைப்பு எது?

நான் முருகேஷ்க்கு அறிமுகமாகும்போதே அவர் முற்போக்கு முகாமில் புகழ்பெற்றிருந்த கவிஞர். ஏராளமான நண்பர்கள். தான் இருந்த அமைப்பை முழுமையாகச் சார்ந்திருந்தவர். அவரின் எளிமையும் எல்லோருடனும் ஐக்கியமாகும் குணமும், எந்தச் சூழலுக்கும் பொருந்திப் போகும் பக்குவமும் மிக அரிய

குணம். தொடக்கக்கால அவரின் ஹைக்கூ கவிதைகள், தமிழ்க் கவிதை உலகிற்கே புது மாதிரியானவை.

அவர் இயங்க வேண்டிய தளங்களாக, நான் யோசித்ததைப் பற்றித் தொடர்ந்து சொல்லுவேன். நிறைய விவாதங்களும் வரும். ஆனால் வெளியிலிருந்து நானோ, யாரோ சொல்லுவதென்பது அவரவர் விருப்பம், எதிர்பார்ப்பு மட்டுமே. மனதளவில் அவரவர்கள் என்னவாக, விரும்பி, முழுமையாக இருக்கிறார்களோ அதுதான் அவர்களின் படைப்பு நிறைவு. முருகேஷ், ஹைக்கூ குறித்த சின்னச் செயல்பாடுகளில் கூட விவரிக்க முடியாத ஆழ்ந்த பிடிப்போடு செயல்படுவார். அவரின் நிறைவு அதில்தான் என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். இப்போதெல்லாம் நான் வேறு ஏதாவது எழுதுப்பா என்ற ஆலோசனைகளை விட்டுவிட்டேன்.

ஒரு கோடி வார்த்தை எழுதுபவர்களும், ஒரு நூறு வார்த்தை எழுதுபவர்களும் காலத்தின் முன்னால் ஒரே தராசில்தான் நிற்கப்போகிறார்கள். ஜப்பானிய ஜென் தத்துவவாதிகளைப்போல், முருகேஷ்க்கு வாழ்க்கை என்பதும் இலக்கியம் என்பதும் ஹைக்கூதான். நானாறு ஆண்டுகள் கடந்தும்

ஜப்பானிய ஹைக்கூக்கள், நம் தோட்டத்து வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப் போல நம்மைக் கவர்கின்றன. ஹைக்கூ தோட்டத்தில் முருகேஷின் பட்டாம்பூச்சி, என்றென்றும் வண்ணமிழக்காமல் தேனெடுத்துக் கொண்டிருக்கட்டும். அதுதான் என் விருப்பமும்.

இலக்கியம் சார்ந்த மாநாடுகள் பலவற்றில் கலந்துகொள்கிறீர்கள். அங்கு தமிழுக்கான, தமிழ் மொழி சார்ந்த படைப்புக்கான வரவேற்பு எவ்வாறு உள்ளது? அங்கு வருகை தரும் பல்வேறு மொழி ஆளுமைகளில் உங்களைக் கவர்ந்த பிற மொழிப் பெண் ஆளுமைகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்....

இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களில் நடைபெறும் இலக்கியச் சந்திப்புகள் என்று இதை நான் புரிந்துகொள்கிறேன். பங்கேற்பவர்கள் அனைவருமே மற்ற மொழிப் படைப்புகளையும், புதிய போக்குகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள ஆவலாகவே இருப்பார்கள். தமிழகம் தவிர, பிற மொழிப் படைப்பாளிகளில் பெரும்பான்மையோர் அவர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமானவர்களாக இருப்பார்கள். ஒவ்வொருவரின் சிறந்த படைப்புகள் பிற இந்திய மொழிகளிலோ, ஆங்கிலத்திலோ மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கும். அவரவர்களது மொழிகளில் வெளியாகும் முக்கியப் படைப்புகளைப் பற்றி, அனைவருமே அறிந்திருப்பார்கள். அவர்களுக்குள் இலக்கியம் சார்ந்த உரையாடலை முன்னெடுப்பதற்கான எல்லாச் சாளரங்களும் திறந்தே இருக்கும்.

தமிழைப் பொறுத்தவரை, அவர்கள் நம் பெயர் தொடங்கி, நம் சமகால முக்கியப் படைப்பாளிகள் வரை எல்லாரையும் கேட்டறிய வேண்டும். நான் சந்தித்தவரை அவர்களுக்கு ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன், நா.பார்த்தசாரதி, நீல.பத்மநாபன், சுந்தர ராமசாமி போன்ற ஒன்றிருவரைத் தெரிந்திருக்கும். நமக்குக் காளிதாஸ் முதல் பிரேமச்சந்த் வரை தெரியும். அவர்களுக்குத் திருவள்ளூர், பாரதி, பாரதிதாசன் தெரியாது. சமகால இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி முழுமையான வெற்றிடம்தான். தற்கால இலக்கியச் சந்திப்புகளில் கலந்துகொள்கிற படைப்பாளிகள் சிலரின் பெயரைத் தெரிந்துவைத்திருப்பார்கள், அவ்வளவுதான். தாமரைஇலைத்தண்ணீர்போல்நாம் யாருடனும் ஓட்ட முடியாமல் திரும்ப வேண்டியதுதான்.

ஆங்கிலமும் தெரியவில்லையென்றால் நடக்கும் நிகழ்வுகளையும் அறியாமல் திரும்பி வர வேண்டும்.

பெண் என்பதால், பெண் படைப்பாளி, பெண் எழுத்து என்று மரத்தைச் சுற்றி விளையாடுவதுபோல் கேள்வி, பெண்ணைச் சுற்றியே ஓட வேண்டுமா என்ன? நான் பெண்ணாயிருப்பது என்பாலினம். எழுத்திற்குள் ஆண்/பெண்/பிறர் என்ற அட்டவணைக்குக்கீழ் இயங்க முடியாது.

தமிழுக்கான பணி செய்ததில் நீங்கள் திடகாத்திரமான படைப்பாளியாகச் செவ்வனே செய்து இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கான அங்கீகாரம், கிடைத்து உள்ளதாக உணர்கிறீர்களா? சாகித்திய அகாதெமி போன்ற விருதுகள் நேரடியாகப் பெண்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே? அதுபற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

உண்மையில் பணி செய்த படைப்பாளிகள், சிறந்த பங்களிப்புகள் எல்லாம் அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அங்கீகாரம் பெற்றவை எல்லாம் ஆகச் சிறந்தவை என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. அர்ப்பணிப்பு மிக்க பணிகள் ஒருபோதும் சார்புகொண்ட அங்கீகாரங்களை எதிர்நோக்கி இருப்பதில்லை. இரண்டுமே தனித்தனிப் பாதைகள். எங்காவது அவை சந்தித்துக் கொண்டால், மிக நல்லது. பெருந்திரள் மக்கள் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளலாம். எல்லா விருதுகள், அங்கீகாரங்களுக்கும் இது பொருந்தும்.

ஐயா.. கடிதப் போக்குவரத்து இருந்த காலகட்டத்தில் கவிஞர் வெண்ணிலா அவர்களுக்கு முதன்முதலாக தாங்கள் எழுதிய கடிதத்தின் வார்த்தைகள் ஞாபகம் உள்ளதா? உங்கள் கடிதத்திற்கு அவர்களிடமிருந்து வந்த பதில் நினைவில் உள்ளதா? அற்புதமான உங்கள் காதல் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.

இந்தக் கேள்வியைப் படிக்கும்போதே என் மனம் அந்தத் தொண்ணூறுகளை நோக்கி வேகமாக ஓடுகிறது. முதலில், வெண்ணிலாவை என் மனசுக்கு நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்ததே அவரது கடிதங்கள்தான். அதில், அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் அன்பும் காதலும் ஈரமும் உயிர்ப்பும் இப்போது நினைத்தாலும் என்னை இளக வைக்கின்றன.

தொலைபேசி வசதி கிட்டாமலும், செல்போன் சாத்தான் இல்லாமலும் இருந்த அந்த நாள்களில் ஒரு நாளைக்கு ஒரு கடிதம்,

சில நாள்களில் இரண்டு கடிதங்களாவது (ஒன்று அஞ்சலில், மற்றொன்று கூரியரில்) வெண்ணிலாவிடமிருந்து எனக்கு வந்து சேரும். மல்லிகை, முல்லைப் பூக்களின் இதழ்களையும் கடிதங்களில் வைத்து அனுப்பும் வெண்ணிலாவின் கடிதங்களையெல்லாம் ஒரு பொக்கிஷம்போல் பாதுகாத்தேன். இந்தக் கடிதங்கள் பற்றி 'ஆனந்த விகடன்' இதழில் எழுத்தாளர் பாஸ்கர் சக்தி ஒரு சிறிய அறிமுகத்தை எழுதினார். இதனைப் படித்த பலரும், 'அந்தக் கடிதங்களை நூலாக்கலாமே..' என்றனர்.

2000-த்தில் வெண்ணிலா எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் 'கனவிருந்த கூடு' எனும் நூலாக வந்தது. இதுவரை பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ள அந்த நூல், காதல் கடிதங்கள் என்பதாக மட்டுமில்லாமல், ஒரு பெண் மனதின் இயல்பான வாழ்வியல் பதிவுகள் எனும் வகையில் இப்போதும் பலரின் பாராட்டுகளைப் பெற்றுவருகிறது.

அம்மா இறுதியாக ஒரு வினா.. கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல் என தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் எல்லாத் தளங்களிலும்

உங்கள் பங்களிப்பு உள்ளன. எதில் நிறைவாகச் செய்து இருக்கிறோம் என உணர்கிறீர்கள்? அதில் நீங்கள் சந்தித்த சவால்கள் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா?

எழுத விரும்பும் படைப்பின் மையம்தான் படைப்பின் வடிவத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. உடன் நம்மை இழுத்துச் செல்லும் படைப்பின் உணர்வெழுச்சியும். "எதைப் பற்றியும் எழுதுகிறாய், என்னைப் பற்றியும் எழுதேன். தினம் தினம் கெஞ்சுகிறாய். மழை பற்றி எழுதுவது சுகமா? மழையில் நனைவது சுகமா?" என்ற இந்தக் கவிதையை என்னால் ஒரு சிறுகதையாகவோ, கட்டுரையாகவோ நீட்டிக்க முடியாது. கங்காபுரம் நாவலைப் பத்து வரிக் கவிதையாகச் சுருக்கி எழுத முடியாது. கவிதைக்கான உணர்வெழுச்சியும், மற்ற படைப்புகளுக்கான உணர்வெழுச்சியும் முற்றிலும் வேறு. நாள் முழுக்கத் திட்டமிட்டு, நின்று நிதானமாகச் சிந்தித்து, தீவிரமாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, தலை முடியை லேசாக வருடிச் செல்லும் மென்காற்றைப் போலவோ, முகத்தில் விழும் முதல் திவலை மழை தரும் குதூகலம் போலவோ, சட்டென்று பின்பக்கமிருந்து அணைத்து முத்தம் கொடுக்கும் காதலனின் முத்தம் போலவோ, குழந்தையின் உள்ளங்கால் மென்மையைப் போலவோ கவிதை என் மனதின் மென்பகுதி.

ஒவ்வொரு படைப்புமே நிறைவுதான். நிறைவு தராத படைப்புகளை நான் பிரசுரிப்பதில்லை.

வரலாறு எழுதுவது சவால் நிறைந்தது. புனைவையும் வரலாற்றையும் கையாள்வதில் மிகுந்த நுட்பம் வேண்டியிருக்கிறது. பொறுப்புணர்வும் வேண்டும். தகவல் பிழைகள், வரலாற்றுத் திரிபுகள், வரலாற்றுப் புரட்டு இவைகளையெல்லாம் கவனமாகத் தவிர்க்கத் தெரிய வேண்டும்.

சவால்கள், நீண்ட காலம், அதிக உழைப்பு இவையெல்லாம் இருந்தாலும் வரலாற்றை எழுதுவதை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். என் சொற்களின் வழியாக, பல நூறு ஆண்டுகளை வரலாற்றின்பக்கங்களில் இருக்கும் மனிதர்களை ரத்தமும் சதையுமாக நடமாட விடுகிறேன் என்பது எவ்வளவு உன்னதமான தருணம். அந்த நெகிழ்ச்சிக்காக நான் எப்பொழுதுமே சவால்களை விரும்பி ஏற்கிறேன்.

இலக்கல்ல வாழ்க்கை.. இலக்கை நோக்கிய பயணமே வாழ்க்கை என்பது புத்தரின் வாக்கு. ஆம்... வாழ்க்கை முழுக்க பயணங்களால் நிறைந்ததே இந்தச் சுழற்சி.

ஆதாம் ஏவாள் வழியாகட்டும்.. பெருவெடிப்பின் துளியாகட்டும்.. நம் கைக்குள் அடங்காத பெருவாழ்வின் சிறு தோற்றமே இந்த உயிரும் உடலும்.. இன்னபிற மாயங்களும். மாயங்களால் நெய்யப்பட்ட பூமியின் பிரதான மரம்ங்களின் உருவமாகவே நமது சுற்றதும் இருக்கிறது என்பதே கல்லாததன் பெரும் விளைவுகளின் ஆகாயம் என விரிந்து கிடக்கும் கண்டங்களின் காட்சிகளற்ற பெரும் விரிப்பு. சுற்றது கை அளவு என்று பெரியோர்கள் சும்மாவா சொன்னார்கள்.. நம் சிந்தைக்கு அகப்படாத சூட்சுமக் குறியீடுகளின் வழியே நாம் எங்கும் செல்ல முடியாத தூரங்கள் நம் பக்கத்திலேயே இருப்பதுதான் இந்தப் பிறவியின் முழு சந்தேகம்.

மீண்டும் ஒருமுறை தலை சுற்றியது. இம்முறை.. சுற்றிச் சுற்றிச் சுற்றவில்லை.. பூமியைப் போல. அது பூமியைப் போலவே சுற்றிக்கொண்டிருப்பதில் கொஞ்சம் ஆறுதல். அடிக்கடி ஆகாயம் நோக்கும் வெறித்த கண்கள்.. எனது மொட்டைமாடி கனவெங்கும் என் சந்தேகமே சிறகு விரிக்கும். அப்படி படம் பார்த்த பிறகு.. நீண்ட நெடிய நடையில் அல்லது புரண்டு படுத்தலில்.. ஒன்று தோன்றுகிறது. அது தோன்றலின் தொடர்ச்சியாகவே இருக்கலாம்.

இந்தப் பயணங்கள்.. எதற்காக..?

பயணங்களின் ஊடாகவேதான் நம் ஒவ்வொரு நாளும் பயணிப்பதை நன்றாக விளங்க முடிகிறது. விளக்க முடியுமா என்பதுதான் நீட்சியின் தொடர்ச்சி அல்லது தொடர்ச்சியின் நீட்சி.

சிந்தையின் பயணம் தொடரத்தொடர, அது ஒரு கட்டத்தில் நேற்றைக்குப் பயணம் செய்தால் அல்லது

நாளானக்குப் பயணம் செய்தால்.. என்று யோசிக்கத் தொடங்கியது. எதிர்காலம் என்பது நாளான மட்டுமல்ல.. நாளான மறுநாளான்தான். கடந்த காலம் என்பதும் நேற்று மட்டுமல்ல.. நேற்றைக்கு முந்தைய நாளான்தான். ஒருவேளை இந்தப் பூமி சுற்றுவதைவிட வேகமாக முன்னோக்கி நாம் சுற்றினால் நம் எதிர்காலத்துக்குள் போய் நின்றுவிடலாம். ஆனால் அங்கும் பூமி சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் என்பதுதான் நிதர்சனம்.

'இன்று நேற்று நாளான' படத்தில் ஒரு விதியைப்படம் ஆரம்பிக்கும் தருணத்திலேயே சொல்லிவிடுவார்கள். "நிகழ்காலம் மட்டும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லை.. கடந்தகாலமும் எதிர்காலமும் தான்" என்று. அதைத் தீவிரமாக யோசித்தால்.. தலை வலித்து மூலையில் படுத்துத் தூங்கலாம் போலத்தான் இருக்கிறது. தூக்கம் என்பதே ஓய்வுக்குத்தானே. பயணங்களில் ஓய்வேது..! ஓய்ந்து போவது மரணம் மட்டுமே.

சரி கதைக்கு வருகிறேன்.

நீங்கள்.. உங்களையே காதலித்தால்... அதனால் உங்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தை நீங்களாகவே இருந்தால்.. அந்தக் குழந்தை வளரும் பட்சத்தில் அதற்கு ஆண் பெண் இருபால் உணர்வுகளும் உறுப்புக்களும் உடலுக்குள் இருந்தால்.. ஒரு கட்டத்தில் பெண்ணாகிய நீங்கள் ஆணாக மாற வேண்டிய சூழல் வந்தால்.. அப்படி மாறிய பின் உங்கள் கதையை உங்களிடமே கூறினால்.. உங்கள் கதையைக் கேட்கும் நீங்கள் உங்களை உங்கள் கடந்தகாலத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றால்.. அங்கு உங்களை உங்களால் காதலிக்கப்படுவதை மறைந்து நின்று நீங்களே பார்த்தால்.. சரி கடைசியில் நீங்களே உங்களைச் சுட்டுக் கொன்றால்...? ஆம்... கதை இதுதான். நீங்களே உங்களைத் தேடுதலே.. அது காதலுக்காக இருக்கட்டும்.. காமத்துக்காக இருக்கட்டும்.. குழந்தைக்காக இருக்கட்டும்.. பாம்பைப் பவராக இருக்கட்டும்... பாம்பை வைக்கும் முன்

அதைக் கண்டுபிடித்துத் தடுப்பதாக இருக்கட்டும்.. அனைத்துமே நீங்களே....

ஜேன்... அநாதை இல்லத்தில் வளரும் சுட்டிப் பெண்... கோபம் கொள்கிறாள்... யோசிக்கிறாள்... தனிமைக்குள் தவிர்கிறாள்... சண்டை போடுகிறாள்... மற்ற பிள்ளைகள் விளையாடக்கொண்டிருக்கும்போது அவள் விண்வெளி தொடர்பான புத்தகம் படிக்கிறாள்.. வளர்கிறாள்.. பெரியவளாகிறாள். ஒரு நிறுவனம் அவளை விண்வெளி அனுப்ப முயற்சிகள் எடுக்கின்றது. அவளும் ஆர்வத்தோடு அனைத்துத் தேர்வுகளிலும் கலந்துகொண்டு இதுவரை யாருமே எடுக்காத அளவுக்கு மதிப்பெண்கள் எடுக்கிறாள். எதற்கும் சளைப்பதில்லை. அப்படி எடுக்கப்படும் ஒரு டெஸ்டில் காரணமே சொல்லப்படாமல் அவளை நிராகரிக்கிறது நிறுவனம். ஆனால் அவளை வேறு ஒரு திட்டத்துக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதற்கிடையில் அவள் கர்ப்பமாகிறாள். குழந்தையும் பிறக்கிறது. அந்தக் குழந்தை இரண்டு வாரங்களில் காணாமலும் போகிறது. அந்தச் சமயத்தில்தான்... மருத்துவர், ஜேனிடம் வந்து, 'உன் உடலில் ஆண் பெண் இரண்டு உறுப்புகளும் இருக்கின்றன. பெண் உறுப்புகள் அதிக ரத்தப் போக்கினாலும் மற்ற இதர பிரச்சினைகளாலும் சிதைந்துவிட்டன.. விட்டால் உன் உயிருக்கே ஆபத்து.. ஆகையால் அடுத்தடுத்துச் சில அறுவை சிகிச்சைகளால் உன்னை ஆணாக மாற்றிவிடுகிறோம். குறைந்தபட்சம் வாழ்வாவது முடியும்..' என்று கூறுகிறார். அழகையை அடக்கிக்கொண்டு அப்படியே மாறுகிறாள்.

கிட்டத்தட்ட ஆணின் உருவம் உடல் மொழியோடு அவள் மது அருந்த வரும் பாரில் பார்மேன் ஆகப் பணிபுரியும் ஆளின் அறிமுகத்தோடுதான் கதையே ஆரம்பிக்கிறது. முழுக்க முழுக்க ஒரு அரை மணி நேரம் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். கதை நகருகிறது. அங்கு பேச்சுவாக்கில் இருவரும் பேசிப் பழகி, 'பெண் தன்மை பற்றி என்னிடமே கேட்கிறாயா?' என்ற ஒருவகை நியாயப்படுத்தலின் கூற்றாக, தன் கதையை மெல்ல மெல்ல அடுக்குகிறாள் ஜேன்.

எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது.. என் அப்பா அம்மா ஏன் என்னைக் கைவிட்டார்கள் என்ற பயணத்தின் முதல் படியின் கேள்வியோடு சுய பச்சாதாபப் பார்வையோடுதான் கதையை முடிக்கிறாள். அதற்கு முன்.. என்னை ஏமாற்றிக் குழந்தையும் கொடுத்துப்போன அவன் யாரென்று தெரியவில்லை என்று தவிக்கிறாள்.

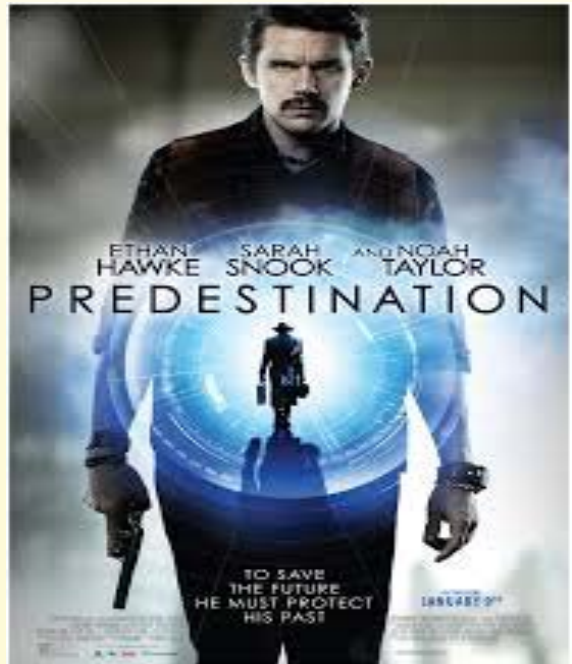
பார்மேன்.. இதழோரப் புன்னகையோடு "நான் அவனை உனக்குக் காட்டுகிறேன்..." என்கிறான். புரியாத ஜேனை.. தன் டைம் மெசின் மூலமாகக் கடந்தகாலத்துக்குள் அழைத்துச் செல்கிறான். அது ஆணாக மாறிவிட்ட "ஜேன்..." அதாவது ஆணான பின் "ஜான்".

தன்னை ஏமாற்றிய அந்த ஆணுக்காகக் காத்திருக்கிறான். அப்போது இரவு கல்லூரி முடிந்து, ஜேன்... (ஏற்கனவே நடந்தவை) வெளியே வருகிறாள். ஜேனும் ஜானும்... ஒருவர் மேல் ஒருவர் தெரியாமல் முட்டிக்கொள்கிறார்கள். ஜேனைப் பார்த்ததும் ஜானுக்கு அத்தனை அதிர்ச்சி.... அதாவது தன் அழகில் தானே மயங்குகிறான். தன்னால் அதிகமாக விரும்பப்பட்ட தன் பெண் உடல் தன் கண் முன்னே நிற்பதில், நின்று சிரிப்பதில், பேசுவதில், இதழ் சிவந்து அசைவதில் அதிசயித்து இமை மூடாமல் ரசிக்கிறான். அவளும் கிட்டத்தட்ட தன்னைப் போலவே ஒரு ஆண் தன் முன்னால் நிற்பதைக் கண்டு மெல்லச் சலனப்படுகிறாள்.

(ஜேன் பார்மேனிடம் கதை சொல்லும்போது எதிர்காலத்திலிருந்து வந்து தன் மீது மோதி.. பேசிப் புன்னகைக்கும் ஜானை நமக்குக் காட்டுவது இல்லை... இப்போதுதான் நமக்கும் தெரிகிறது.)

ஜான், தான் தேடி வந்த ஆணை விட்டுவிட்டு எதிரே நிற்கும் கடந்தகால, தான் அதாவது ஜேனின் மேலேயே காதலில் வீழ்கிறான். அவளும் அப்படியே.. ஒரு கட்டத்தில் இருவரும் ஒரு காருக்குள் இணைகிறார்கள். இவை அனைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பார்மேன் எல்லாம் முன்னமே தெரியும் என்பது போலப் பார்த்து மெல்லப் புன்னகைக்கிறான். அந்த வரும் 1964.

பார்மேன் 1965க்குச் சென்று ஜேனுக்குப் பிறந்த குழந்தையைக் கடத்திச் சென்று 1945இல் ஒரு அநாதை இல்லத்தின் வாசலில் போட்டுவிட்டு வருகிறான்.

அங்குதான் ஜேன் என்று பெயரிடப்பட்டு அந்தக் குழந்தை வளருகிறது.

(இந்தக் கதையைத்தான் பார்மேனிடம் ஜான் என்ற ஆணாக மாறின ஜேன் கூறிக்கொண்டிருக்கிறாள்.)

மீண்டும் 1964க்கு வரும் பார்மன் ஜானைக் கூட்டிக்கொண்டு எதிர்காலத்துக்கே சென்றுவிடுகிறான். அப்போதுதான் ஜானுக்குப் புரிகிறது. ஏன் நமக்கும் கூட... எதிர்காலத்தில் இருந்த ஜான் நிகழ்காலத்துக்கு வந்து நிகழ்காலத்தில் இருக்கும் ஜேனாகிய தன்னையே காதலித்துக் குழந்தையும் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.. (போக வேண்டும் என்பது விதி. பார்மேன் அழைத்துச் செல்கிறான்...) நிகழ்காலத்தில் இருக்கும் ஜேன்.. தன்னை ஏமாற்றியவன் யார் என்று தெரியாமல் (எதிர்காலத்துக்குக் காலப்போக்கில் வந்த பிறகு அல்லது டைம் மெசின் மூலமாக வந்த பிறகுதானே தன்னைக் காதலித்து தான் என்றே அவளுக்குத் தெரியும்.. இப்போது தெரியாதல்லவா..) அவனைத் தான் ஆணான பின்னாலும் தேடிப் போகும் கால பயணத்தில்தான் இந்த முடிச்சுகள் அவிழ்க்கப்படுகின்றன. அதாவது தன்னுடன் இணைந்தது 'தன்' எதிர்கால 'தான்' என்று தெரிய வருகிறது. தங்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைதான் 1945க்குக் கொண்டு சென்று அநாதை இல்லத்தில் வளர்ந்த "தான்" என்று, எல்லாம் விளங்குகிறது. கதை இப்படியே போய்க்கொண்டிருக்கையிலும்.. இன்னும் பாம் வைத்தவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திணறும் சமயத்தில்தான் இறுதி முடிச்சும் அவிழ்க்கப்படுகிறது.

பார்மேனாக வரும் ஆளும் இப்போது 'அன்மாரிட் மதர்' என்ற பெயரில் உண்மைக் கதைகளை எழுதிக்கொண்டிருப்பதும், விபத்துக்களை.. திட்டமிட்ட அசம்பாவிதங்களை முன்னமே கண்டுபிடித்துச் (காலம் கடந்து) செயலிழக்கச் செய்யும் ஏஜென்டும் தானே என்பதும் அது எதிர்கால தான் என்பதும்.. விளங்குகிறது.

(விண்வெளிக்கு அனுமதி மறுத்த நிறுவனம் வேற வேலை தருகிறேன் என்று கூறிய வேலைதான் இந்த வேலை...)

இப்படி அனைத்தும் விளங்கிக்கொள்ளும் இடம்தான் படத்தில் வரும் முதல் காட்சி. ஆனால் அதுதான் படத்தின் மிகப் பெரிய முடிச்சை உள்வாங்கிக்கொண்டு ஆரம்பித்து வைக்கிறது ஒரு காலத்தின் கதையை.

ஆம்.. ஜேனுக்கும் ஜேனுக்கும் நடக்கும் சண்டையில் ஒரு ஜேன் முகம் வெந்து பல மாற்று அறுவை சிகிச்சைகளில் முகமே மாறிவிடுகிறது. அதாவது ஜானுடன் பேசிக்கொண்டும் அவனைக் கால இயந்திரத்தில் முன் பின்னாகப் பயணிக்க வைத்ததுமான பார்மேனின் முகம் அது. இறுதியில் ஒரு வழியாக பாம் வைத்தவனைக் கண்டுபிடித்தும்

விடுகிறான் ஜான் (பார்மேன்). ஆனால் அந்தக் குற்றவாளியும் அவனே என்பதுதான் எதிர்கால முடிச்சு. எதிர்காலத்துக்குச் சென்று அடிக்கடி கால இயந்திரத்தை உபயோகப்படுத்தியதால் ஒரு கை வராமல் உடல் நலிவுற்று அமர்ந்திருக்கும் எதிர்காலத் தன்னை (சரி தவறுகள் பற்றிய பல உரையாடல்களுக்குப் பின் நன்றாக யோசித்தே. கண்டிப்பாக எதிர்காலச் சக்கரத்தில் இன்று சுடப் போகும் "தான்" சுடப்படப்போகும் "தானாக" எதிரே அமர்ந்து இருக்கவும்.. எதிரே இதே போலக் கடந்தகால "தான்" வந்து துப்பாக்கி நீட்டிச்சுடப்போகும் சம்பவங்கள் மீண்டும் தன் வாழ்வில் நடந்தாலும் பரவாயில்லை என்று) இப்போது கொன்றுவிடுகிறான்.

பின் அதே உண்மைக்கதையை எழுதி முடிக்கையில் "ஜேன்" என்று பெயரிட்டுப் பின் அதை அழித்து "ஜான்" என்று எழுதிவிட்டு எழுப்போதுதான் அவனின் நெஞ்சு வயிறு பகுதிகளில் இருக்கும் அறுவை சிகிச்சைக்கான தழும்புகள் காட்டப்படுகின்றன. அப்போதுதான் நமக்கு இந்தப் பார்மேனும் ஜானும் ஜேன்தான் என்று புரிகிறது. அப்போதுதான் ஜானின் முகம் எரியும் முதல் காட்சி நம் மனதின் முன்னே விரிகிறது. அப்போதுதான் படம் முழுக்க விளங்குகிறது...

அட்டகாசமான திரைக்கதை. மிகவும் சிரமம் கொண்ட நகருதல். கொஞ்சம் குழம்பினாலும் மிகப் பெரிய குழப்பத்தைக் கொண்டு சேர்த்துவிடும் கிளைக் கதைகள் கொண்ட கதை. நேரான அணுகுமுறையில் மிகத் தெளிவான பிரமிக்கின்ற படைப்பு இந்தப் "பிரிடெஸ்டினைசன்".

படம் பார்த்து முடிக்கையில், இது லாஜிக்கே இல்லாத கதைதான் என்று ஒரு துளி கூட மனதில் எழவில்லை. இதுவே இக்கதையின் மாபெரும் வெற்றி. மனிதன் அகம் கணக்கிடமுடியாத ஆழம் மிக்கது. அதற்குள் ஒரு ஆண், ஒரு பெண், ஒரு குழந்தை, ஒரு குற்றவாளி, ஒரு நல்லவன், ஒரு தேடல் கொண்டவன், ஒரு அறிவாளி, ஒரு முட்டாளர், ஒரு சோம்பேறி, ஒரு தலைவன், ஒரு உணர்ந்தவன், ஒரு ஒன்றுமேயில்லாதவன்.. என்று நிறைய ஒருவன் இருந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவராகக் காலத்தின் கையில் அகப்படுவதே சரி.. ஒரே சமயத்தில் அகப்பட்டால்... அதுதான் பிரிடெஸ்டினைசன்.

திரைப்படம் : பிரிடெஸ்டினைசன்

இயக்குநர்கள் : Michael Spierig, Peter Spierig (Brothers)

மொழி : ஆங்கிலம்

ஆண்டு : 2014

கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான்

அற்புதமான கொடையாகும். கஸல், ஹைக்கூ, மரபுக்கவிதை மற்றும் புதுக்கவிதை என அவர் எவரும் பேசாத விஷயங்களை அதிகம் பேசியிருப்பார். அவர் குறித்த நேர்காணல் காணொளி ஒன்றில் பாஷோ கவிதை ஒன்றை மேற்கோள் காட்டிப் பேசியிருப்பார்.

அழகிய குளம்

தாவியது தவளை

பளக் சப்தம்

இந்த ஹைக்கூ கவிதை உலகம் முழுவதும் கொண்டாடப்பட்ட கவிதையாகும். அதற்குக் கவிக்கோ அவர்கள் 'குளம் என்பது நாம் வாழும் சமூகம் ஆகும், அதில் பிரச்சனைகள் தவளையைப்போல் வந்து வந்து விழும். அதில் ஏற்படும் சப்தத்தால் உருவாகும் அலை சில நேரங்களில் தோன்றி அடங்கும், மீண்டும் உருவாகும்' என்றார். அதற்கு ஜல்லிக்கட்டு பிரச்சனை ஏற்படுத்தி உள்ள விளைவுகளைக் கூறி 'அது தோன்றி அடங்கிவிட்டது, மீண்டும் பிரச்சனைகள் வரும்' என்று கூறினார். அவர் கூறியது போல் இன்று சந்திக்கும் வைரல் தொடர்பான பிரச்சனை இப்படித்தான் அலை அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அவர் கவிதைகள் இன்றும் இளமையாக என்னோடு பேசிவருகிறது. வரும் காலத்திலும் அதே இளமையுடன் பேசும்.

குழந்தைகளைப் பற்றிய அவருடைய கவிதை ஒன்று என்னை நெகிழ்ச்செய்கிறது.

"புத்தகங்களே புத்தகங்களே

குழந்தைகளை

கிழித்துவீடாதீர்கள்"

இதில் நமது இந்தியக் கல்விமுறையின் கற்பித்தலில் உள்ள சிக்கலும் புரிகிறது.

அவர் கவியரங்கக் கவிஞர் என்பதால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். நாங்களும் புதுவையில் தொடர்ந்து கவியரங்கத்தில் கவிபாடுவதுண்டு. அவர் கலப்படம் என்ற

அம்மி கொத்த சிற்பி எதற்கு என இலக்கியக் கொள்கையில் தடுமாறாமல் கடைசி வரை நின்றவர் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான். கடைசிவரை எளிமையாகவும் அன்பாகவும் நிறைய படைப்பாளிகளை உருவாக்கியவர்.

"மனிதன் எழுத்தைப் போன்றவன். அவன் மற்ற மனிதர்களோடு அச்சுக்கோத்துக்கொண்டு வாக்கியமாகும் போதுதான் அர்த்தம் பெறுகிறான்" என்கிறார் ஆறாவது விரலில் கவிக்கோ. நான் இன்று வரை கேள்விப்பட்டிருந்தது சிவராத்திரி என்ற ஆன்மீக வழிபாட்டைத்தான், ஆனால் அவர் வாணியம்பாடியில் நடத்திய கவிராத்திரி என்ற நிகழ்ச்சி தமிழ் உலகிற்கு மிகவும்

தலைப்பில் கவிபாடியதை எழுத்து வாயிலாக ஒன்று..
அறிந்தேன். அதில் அவர்,

கலப்படத்தைப் பற்றி
கவிதை எழுத நினைத்தேன்
பேனாவைத் திறந்தேன்
பேனா எழுதவில்லை

சற்று மௌனமாக இருந்துவிட்டு மீண்டும் ஒருமுறை கவிதையை வாசிக்கிறார்..

இறுதியில் 'மையிலும் கலப்படம்' எனச் சேர்க்கிறார்.

நீண்ட கரவொலிக்குப் பின்னால் மீண்டும்
சுண்ணாம்பை
வெண்ணெய் என்று
பழகிவிட்டோம்

இனி
வெண்ணெய்யே கிடைத்தாலும்
அதை வெற்றிலையில்ல்தான் தடவுவோம்

என்று இனிமையான தமிழ் அரங்கத்தைத் தன் அழகான சொல்லாற்றலால் கட்டிப்போட்டவர்.

இதைத்தாண்டிப் புதுக்கவிதையில் குறியீடு என்கிற அவருடைய டாக்டர் பட்டம் பெற்ற ஆய்வேட்டைக் கவிதை உலகிற்குக் கொடையாகக் கொடுத்துள்ளார். அதில் பல்வேறு குறியீடுகளின் பயன்பாடு பற்றி நிறையவே பேசியிருப்பார். நிறைய கவிஞர்களை மேற்கோள் காட்டி இருப்பார். உதாரணமாக பா.செயபிரகாசத்தின் கவிதையான,

இளங்காலை ஒளி எழட்டும்
உன்னால்
இருளின் வேதங்கள் எரியட்டும்

என்கிற கவிதையை இருவகை குறியீட்டுக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடுகிறார். தொன்மங்கள் மற்றும் வழக்குக் குறியீடுகள் சார்ந்த அவரது கவிதை ஒன்று..

என் ஆறாவது விரல் வழியே
சிலுவையிலிருந்து
வடிகிறது ரத்தம்
ஆம்
என் மாம்சம்
வார்த்தை ஆகிறது

அடுத்ததாக மு.மேத்தாவின் கவிதை

இன்னொரு கண்ணகி
எழுந்து வந்தால்
உடையப்போவது
சிலம்பு மட்டுமல்ல

என்கிற கவிதையில் தொன்மம் வரலாற்றுக் குறியீடுகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் பயன்பாடுகள் பற்றியும் நிறையவே பேசியிருப்பார். இப்படி குறியீட்டைப் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு கவிஞருக்கும் புதுக்கவிதையில் குறியீடு என்கிற நூல் மாபெரும் பொக்கிஷம். மேலும் அதில் தொன்மங்கள், படிமங்கள் மற்றும் குறியீடு சார்ந்த விளக்கங்களை விரிவாகக் கற்றுத் தெளிவு பெறலாம்.

மற்றுமொரு கவிதையில்..

வரங்களே
சாபங்கள்
ஆகுமென்றால்
தவங்கள்
எதற்காக?

என்று ஆட்சியாளர்களைக் கேள்வி கேட்டிருப்பார். அவர்கள் கொடுக்கும் வாக்குறுதிகளை நம்பி மக்கள் காத்திருந்தது அனைத்தும் ஐந்தாண்டு தவங்களில் வீணாகிப்போகிறது.

இப்படி நீளும் அவரின் படைப்புலகக் கவிதை கடலைப் போன்றது. அதில் நீந்திக் கரையை அடைய முடியாது. அவருடைய ஆலாபனை முற்றிலும் புதிய சிந்தனைகளாகவும் பித்தன் என்கிற கவிதைத் தொகுப்பு சாதாரணமாக எளிதில் கடந்துவிட முடியாததாகவும் உள்ளன. மேற்கத்திய கவிஞர்களில் கல்லீர்ப்பானைக் கொண்டாடுவது போல் நாம் அப்துல் ரகுமானைத் தீர்க்கதரிசி என்றே சொல்லலாம். அத்தனையும் நுட்பமான தத்துவங்களாகவும் தரிசனங்களாகவும் காட்சி அளிக்கின்றன. அவரைக் கடந்து செல்வது மிகவும் சிரமமாக உள்ளதால் என்றும் எனக்கு மட்டும் அல்ல.. இந்த உலகம் அழியும் வரை பிறப்பெடுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் பிடித்தமான தீராத கவிச்சுடர் அவர். அந்தச் சுடர் எரியட்டும்.. அந்தப் பிரம்மாண்ட வெளிச்சத்தில் கவிதைகள் பிறந்துகொண்டே இருக்கட்டும்.

நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் 19

இது என்ன சாபம்?

வாசம் வேண்டாம் என்றால்தான்
பூவுக்கான வரம் கொடுப்பேன் என்பது

•••

உன் மர்மத்தை விலக்கிவிடாதே
காதல் காணாப் பொருளாகிவிடும்

•••

என்னைச்
சிலுவையில் அறைகிறாய்
சிவப்பாகச் சொட்டுகிறது
காதல்

•••

வெட்டு
துளையிடு
மூங்கிலாகப் பிறந்த என்னை
உன் உதட்டருகில் வைத்து
ஒருமுறையாவது இசைத்துவிடு

•••

நான்கு சுவற்றுக்குள் அடைக்கிறாய் என்னை...
காதலில் நீந்தும் எனக்கு
மீன்தொட்டியாகிவிடுகிறது கடல்

•••

நீயும் நானும்
ஒளிந்துகொள்வோம்
இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுக்க பூக்களை அனுப்பி
நம்மைத் தேட்டும் நம் காதல்

•••

உன் சாயலில்தான்
காதலும் மரணமும் இருக்கிறது
உன்னைத் தேடி வரத்தானே செய்வேன்... ■

ரூஹானிக்கிளி

“ரூஹ்” என்பதற்கு அரபிமொழியில் உயிர் என்று பொருள். ரூஹு ரூஹு என்று கூவுகிற பறவையொன்றை மலையாள தேசத்து இஸ்லாமிய மக்கள் ரூஹானிக்கிளி என்றழைப்பார்கள். கிளி என்றால் நமக்குக் கிளி மட்டுமே. அவர்களின் சொற்களில் நம் கிளி அவர்களின் தத்தம்மா அல்லது தத்தா. தத்தை என்பதே தூயதமிழ்ச்சொல்தான். மலையாள தேசத்தினர் பேச்சுவழக்கில் கிளிகளென்பது பறவைகள் என்றே பொருள் தரும். ரூஹானிப் பறவைகளை ரூஹானிக்கிளிகள் என்றழைக்கிற அவர்களிடம் ஏராளமான நம்பிக்கைகளிருந்தன. ஏகப்பட்ட கதைகளிருந்தன. ஆழமான இறைநம்பிக்கையின் பின்னணியுள்ள நாட்டுப்புறப்பாடல்களிருந்தன.

ரூஹானிக்கிளிகள் சொர்க்கத்திலிருந்து இறக்கப்பட்டவையென்றும் மரணத்தைக் கொண்டு வருகிற தூதுவனின் அடிமைகளெனவும் மனிதர்களிடத்தே மரணத்தை அறிவிக்கிற பறவைகளெனவும் வாய்வழிக் கதைகளிருக்கின்றன. இந்த ரூஹானிப் பறவைகளின் குரலின் வருகையை முதலில் காதுற்றவர்கள் சட்டெனப் பிரார்த்தனையைத் தொடங்கிவிடுவார்கள். அக்கரையில் நிகழ்கிற மரணத்தை இக்கரையில் அறிவிக்க வந்திருக்கிறதென்று தமக்குள் முணுமுணுத்துக்கொள்வார்கள்.

ரூஹானிக்கிளிகளின் தனித்த பிரத்யேகமான குரலொன்றை அதன் இனிமையை அக்குரலின் மென்மையை ரூஹு ரூஹு வென்ற கூவலைப் பெரும்பாலான காதுகள் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆனால் இந்த ரூஹானிப் பறவையொன்றைப் பார்த்ததாக அதன் நிறம் வடிவம் பருமனறிந்தவர்கள் யாருமேயில்லை. தனது வருகையை ஒரு மரணத்தின் வருகையை ஒரு அழுகையை ஒரு உயிரின் விடுதலையை அறிவிப்பதற்காக வந்துபோகும் பறவையொன்றைப் பற்றிய கதைகளல்லாமல் குரலையும் தவிர்த்து வேறெந்தச் சான்றுகளும் இல்லை.

தூரதேசத்திலிருக்கும் உறவினரை அடுத்த

தெருவில் வாழும் நொய்மை மிகுந்த முதியவரை உயிர்வாதையில் கிடக்கும் நண்பரை குடும்பத்தின் மூதுயிரை என மரணவாய்ப்புள்ள எவரையெல்லாமோ நினைவுக்குள் இழுத்து வந்துவிடுகிறது இந்த ரூஹானிக்கிளியின் குரல். கடந்துபோன மரணங்களின் வாசனைகள் வலிகள் கண்ணீர்த் துளிகள் மரண அறிவிப்பின் குரலாயிருக்கிற ரூஹானிக்கிளிகள் சட்டென உள்ளிழுத்துக் கலைத்துப்போட்டுவிடுகின்றன. யாருடைய வீட்டுத் தொடியிலாவது மரக்கூட்டங்களுக்குள்ளிருந்தாவது புறப்படுகிற இந்த ரூஹு ரூஹுவென்கிற ஒற்றைக் குரல் அந்த மொஹல்லாவையே லேசாய் உள்ளுக்குள் நடுங்கச் செய்கிறது.

நினைவுதெரிந்த நாள்முதலாய் இவற்றின் குரல் ஒருபோதும் பொய் சொன்னதேயில்லை. கற்பிதம் என்று தள்ளிவிட முடியாத பேருண்மைகளில் ஒன்று இந்த ரூஹானிப்பறவையின் குரல்.

வாளிக்காரி என்றழைக்கப்படுகிற பாத்துமா தாதாவின்(தாதா..அக்கா) வீடுதான் இங்கிருக்கும் பெரிய தறவாடு. இரண்டு காதுகளில் அணிந்திருக்கும் வாளிகள் மட்டும் முப்பத்தஞ்சு பவுன். ஆறு மகன்கள். அத்தனை பேரும் அரபு தேசத்தில்தான். நாலு பெண்களும். கடைசி மகன் மட்டும் மலேசியாவில் குடும்பத்துடன்.

பெரிய மாங்காழுச்சிகளடர்ந்த அடைக்கா மரங்களும் தேக்கும் பலாவும் செறிந்த தென்னையும் பெருங்கிணறொன்றில் கையெட்டும் ஆழத்தில் தண்ணீருள்ள கிணறுமுள்ள தொடியும் பெரியவீடும்

வீடு நிறைந்த மனிதர்களும் தொழுகையும் தானமுமாய்ப் பிரகாசிக்கிற வீட்டின் தலைப் பேத்திக்கு மறுநாள் திருமணம். முதல்நாள் மைலாஞ்சிச் சடங்கு. அந்த நாளின் அதிகாலைத் தொழுகைக்குத் தயாராகிற அரையிருட்டுப் பொழுதில் மெல்ல ஒலிக்கத் தொடங்கியது அந்தக் குரல்.. ரூஹூ.. ரூஹூ.. ரூஹூ..

“படைச்சோனே” என விளித்துக் குரல் வந்த திசைநோக்கி ஆண்டவனைக் காவலுக்கு அழைத்துப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்குகிற பாத்திமா தாதாவின் தரையமைந்த பாதங்கள் மெல்ல நடுங்கின. தொழநிற்கிறபோதும் மனம் நல்லொருநாளின் அதிகாலையில் ரூஹானிக்கினியின் குரலழைப்பையே அச்சத்துடன் சுற்றிவந்தது.

ஆறு மகன்களும் மூன்று மகள்களும் மருமகன் மருமகள்களும் அவர்களின் பிள்ளைகளும் நிறைந்துவழிகிற தறவாட்டின் ரத்த சொந்தங்களில் மலேசியாவுக்குக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கும் இளைய மகனும், மருமகனும் இரட்டைப் பேரன்களுமாய் மைலாஞ்சிக்கே வந்து சேர்வதற்காக விமானம் ஏறுவதற்கு முன்பாக வீடியோ காலில் அழைத்துப் பேசியது ஞாபகம் வந்தது. மூன்று வருடங்களுக்கு முன் கடைசியாகப் பார்த்த பேரன்களின் வளமான வளர்ச்சியில் பேரன்பில் பாத்துமாத் தாதா நெகிழ்ந்துபோயிருந்தாள். மாடியில் பேரக் குழந்தைகள் சித்தப்பா பெரியப்பா மாமாமார்களுடன் கொட்டமடித்துக்கொண்டிருந்தன. ஆடியோ சிஸ்டத்தை அலறவிட்டுப் பாட்டும் நடனமுமாய் சப்தங்களாலும் சந்தோஷத்தாலும் நிறைந்து கிடந்தது. தரைத்தளத்தின் கடைசி மூன்று அறைகளிலும் மாப்பிள்ளைகளும் குழந்தைகளும் டிவி பார்த்தபடி மொபைல் போன்களைப் பார்த்தபடியிருக்க ஹாலில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பெரிய டிவியில் செய்திச் சேனல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கீழே அடுக்களையில் தலையில் தட்டமிட்ட மகன்களும் மருமகன்களும் எல்லாருக்குமான காலையுணவுக்கான தயாரிப்பில் இருக்க வெளி அடுப்பில் தேநீர் கொதிக்கும் நறுமணம் காற்றில் மிதக்கிறது. மைலாஞ்சி அரைக்கிற பெண் பிள்ளைகள்.. தேங்காய் துருவுகிற முக்காலியிலமர்ந்துதுருவியபடியேமாப்பிள்ளைப் பாட்டொன்றை முணுமுணுக்கிற மருமகளைப் பார்த்துப் பூரிக்கிற பாத்தும்மாவின் காதுகளில் தெளிவாகக் கேட்கிறது ரூஹூ.. ரூஹூவெனும்

குரல். விதிர்ந்துப்போய் உள்ளே பிரார்த்தனை ஓடிற்று. நடுக்கத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் மெல்ல நடந்துபோய்த் தொடியோரமாய் நின்றபடி அடர் மரக்கிளைகளுக்குள்ளிருந்து ரூஹானிக்கினியின் குரல்வரும் திசையை உற்று நோக்கினாள்.

விருட்டென்று திரும்பி நடந்து வீட்டில் தன் அலமாரியைத் திறந்தாள். ஒரு கை நிறைய ரூபாய்த்தாள்களை எண்ணாமல் அள்ளி ஒரு டவலில் வைத்துக் கட்டியபடியே முணுமுணுத்தாள்.

“ஆண்டவனே இந்தக் காரியம் நல்லபடியாக நடத்தித் தரணும். நூறு எத்தீமான (ஆதரவற்ற) பிள்ளைகளுக்குச் சோறு கொடுக்காம்” என்று நேர்ச்சை செய்தபடி அலமாரியைப் பூட்டிச் சாவியை இடுப்பில் சொருகியபடி அடுக்களை நோக்கி நடந்த பாத்துமா தாதாவுக்கு லேசாய்த் தெம்பு வந்திருந்தது.

வெளி அடுப்பில் இட்லி அவியும் வாசனையும் உள்ளே வேறு சிற்றுண்டிகள் வேகும் சுகந்தமும் சட்னி தாளிக்கும் கறிவேப்பிலை வறுபடும் மணமுமாய் ஒரு கல்யாண வீட்டின் அத்தனைக் குதூகலங்களும் நிறைந்துகிடக்கிற முன்வெயில் நேரத்தில் ஹாலில் இருந்த டிவியில் ப்ளாஷ் நியூஸ் ஓடியது. மலேசியாவிலிருந்து இந்தியா வந்துகொண்டிருந்த மலேசியன் ஏர்லைன்ஸ் விமானம் கடலின்மீது பறந்து கொண்டிருந்தபோது நடுக்கடலில் மாயமானது. விமானத்தில் பயணித்த 264 பேர்களின் நிலைபற்றிய தகவல்கள் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. இந்திய அரசும் மலேசிய அரசும் தங்கள் விமானப்படை விமானங்களைக் கொண்டு உடனடியாகக் காணாமல்போன விமானத்தைத் தேடும் பணியை முடுக்கிவிட்டுள்ளன. காணாமல்போன விமானத்தில் பயணித்த 264 பயணிகளில் 180 பேர் இந்தியர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது..

செய்தி அறிக்கை நீண்டுகொண்டே போக இதைப்பற்றி எதுவுமே அறியாத, காணாமல்போன, மலேசியாவில் புறப்பட்ட அதே விமானத்தில் பயணித்த, தன் கடைசி மகளின் குடும்பத்தையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் எதிர்பார்த்து வெளியில் நிற்குகொண்டிருந்த பாத்துமா தாதாவின் காதுகளில் மீண்டும் மிகத் தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்கியது அந்த ரூஹானிக் கினியின் குரல்..

“ரூஹூ... ரூஹூ... ரூஹூ..”

சேநீர் சுவை

அலைகள் ஓய்வதில்லை!

சிறந்த கவிதைகள் நேரடியாகப் பேசுவதில்லை. கவிதையில் சொற்கள் உருவகங்களாகி விடுகின்றன. கவிதை சொற்களின் கலை என்பதைவிட, கற்பனை ஆளும் கலை எனலாம்.

மிகக் குறைந்த அளவில் சொற்களைத் தொடுத்து, நிறைந்த கற்பனை மணத்தைப் பெருக்குவதே கவிதைப் பூங்கொத்து. கவிதை முழுமையைத் தேடும் முழுமையற்ற கலை.

கவிஞர்கள் கவிதைகளில் நேரடியாகப் பேசுவதில்லை. யதார்த்தம் வாழ உகந்ததாக இல்லை. கற்பனை, வாழ வழி செய்யும் யதார்த்தத்தைக் காட்ட உதவி செய்கிறது. நேரடியாகப் பேசாமல், புரிந்துகொள்வதுபோலப் பேசும் குன்றியனாரின் ஒரு கவிதையைக் காண்போம்.

'மாரி ஆம்ப லன்ன கொக்கின் பார்வல் அஞ்சிய பருவரல் ஈர் ஞெண்டு கண்டல் வேரளைச் செலீயர் அண்டர் கயிறரி யெருத்திற் கதழுந் துறைவன்வாரா தமையினும் அமைக சிறியவும் உளவீண்டு விலைஞர் கை வளையே,' -

அகநானூறு 40.

அருஞ்சொற்பொருள்

பார்வல் - பார்த்தல்

பருவரல் - துன்பம்

ஈர் - ஈரமான

ஞெண்டு - நண்டு

கண்டல் - தாழை

அளை - வளை

செலீயர் - செல்வதற்காக

அண்டர் - இடையர்

எருத்து - எருது

கதமுதல் - விரைதல்

துறைவன் - நெய்தல் தலைவன்

விலைஞர் - விற்பவர்

தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி துன்பப்படுகிறாள். அவளை ஆற்றுப்படுத்துகிறாள் தோழி.

‘மழைக்காலத்து ஆம்பல் மலரைப் போன்ற தோற்றமுடையது கொக்கு. அதன் பார்வைக்கு அஞ்சுகிறது ஈரமான நண்டு. தாழை வேரடியில் வளைக்குள் செல்வதற்காக, இடையர் கட்டிய கயிற்றை அறுத்துச் செல்லும் எருதைப் போல, விரைந்து செல்கிறது. இத்தகைய கடற்கரை நிலத்தவன் தலைவன். அவன் வராது இருக்கட்டும். அதற்காகத் துன்பப்படாதே. இங்கே, வளையல் விற்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். சிறிய அளவுள்ள வளையல்களும் உள்ளன.’

எனத் தலைவியை ஆற்றுகிறாள் தோழி. இதென்ன மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சு போடுவதுபோல் இருக்கிறதே! எனத் தோன்றும். முதலில் நெய்தல் பின்னணியைக் காட்டுகிறார் குன்றியனார். நெய்தலில் கொக்கும் இருக்கிறது நண்டும் இருக்கிறது. ஊர்தான் கொக்கு. நண்டு காதலர்கள். ஊரின் அலர்தூற்றலுக்கு அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். திருமணம் என்பது பாதுகாப்பு. நண்டுக்கு வளைபோல. அது தாழை வேரடியில் இருக்கிறது!

சரி, இதற்கும் வளையல் விற்பவர்களுக்கும் என்ன சம்மந்தம்? தலைவனைப் பிரிந்து நலிவுறுகிறாள். உடல் மெலிவுறுகிறாள் தலைவி. வளையல் கழன்று விழுகிறது. கொக்குக்குப் பயந்த நண்டு என்ன செய்கிறது. எருதுபோல தாழை

வேர்களைத் தாண்டி வளைக்குள் சேர்கிறதல்லவா? அப்படித்தான் தலைவனும். ஊரார் அலர்தவிர்ந்து, அவன் உனை மணம்முடிப்பான். அதுவரை நீ மேலும் சிறிய அளவிலான வளையல்களை அணிய வேண்டும். நம் வீதியில் வளையல் விற்பவர்கள் வருவார்கள் என்கிறாள் தோழி. குன்றியனாரின் கலைத்திறன் உணர்த்தும் கவிதை இது.

இவரது பாடல்கள் அகநானூற்றில் இரண்டும் (40, 41) குறுந்தொகையில் ஆறும் (50, 51, 117, 238, 301, 336) நற்றிணையில் இரண்டும் (117, 239) இடம்பெற்றுள்ளன. குன்றியனார் பாடல்கள் பெரும்பாலும் நெய்தல் திணையில் அமைந்திருப்பதால் இவர் நெய்தல் குன்றியனார் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். தோண்டி எனும் கடற்கரை நகரில் வாழ்ந்தவர் என்பதால் இவர் பாடல்கள் நெய்தலில் அமைந்திருப்பது இயல்பே!

இன்னொரு பாடல். ஏதோ பிரிதலின் வலி தலைவிக்குத்தான் என்பதில்லை. தலைவனுக்கும் உண்டு. பொருள் ஈட்டச் சென்ற இடத்தில் தலைவன் மனைவியை நினைக்கிறான்.

விடியற்காலையில் என்னைப் பிரிந்தறியாத தோளினை உடையவன் மனைவி. அவள் தன் தோள் நலம் சிதைய வருந்துவாளோ? வண்டு உதிர்த்த பூந்தாது மாந்தளிரில் உதிரந்தது போன்ற தித்தி அழகு கொண்ட மாயோள் அல்லவா அவள்! வாடுகிறான்.

‘நாம் பிரி புலம்பின் நலம் செலச் சாஅய்,
நம் பிரிபு அறியா நலனொடு சிறந்த
நல் தோள் நெகிழ, வருந்தினள் கொல்லோ’
(அகநானூறு 41)

இப்படி தலைவன் வருந்த, தலைவி என்ன நினைக்கிறாள்? ‘பிரிந்திருந்தாலும் உறவு மறைவதில்லை. பொருளீட்டச் சென்றவன் பணியைப் பாதியில் நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பக் கூடாதே!’ என எண்ணுகிறாள்.

‘கொண்டல் எனும் கீழைக்காற்று வீசும் மாலைக் காலம். கானலில் பூத்திருக்கும் தாமரை கூம்புகிறது. நீலப் பெருங்கடல் அலை ஒலி மிகுகின்றது. குருகுக் கூட்டம் மீன்களை வயிறார உண்டு புன்னை மரக் கூடுகளுக்கு வருகின்றன. தேன் வண்டுகள் ஒலிக்கின்றன. மனிதர்கள் மகிழ்வாக ஓய்வெடுக்கின்றனர். கீழைக்காற்று தாழை மரத்தை அசைக்கிறது.

இந்நேரத்தில் ஆசை கொண்ட நெஞ்சுக்குத் துணை இல்லை. பிரிவுத் துயரளித்து, நமக்கு அருள் செய்யாமல் அவர் சென்றுவிட்டார். என்றாலும்

அவரது உறவு நமக்கு அற்றுப்போகாமல் இருக்கட்டும். அவரது கொடை இல்லை. இருப்பினும் சென்ற இடத்தை வெறுத்து, அவர் இங்கு வராமல் இருந்து கடமை ஆற்றவேண்டும். தோழி! இதுவே என் விருப்பம்' என்கிறாள் தலைவி.

'கழனியில் நெல் அறுக்கும்போது பாணர்கள் தண்ணுமை மேளம் கொட்டுவார்கள். ஒலியைக் கேட்டு வயலில் மேயும் நாரைகள் கொம்பு ஊதுவது போல ஒலித்து பனைமர மடலுக்கும் பதுங்கும்.

இத்தகு துறையை உடையவன் தலைவன். அவன் மார்பில் துயின்ற என் நெஞ்சம் வாழ்த்துகிறது. உறவு அற்றுப்போகாது விளங்கட்டும். பிரிவுத் துயரால், இடையில் பணியை விட்டு அவன் திரும்பக் கூடாது. வினைமுடித்துத் திரும்பட்டும்!' என்கிற தலைவியின் புதிய குரலைக் குன்றியனாரின் பாடலில் கேட்க முடிகிறது!

இதோ, அந்தப் பாடல் -

'கானல், மாலைக் கழிப் பூக் கூம்ப,
நீல் நிறப் பெருங் கடல் பாடு
எழுந்து ஒலிப்ப, மீன்ஆர் குருகின்
மென் பறைத்தொழுதிருவை
இரும்புன்னைக் குடம்பைசேர,
அசை வண்டு ஆர்க்கும்அல்
குறுகாலை, தாழை தளரத் தூக்கி,
மாலை அழிதக வந்த கொண்டலொடு
கழி படர்க் காமர் நெஞ்சம் கையறுபு
இணைய,துயரம் செய்து நம் அருளார்
ஆயினும் அறாஅவியரோ
அவருடைக் கேண்மை!
அளி இன்மையின் அவண் உறை
முனைஇ, வாரற்கதில்ல தோழி!
கழனிவெண்ணெல் அரிநர்
பின்றைத்ததும்பும்தண்ணுமை
வெரீஇய தடந் தாள்நாரை
செறி மடை வயிரின் பிளிற்றி,
பெண்ணை அகமடல் சேக்கும்
துறைவன் இன் துயில் மார்பில்

சென்ற என்நெஞ்சே! (அகநானூறு 40)

குன்றியனாரின் கவித்துவச் செழுமைகூடிய இன்னொரு பாடல். தலைவனும் தலைவியும் பகலில் பழகிக் காதல் வளர்த்தார்கள். பகலில் சூழல் சாதகமில்லா நிலை. 'இனி இரவில் சந்திப்பேன்!' தோழியிடம் (தலைவியைத்தான்) கூறுகிறான் தலைவன். 'ராத்திரியெல்லாம் சரிவராது!' மறுக்கிறாள் தோழி.

'செறுவர்க் குவகை யாகத்

தெறுவர ஈங்கனம் வருபவோ

தேம்பாய் துறவை

சிறுநா வொண்மணி

விளரி யார்ப்பக்

கடுமா நெடுந்தேர்

நேமி போகிய

இருங்கழி நெய்தல் போல

வருந்தின எளியனீ

பிரிந்திசி னோளே.'(குறுந்தொகை - 336)

அருஞ்சொற்பொருள்

தெறுவருதல் - மனம் வருந்துதல்

ஈங்கனம் - இங்கே

விளரி - நெய்தல் பண்

ஆர்ப்ப - முழங்க

கடுமா - விரைந்து செல்லும் குதிரை

நேமி - சக்கரம்

கழி - கடல் சார்ந்த நீர்நிலை

அளியள் - இரங்கத் தக்கவள்

'பூக்கள் தேன் சொரியும் நெய்தல் தலைவனே! அலர் கூறுவோர் மகிழும்படி, இரவில் வரலாமா? சிறிய நாவையுடைய மணிகள் விளரிப்பண் போல ஒலிக்க, விரைந்து செல்லும் குதிரை பூட்டிய தேர்ச்சக்கரம் ஏறியதால் நலிந்த, நெய்தல் மலரைப் போல, தலைவி வருத்தம் அடைவாள். அவள் இரங்கத் தக்கவள்!' என்கிறாள் தோழி.

தேர்ச்சக்கரம் ஏறி 'நலிந்த மலர்' எனும் தலைவியின் உருவகம் இன்றும் காதலுற்ற பெண்களைக் கண்முன் நிறுத்துவது. மலர் மீது ஏறும் தேர், ஊர் தூற்றும் அலர். 'காதல் மலரைக் கசங்கவிடாதே. கல்யாணம் செய்துகொள்', என்கிறாள் தோழி!

அம்மா மைதிலி சிவராமன்

தமிழ்க்காதலி தாரணி,
மூன்றாம் ஆண்டு இயற்பியல்,
டாக்டர் ஆர் கே எஸ் கல்லூரி,
கள்ளக்குறிச்சி.

நூல் - காம்ரேட் அம்மா

நான் என்னுடைய 18 வயது வரை ஒரு குழந்தைதான். எனக்குப் புத்தகத்தைக் கையாளத் தெரியாது. அதை எப்போதும் தரையிலேயே தவழவிட்டு விடுவேன், ஒருபோதும் கையில் எடுத்து அதன் ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தது இல்லை. எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் ஒரு விடயம் யாரோ ஒருவரால் திணிக்கப்படும். அப்படி என்மீது திணிக்கப்பட்டதுதான் புத்தக வாசிப்பு. இருந்தும் முதல் குழந்தையைப் பெறும் தாய் அதனைக் கையாளப்படும் அதே சிரமம்தான் எனக்கும். நாட்கள் ஓட ஓட இணக்கம் அதிகரித்தது.

குழந்தை நம்மைச் சிரிக்க வைக்கும், அழ வைக்கும், மிரள வைக்கும், சில சமயம் பிரமிக்க வைக்கும், சிலசமயம் நம்மீது ஒரு பெரிய தாக்குதல் நடத்தும்.. அப்படிப்பட்ட தாக்குதல்தான் காம்ரேட் அம்மா மைதிலி சிவராமன் ஏற்படுத்தியது. அணுகுண்டு பாதிக்கப்பட்ட ஹிரோஷிமா, நாகசாகி போன்ற ஒரு பெரிய தாக்குதல் என் மீது ஒரு பெண்ணாக, காம்ரேட் ஆக ஏற்படுத்தியது மைதிலி சிவராமன்தான்.

இந்தப் புத்தகம் அவரின் மகள் கல்பனா கருணாகரன் எழுதியது. சில கற்பனைகளை நூலில் ஏற்றி நம்மை அதிசயிக்க வைக்கவில்லை. ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பற்றித்தான், அவரின் அம்மாவைப் பற்றித்தான் எழுதுகிறார். 90களில் ஆண் ஆதிக்கம் ஓங்கி இருந்த காலத்தில் மூட

நம்பிக்கை தலைவிரித்து ஆடிய காலத்தில் வீட்டின் மூலைகளிலே பெண்கள் மூளைகள் சுற்றித் திரிந்த காலத்தில் நாட்டின் பல மூலைகளைச் சுற்றித் திரிந்த பெண். அடுப்படியிலேயே பெண்களின் கைகள் கருகிய காலத்தில் ஒரு பெண் கை புரட்சிக்காக ஓங்கியது. அதுதான் மைதிலி சிவராமன்..

மகளின் பார்வையில் மைதிலி சிவராமன் பற்றிய புத்தகமாக மட்டும் இதை நம்மால் பார்க்க முடியாது. இது கம்யூனிஸ்டுகளின் வரலாறு, சோசலிசக் கருத்துக்களைச் சுமந்தவர்களின் வாழ்க்கை நிலை, அதன் வலி, அவர்களின் எளிமை. ஏகாதிபத்திய அமெரிக்காவில் இருந்து, சோசலிச கியூபா முதல் வெண்மணி வரை இது வரையறுக்கப்படுகிறது.

மைதிலி சிவராமன் மற்ற அம்மாக்களைப் போலக் கல்பனாவுக்கு வெறும் தலைசீவிப் பள்ளிக்கு அனுப்பி இரவில் அவளுக்குக் கதை சொல்லும் அம்மாவாகவும், அவனிடம் பேசாதே இவனிடம் பேசாதே என்று குறிப்பிட்ட வட்டம் போட்டுக் குழந்தையை வளர்க்கும் அம்மாவாகவும் இல்லாமல் ஒரு காம்ரேட்டாகவே இருந்தார்.

வீட்டில் கல்பனாவுக்குத் தலை சீவும்போது தெருவில் நடக்கும் தண்ணீர் பிரச்சனைக்காகப் பெண்கள் குடத்தோடு தெருவில் வந்தால் போதும்.. அப்படியே வேலையை விட்டுவிட்டுப்

பெண்களைத் திரட்டிப் போராட்டம் நடத்தும் பெண்தான் மைதிலி.

அமெரிக்கா போன்ற ஏகாதிபத்திய நாட்டில் பணிபுரிந்தபோது அங்கிருந்து சோசலிச கியூபா சென்ற மைதிலி அங்கு மக்களில் இருந்து தலைவர் வரை விவசாயம் ஒரு ஆண்டுக்கு 30-40 நாட்கள் கட்டாயம் செய்வது பற்றியும் உற்பத்திக்கு முக்கியத்துவம் தருவது பற்றியும் அறிவதுடன் அங்கு காணப்படும் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையினாலும் ஈர்க்கப்படுகிறார்.

அமெரிக்காவில் இருந்து இந்தியா திரும்பிய மைதிலியிடம் அவர்களின் சகோதரி 'நீ ஏன் அமெரிக்காவிலே வாழ விரும்பவில்லை?' என்று கேட்டபோது அதற்கு மைதிலி 'நான் அமெரிக்காவில் பணிபுரிந்தபோது அமெரிக்கா மற்ற நாடுகள் மீது பல தாக்குதலையும் அடிமைத்தனத்தையும் நேரடியாகத் திணித்ததைப் பார்த்த பிறகும் என்னால் எப்படி அங்கு வாழ முடியும்?' என்றார்.

கல்பனாவுக்கு அவள் பாட்டி இராமாயணம் கதை சொல்லும்போது மைதிலி பண்ணை அடிமைத்தனம், பண்ணையார்கள் பற்றிய கதையையே சொல்லி வளர்த்தார்.

கல்பனா சிறுவயதில் I love god என்று

கழிப்பறை சுவரில் எழுதிவைப்பாள். அதற்கான எந்த எதிர்ப்பும் காட்டாததோடு சோசலிசத்தை எப்போதும் தன் மகள் மீது திணிக்காத அம்மாவாகவே இருந்தார்..

கல்பனாவிடம், “உனக்கான வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பது உன் விருப்பம். ஆனால் உங்களுக்குக் கருத்து வேறுபாடு வந்துவிடக் கூடாது. தினசரி செய்தித்தாளைப் படிக்கும்போது இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு வராமல் இருக்குமாறு உன் துணையை நீ தேர்ந்தெடு,” என்றவாறே முடிவுகளை எப்போதும் கல்பனா கையிலே ஒப்படைக்கும் காம்ரேட்டாகவே இருந்தார்.

இவரைப் பற்றி வாசிக்கும்போது இது இவரை மட்டும் அல்லாமல் வி.பி.சிந்தன், பா.சிங்காரம் போன்ற பலரைப் பற்றியுமே விவரிக்கிறது.

இறுதியில் மைதிலி “அல்லைமர்” என்ற நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு அவரை விட்டு வார்த்தைகள் போகிற நிலையிலும் தான் எடுத்துக்கொண்ட ஒரு ஆய்வு (ஒரு வாழ்க்கையின் துகள்கள்) நூலை வெற்றிகரமாக முடித்தார்.

எந்த எதிர்வினையும் ஆற்ற முடியாத மைதிலியிடம் கல்பனா துக்கமான ஒரு செய்தியைச் சொல்லியே ஆகவேண்டும் என்னும் கட்டாயத்தில் சொல்லுகிறார். அது கியூபாவின் தலைவர் சோசலிச வழிகாட்டி பிடல் இறந்துவிட்டார் என்னும் செய்திதான். எந்த ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கண்களிலும் இதைக் கேட்டுக் கண்ணீர் வராமல் இருக்காது. இதுவரை எதற்காகவும் எதிர்வினை ஆற்ற முடியாது இருந்த மைதிலியின் கண்களிலிருந்து இப்போது ஒரு பெரிய அணை மடை திறந்து ஓடுகிறது. இதைப் படிக்கும் வாசகருக்கும் அப்போதுதான் பிடல் இறந்துவிட்டார் என்ற உணர்வு எழுந்து அவர்கள் கண்களிலும் அதே கண்ணீரை வரவழைக்கும்.

“நீ கொடுக்காத ஒன்றை உன்னால் பெற முடியாது, நீ உன்னையே கொடுத்தாக வேண்டும். புரட்சியை உன்னால் விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது, செயற்கையாக உருவாக்கவும் முடியாது. நீயே புரட்சியாக இருந்தால் மட்டுமே முடியும். அது உன் அடிமனதில் உள்ளது, இல்லையெனில் வேறு எங்குமேயில்லை” - கே.ல.கின் எழுதிய இந்த வரிகளே மைதிலியை எப்போதும் ரூபகமாகக் கொள்ளவைக்கிறது என்றும் அவருக்கே இது உரிய வரிகள் என்றும் கல்பனா கருணாகரன் எழுதுகிறார்.

அப்பல்லோ என்னும் சரித்திரப் புனைவு

அண்டனூர் சுரா மூன்று நாவல்கள், நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், இரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்பு எனக் குறுகிய காலத்திற்குள் பல பரிசுகளுக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவராகிவருகிறார். அப்பல்லோ இவரது மூன்றாவது நாவல்.

அப்பல்லோ என்றதும் கிரேக்கத்தின் கடவுளென நம்பப்படும் உண்மையின் கடவுளைச் சமகாலத்தினருக்கு நினைவுக்கு வராதபடிக்குச் செய்ய சமகால நிகழ்வொன்று சாட்சியம் ஆகிப்போனது. இங்கிருந்துதான் அண்டனூர் சுரா தன் கதையைத் துவக்குகிறார். ஆதி மருத்துவக் குடிகளின் அழிவைச் சொல்ல ஹோமரின் காப்பியங்களின் கதாபாத்திரங்களை நாவலின் கதாபாத்திரங்களாக்கி ராஜா காலத்துக் கதையில் நம்மையெல்லாம் அழைத்துச் சென்றாலும் பல்வேறு நிகழ்வுகளை, வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கதைகளினூடாக வாசிப்பவர்களிடத்துக் கடத்துகிறார்.

ஆரிய திராவிட யுத்தம் இக்கதையில் பிரதானமாக இருக்கிறது. தங்களின் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள முடியாமல் மந்திர தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி மன்னனை ஆட்டுவிக்கும் மந்திரவாதிகள் மருத்துவக் குடியை வதைத்து அழிக்கின்றனர். வெண்மணி படுகொலையையும்,

கூடவே ஈழத்தின் இறுதிப் படுகொலையையும் நினைவுபடுத்துகிறது.

பல்வேறு சம்பவங்களைச் சிறப்பான ராஜா காலத்துக் கதை வழி சொல்லும் சுராவுக்கு நன்றாகக் கதை சொல்ல வந்திருக்கிறது. காட்சிகளின் வர்ணனை சிறப்பாக இருக்கிறது. நாட்டார் வழக்குகளின் சொற்றொடர்களையும் நன்றாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அதேவேளையில் மிகு புனைவு வாசிப்பவருக்கு அயர்ச்சியையோ அல்லது சிரிப்பையோ வரவழைக்கும். இந்நாவலிலும் அது போலான வேகத்தடைகள் இருக்கவே செய்கின்றன. கொங்கையும் பிருஷ்டமும் மட்டுமே பெண் உடல் இல்லை. பெண் உடல் மீதான மிகு வர்ணனை காணப்படுகிறது. ஆங்கிலப் படப் பாணியில் பாயும் விலங்கைப் போல் அந்த மருத்துவன் காடுமேடெல்லாம் பாய்வதும், யுத்தம் முடிந்து இரண்டு மாதங்களின் பின்னும் ஒருவன் உயிரோடு இருப்பதும் சினிமாத்தனமாக இருக்கின்றன.

மூன் மன்னனின் சோரியாசில் நோயும், மருத்துவக் குடிகள் மயிர் மழிக்கும் குடியாகிப் போனதன் பின்னுள்ள தந்திரங்களும் சூழ்ச்சிகளும், காதுகள் கால்களில் இருந்தால் அந்த அரசும் மக்களும் என்னாவார்கள்? என்பதையும், அன்று முதல் இன்று வரை மருத்துவக் கனவைச் சிதைக்கக் கொண்டுவரும் திட்டங்களும், திருத்தங்களும், நீட்டின் கொடுமைகள் எனக் கதையின் போக்கில் எள்ளலோடு சொல்லிச் செல்கிறார்.

“முக்கோணக் காதல் கதைபோல் இது முக்கோண அரசின் அரசியல் கதை”.

அபல்லாஸ் எனும் வாரிசின் பெயரின் ஊடாகவே நாம் அப்பல்லோவைக் கண்டடைகிறோம். இங்கு அப்பல்லோ மருத்துவக் குடில் அல்ல மருத்துவக் குடியின் எச்சம். சரித்திரப் புனைவைத் தொய்வின்றிப் பல்வேறு முடிச்சுகளை அவிழ்த்து எதார்த்தமாக வாசிப்பதற்குத் தங்குதடையின்றிக் கதை சொல்வதில் கல்கி, சாண்டிலியன், அகிலன், பாலகுமாரன் வரிசையில் அண்டனூர் சுராவும் இடம் பெறுகிறார்.

நூல் : அப்பல்லோ
ஆசிரியர் : அண்டனூர் சுரா
பதிப்பகம் : பாரதி புத்தகாலயம்
விலை : 245

தமிழக காவல்துறை மற்றும்
படைப்புக்குழுமம் இணைந்து நடத்தும்

மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு குறும்பட போட்டி-2020

விரைவில்

போட்டி குறும்பட

இயக்குனர் **கே. பாக்யராஜ்**

கால அளவு
8- நிமிடங்களுக்குள்

கடைசி நாள்
பின்னர் அறிவிக்கப்படும்

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

Padaippu Media Networks, #23 Third Floor, Aarthi Arcade,
R.K. Salai, Mylapore, Chennai - 600 004

